

A. M.
*Serenadă
sub un balcon*
Jennifer Williams

35

COLECTIA
MARI ROMANE
DE DRAGOSTE

ALCRIS

EDITURA

ALCRIS

COLECȚIA
MARI ROMANE
DE DRAGOSTE

Tulley nu reușea să-și revină. Tocmai moștenise de la unchiul ei Lamarr Calhoun ziarul "Hilby Herald"! Pentru o jurnalistă, însemna împlinirea unui vis. Din păcate, văzută de aproape, situația era departe de a fi idilică. Lamarr pierduse stima salariaților lui, iar Tulley trebuia să le recucerească încrederea. În plus, unchiul ei îl calomniase pe Cass McReady, un antreprenor din regiune, care amenința s-o dea în judecată pe tânăra jurnalistă...

Preț: 16 Lei

ISBN: 978-973-580-391-9

5948488 700737 >

Vă recomandăm din colecția
“Mari Romane de Dragoste”:

24. INTALNIRE IN AMURG	– <i>Cherry Moe</i>
25. DRAGOSTEA VIETII MELE	– <i>Marie Louise Fischer</i>
26. LIBERI SA NE IUBIM	– <i>Bethany Morse</i>
27. CUIBUL DE VIESPI	– <i>Judy Gill</i>
28. POVESTEA LUI OSCAR	– <i>Josephine Wallace</i>
29. CASA COPILARIEI	– <i>Christine De Rivoyre</i>
30. O MOSTENIRE NEASTEPTATA	– <i>Becca Slipper</i>

Capitolul 1

Recomandata care tocmai fusese adusă la redacția marelui cotidian fusese expediată din Hilby, Carolina de Nord și era trimisă de un oarecare Samuel Clemens Matthews, notar. Acesta din urmă îi comunica Elizabethi Tulley Calhoun că și-a pierdut unchiul, Lamarr Calhoun. Folosindu-se de termeni aleși cu prudență, notarul adăuga că, aparent, era singura moștenitoare și că devenea proprietara mai multor bunuri, printre care câteva rente, un livret de economii, un cont modest în bancă și bunuri imobiliare, în special casa unde locuise defunctul, și "Hilby Herald", ziarul local.

La început, Tulley a crezut că era o glumă a unuia dintre colegi. Dar care? Cine să se fi străduit nu numai să redacteze

o scrisoare atât de ciudată, dar să și facă în așa fel încât să fie expediată din alt stat? Și apoi, cine putea cunoaște atât de bine legăturile care existau între familia ei și orașelul Hilby?

Tulley îi studie pe fiecare în parte, încercând să ghicească pe cel care avusese naivitatea să și-o închipuie atât de credulă.

În orice caz, își spunea surâzând amuzată, acest farseur nu știa că aflase, aproape din întâmplare, că are un unchi. Chiar la Hilby! În urmă cu cinci ani, când îi murise tatăl, mama ei i-a cerut să-l anunțe pe Lamarr Calhoun. N-a putut niciodată să uite vocea rece de la celălalt capăt al firului care ripostase:

– Prentiss Calhoun, fratele meu? Vă înșelați, domnișoară, eu nu am frați!

Dar dincolo de aparenta indiferență, Tulley percepu o amărăciune adâncă, o ranchiună care venea de undeva din trecut. În aceste condiții, cum să-și închipuie că acest unchi a putut s-o treacă în testament?

Testament.... Acest cuvânt cheie nu figura în scrisoarea notarului, își zise ea, uluită. Dar era un altul, pe care nu-l sesizase pe moment. Nerăbdătoare, parcurse din nou foile îngrijit dactilografiate.

".... dat fiind că Lamarr Calhoun a decedat fără să lase un testament, că dumneavoastră sunteți copilul defunctului său frate, Prentiss Calhoun și că se pare că sunteți singura

lui rudă în viață...."

Fără testament! Unchiul ei Lamarr nu lăsase niciun testament, totul devenea foarte clar. Așadar, înștiințarea notarului era cât se poate de reală. Tulley se simțea extrem de tulburată. Se cutremură și clătină din cap ca să se convingă că nu visa, iar gestul acesta brusc îi aduse părul blond-cenușiu pe frunte și obraji.

La câțiva pași de ea, Stan Rice își luase privirea de pe ecranul calculatorului ca s-o studieze curios pe vecina lui.

– Ia spune, Tulley.... pariez că scrisoarea recomandată pe care tocmai ai primit-o vine de la Casa Albă! Precis e vorba de o exclusivitate....

Tulley îl privi o clipă printre pletele care-i căzuseră pe frunte, apoi își dădu părul pe spate cu amândouă mâinile, se redresă și-l onoră cu un surâs neîncrezător.

– E mult mai bine! i se confesă ea cu o emoție pe care o stăpânea cu greu. N-o să mă crezi, Stanley.... dar am impresia că tocmai am moștenit un jurnal.....!

A. M.

Două zile mai târziu, îmbrăcată într-un taior dintr-o stofă din lână de culoarea prunii care-i dădea un aer de femeie de afaceri liniștită și sigură pe ea, Elizabeth Tulley Calhoun lua loc în biroul notarului Samuel Mathews din Hilby, Carolina de Nord. Se străduia să-și stăpânească nerăbdarea de a trece direct la subiect, pentru că interlocutorului ei îi plăcea în mod evident să nu se grăbească. Era un bărbat scund, îndesat și chel, îmbrăcat într-un costum de lână gri, ușor șifonat și părea preocupat ca toți oamenii din sud să se comporte civilizati.

— Sper că nu v-am deranjat prea mult, domnișoară Calhoun, rugându-vă să veniți atât de repede, îi declară el, cu un accent ușor cântat. Eudith, secretara mea, a încercat să vă găsească de îndată ce am aflat de moartea lui Lamarr. Eram sigur că n-a lăsat niciun testament, era de datoria noastră să vă găsim, dar cercetările noastre au necesitat destul timp, și regret întârzierea.

Tulley așteptase întâlnirea aceasta cu oarecare teamă, pentru că asociase imaginea notarului cu vocea severă care era de fapt singura amintire pe care o avea de la unchiul ei. În schimb, descoperea acum un sexagenar foarte amabil și prietenos care, din multe puncte de vedere, îi amintea de tatăl ei. Așa că se destinse, datorită amabilității lui călduroase.

Samuel Matthews îi explica, întrerupându-și povestirea

cu digresiuni frecvente, că a convocat-o, nu în calitatea lui de notar al lui Lamarr Calhoun, dat fiind că acesta n-a redactat niciun testament, ci în calitatea lui de administrator public al comunității din Hilby. Tulley nefiind din acest stat, nu avea dreptul să administreze legal moștenirea unchiului ei, sarcină care revine așadar notarului.

Fascinată de inflexiunile meridionale și de graseierea notarului, Tulley nu i-a mai spus că este la curent cu această procedură, pe care o întâlnește adesea în cariera ei de ziaristă. A tăcut, doar ca să-i savureze sunetele cântate care-i aminteau atât de mult de tatăl ei. Pentru că, după mai bine de douăzeci de ani trăiți în nord, Prentiss Calhoun nu-și pierduse complet, când vorbea, dulceața cântată din ținutul natal.

Matthews făcu o pauză ca să-și ștergă ochelarii și când continuă, Tulley se strădui să-l urmărească atent, de data aceasta, alarmată de o ușoară schimbare din tonul lui.

– Unui administrator nu-i este greu să supravegheze comportamentul persoanei pe care a fost însărcinat s-o pună în fruntea unei afaceri. Când este vorba de o afacere obișnuită. Trebuie doar să vegheze că totul merge bine. Dar eu nu știu nimic despre lumea presei, îi mărturisi punându-și din nou ochelarii cu ramă de metal. Cum voi ști dacă acela sau aceea pe care am ales-o e bun? Ziarul ar putea foarte bine să cadă, chiar înainte ca eu să-mi dau seama!

Își trecu mâinile prin păr, reflectă o secundă, apoi continuă:

– Iată de ce, dragă domnișoară, eram atât de nerăbdător să vă văd aici. Sunteți ziaristă și cum sunteți și moștenitoarea....

– Vreți să spuneți că trebuie să iau conducerea lui "Hilby Herald" imediat?

– Nu, nicidecum! exclamă notarul surâzând. Nu va fi al dumneavoastră decât peste câteva luni, când va decide tribunalul. Până atunci, am misiunea să deleg pe cineva de meserie ca să se ocupe de el. Salariul lui va fi plătit din bunurile care vă vor reveni în curând. Eu m-am gândit că poate v-ar plăcea să fiți dumneavoastră acea persoană....

Această eventualitate nu-i trecuse prin cap lui Tulley, care începu imediat s-o examineze din toate punctele de vedere.

– Ați realiza astfel economii serioase, sugeră abil notarul.

Absolventă a facultății de jurnalism a Universității Columbia, Tulley își începuse activitatea la un cotidian modest dintr-un orașel al statului New York. Își cunoștea bine calitățile profesionale, dar se temea să acționeze prea repede; i se părea convenabil să fie rațională, pentru că, înainte de toate, ca să poți conduce un ziar nu este suficient să fii o bună ziaristă.

– Nu știu dacă aș putea fi la înălțime, îi mărturisi cu

regret. Vedeți, reportajele și sălile redacțiilor n-au secrete pentru mine, dar direcția....

– Ascultați-mă, domnișoară Calhoun.... sunteți prea modestă! Secretara mea a luat informații despre dumneavoastră.... Aveți douăzeci și opt de ani și în curând se vor împlini zece ani de când profesati, așadar, dacă nu știți să conduceți un ziar, mă întreb cine ar putea s-o facă!

– Îmi pare rău, va trebui să căutați pe altcineva, cel puțin pentru moment, insistă ea. Cu siguranță, asociația grupurilor de presă v-ar putea recomanda o persoană calificată. În ceea ce mă privește, cred că e mai bine să-mi reiau postul de la New York și să mă înscriu la un curs seral ca să învăț gestionarea unui cotidian. Astfel, când îmi va aparține cu adevărat "Hilby Herald" voi ști să-l conduc.

– Permiteți-mi să vă aduc aminte că renumerația directorului de la "Hilby Herald" va fi net superioară veniturilor dumneavoastră actuale de la New York, sublinie cu viclenie Matthews. Sunteți pregătită să vă periclițați astfel moștenirea în favoarea unui necunoscut?

– M-am gândit la acest lucru, vă asigur, și mărturisesc că am fost tentată.... Dar ar fi o nebunie.

Tulley se agită, ușor stânjenită de privirea plină de reproșuri a notarului.

– Ei bine, domnișoară Calhoun, suspină el după o lungă tăcere, sunt sincer dezamăgit. Vă credeam o tânără

curajoasă.

– Curajul nu-mi lipsește, maestre. Dar experiența da, încercă ea să se explice. Din păcate, competențele mele nu depășesc stadiul pur jurnalistic, adică sunt capabilă să scriu și să pun la punct un articol, să fac un reportaj, dar asta-i tot. Îmi este puțin străin tot ceea ce se întâmplă în plus la un ziar.

– Pentru început știți suficient, cu atât mai mult cu cât "Hilby Herald" are un responsabil de ediție absolut remarcabil, care se numește Charlie Kettleman și cu el veți învăța mult mai mult decât la orice curs seral.

– De la moartea unchiului meu, cine ocupă postul de redactor-șef?

– Shelby Haynes. Până nu demult lucra sub conducerea lui Lamarr, dar acum ia propriile lui hotărâri. Așadar, dacă vreți un sfat bun, nu pierdeți timpul, luați frâiele în mâini și puneți-vă afacerea pe roate.

Dezorientată, Tulley suspină ușor și surâse, nesigură.

– Fiindcă nu-mi dați de ales, o să cer un concediu, înainte de a face o încercare aici.

– Bravo! Lucrurile fiind puse la punct, veți permite, sper, unui bătrân notar de provincie care v-a cunoscut tatăl, să vă spună pe nume, Elizabeth?

– Cu cea mai mare plăcere, maestre, aprobă Tulley, ușor surprinsă. Doar că.... risc să nu vă răspund dacă veți utiliza

acest prenume.... sunt Tulley pentru toată lumea.

– Tulley? repetă el gânditor. Ei bine, merge și Tulley. Cum de acum înainte ne vom vedea foarte des, v-aș sugera să nu vă formalizați și să-l înlocuiți pe "maestre" cu Sam. Bun, spuneți-mi, Tulley, când vreți să începeți?

– Depinde de cât de repede îmi voi rezolva problemele la New York. Pentru că nu e vorba doar de postul meu de la ziar, trebuie să mă ocup și de apartament, apoi să merg cel puțin pentru o zi în Connecticut, ca s-o văd pe mama....

Samuel Matthews o întrerupse cu un gest al mâinii.

– Nu vă neliniștiți, Tulley, faceți tot ce trebuie, dar reveniți aici cât mai repede.

– Promit. De altfel, ca să fiu sinceră, sunt nerăbdătoare să încep munca la "Hilby Herald"!

După aceea, Matthews îi explică detaliile succesiunii cu o iuțeală de care nu l-ar fi crezut în stare. După o oră, trebui să încheie explicațiile, în clipa în care domnișoara Eudith Clover își strecură capul ei de păpușă, împodobit de un superb păr alb, prin deschizătura ușii și-i anunță că-l așteapta un client pentru o problemă foarte urgentă.

– Am abuzat de timpul dumneavoastră, se scuză Tulley, ridicându-se.

– Absolut deloc! o asigură Samuel Matthews. N-am terminat, dar vom continua mâine dimineată. Sper că nu intenționați să zburăți spre New York în seara asta, nu-i așa?

– Nu, și tocmai vroiam să vă cer adresa unui hotel bun.

– Doamna Matthews a pregătit deja camera de oaspeți pentru dumneavoastră și s-ar supăra dacă v-ați instala în altă parte.

Adăugă, fără să-i lase timp să refuze:

– Voi întârzia o jumătate de oră cu acest client, profitați ca să dați o raită prin oraș, apoi vom merge împreună acasă.

– Ard de nerăbdare să descopăr ziarul, credeți că m-aș putea duce să mă prezint?

O intrigă aerul gânditor al notarului.

– Amânați vizita pentru când veți reveni de la New York, o sfătui acesta, după o ușoară ezitare. Shelby Haynes e cam bănuitor, dacă ar afla că veniți ca să luați conducerea, s-ar duce în primul bar și s-ar îmbăta.

– Înțeleg.

Matthews își înclină capul cu amărăciune.

– Nu aveți cum să știți, Tulley. Situația nu e prea strălucită la "Hilby Herald"! Înainte de a vă duce acolo, ați face mai bine să ascultați cu atenție tot ce vă voi spune. Pentru moment, nu vă gândiți la asta și, mai ales, nu vă neliniștiți!

– Voi fi, din întâmplare, moștenitoarea unui cotidian în pragul falimentului?

– Nu, lucrurile nu stau atât de rău, cel puțin așa sper. Dar acolo trebuie ordine și disciplină. Îmi cer scuze că am

ridicat această problemă, dar chiar voiam să vă avertizez că nu veți găsi o atmosferă idilică acolo, asta-i tot.

Care ziar e perfect? îşi spuse Tulley. Trebuia să se obișnuiască de la început cu ideea că va avea de înfruntat o situație dificilă.

– De ce n-ați merge să vedeți noua anexă a palatului nostru de justiție? îi sugeră Matthews. Este aproape terminată, dar n-a fost încă deschisă. Suntem foarte mândri de ea, vă asigur! Anunț imediat gardianul, ca să vă permită să intrați.

Cum Tulley era deja la ușă, el adăugă, în timp ce ridica receptorul:

– De la balconul etajului trei, veți avea o imagine splendidă a orașului....

Tulley consimți cu un semn din cap, surâse, salută cu un mic gest amical din mână și ieși.

Pe trotuar, un covor de frunze moarte atenua zgomotul tocurilor ei înalte. Aerul de toamnă o învăluia cu arome de tutun pus la uscat în hambare și parfum de fructe coapte. Tulley respiră profund, savurând mireasma câmpiei din jurul orașelului. Avu dintr-o dată impresia că se afla în primăvară, poate pentru că urma să înceapă o viață nouă. Fără nicio îndoială, îi va plăcea la Hilby, îşi spunea, se simțea deja acasă. Un sentiment pe care nu l-a mai încercat de ani de zile. Mai precis, din vremea când un magnat al

presei a cumpărat cotidianul provincial la care ea lucra de când terminase facultatea de jurnalism. Din ziua în care își dăduse seama că Jerry nu era eroul pe care-l crezuse....

Adorase acel jurnal. Tot așa îl adorase și pe Jerry. Da, îl adorase, acesta era cuvântul, în ceea ce-l privea pe Jerry Helms, sau, mai degrabă îl idolatrizase!

Era foarte tânără pe vremea aceea, proaspăt ieșită de la universitate și fusese uluită de talentul lui Jerry, de flerul și de profesionalismul lui. Înțelegând că un jurnalist de talia lui nu trebuia să aibă de-a face cu problemele mărunte ale vieții de fiecare zi, Tulley îi iertase schimbările bruște de temperament. Și apoi, era atât de frumos! Avea tot ce trebuia ca s-o seducă, până în ziua în care zeul căzuse de pe pedestalul său..... Ziarul fu vândut unui trust uriaș de presă care n-avea alt scop decât să câștige bani, iar noii proprietari îl numiseră pe Jerry redactor-șef, după ce el se oferise să urmeze o politică menită să devalorizeze treptat un cotidian care fusese până atunci onest și liber.

Ce șoc avusese, descoperind că Jerry Helms poate fi cumpărat! Dar nu se lăsase doborâtă de această descoperire penibilă, plecase. Inima ei se vindecase foarte repede; nu plânga prea mult timp după un om pe care-l disprețuiești. Dar regreta și acum ziarul care servise atât de onorabil comunitatea.

Atunci, își căutase de lucru la un ziar național și avusese

șansa să găsească. Acolo, cel puțin, nu-și cunoștea cititorii, se simțea singura responsabilă pentru munca ei, de care se străduia să se achite cu maximum de seriozitate.

Tot atunci, în vremea când era încă distrusă de moartea tatălui ei, mama îi vorbise de "Hilby Herald", fondat de străbunicul ei și pe care bunicul ei îl lăsase moștenire celor doi fii ai lui.

Tulley nu înțelesese niciodată ce s-a putut întâmpla între frații Calhoun. Fără nicio îndoială a fost vorba de ceva grav, pentru că Prentiss își vânduse partea lui Lamarr, apoi plecase în nord, mai precis în Connecticut, la Holly, orașul natal al soției lui. Își făcuse acolo o tipografie pe care a condus-o până a murit.

Mama ei, care continua să fie tulburată de temperamentul pasional al oamenilor din sud, îi explicase destul de vag:

– Îi separau atâtea lucruri.... Lamarr era un om foarte.... dificil. Nu se înțelegeau deloc, asta-i tot....

Dacă era vorba doar de asta, de ce tatăl ei nu i-a spus nimic în clipa în care a hotărât să aleagă cariera de ziarist? Nu, Tulley era convins că între frații Calhoun se întâmplase ceva mult mai serios și că tatăl său rămăsese cu răni de nevindecă, atât de penibile încât a preferat să le ascundă pentru tot restul zilelor lui.

Chiar și ea, își spunea Tulley răvășind covorul de frunze

moarte, refuzase în toți acești ani să se gândească la "Hilby Herald" Visul ei fusese întotdeauna să aibă un mic ziar de provincie pe care să-l conducă în felul ei. Știind că "Hilby Herald" nu-i va aparține vreodată, se hotărâse să-l uite o dată pentru totdeauna. Era mai bine, își spusese când a aflat de existența unui ziar în familia ei, să nu înceapă să viseze și să-și facă planuri. De altfel, și acum când îl moștenise, n-avea curaj să-și facă prea multe planuri, din superstiție.

La capătul străzii, Tulley se opri să admire palatul de justiție al districtului Hilby. Era o clădire venerabilă, din cărămidă roșie, construită pe vremea lui Jefferson pe o colină și a cărei fațadă era ornată cu coloane albe. Judecând după agitația de la intrarea principală, ziua de muncă se terminase și personalul pleca. Ca să evite mulțimea, Tulley alese o intrare laterală care dădea în anexă. Tânăra femeie admira noua construcție, unde stilul colonial se îmbina perfect cu arhitectura contemporană. Construcția era într-o armonie perfectă cu vechiul, părând mai degrabă o prelungire naturală decât o clădire adăugată.

— Sunteți doamna pe care a anunțat-o domnul Sam? o întrebă gardianul de la intrare. După cum i-am spus și lui, în interior este complet goală, nu sunt draperii, nici covoare, nimic. N-are nimeni voie să viziteze, nu înainte de a fi mobilat și inaugurat oficial. Dar domnul Sam a precizat că sunteți în trecere pe aici, așa că presupun că vi se poate

permite să aruncați o privire....

– N-aș vrea să vă fac probleme, îi declară Tulley, nesigură.

– Cu siguranță voi avea cu domnul Sam, dacă nu vă las să intrați, îi răspunse paznicul, ascunzându-și un surâs. Vizitați după cum veți vrea, doamnă, am deschis toate ușile pentru dumneavoastră; nu mă voi mișca din cabina mea, doar să mă avertizați când plecați, ca să pot închide.

În timp ce el se ducea la cabina lui din hol, Tulley observa un desen animat pe ecranul unui mic televizor portabil.

Tulley se plimba fără un scop precis de la un etaj la altul, iar zgomotul tocurilor ei pe dalele fără covoare răsună în camerele foarte înalte. Amuzată de ecou, încerca să facă vocalize în maniera tyroliană, dar nefiind antrenată, eșuă. Atunci, izbucni în râs, doar din plăcerea de a-și auzi vocea răsunând deasupra capului. Se duse apoi la ultimul etaj și ieși pe balcon, cum îi recomandase Samuel Matthews.

La picioarele ei, un ansamblu de acoperișuri inundate de verdeață alcătuia Hilby, o localitate cu unsprezece mii cinci sute și două suflete, situată în statul Carolina de Nord. Contempla îndelung această încântătoare armonie de roșu, galben și portocaliu care smălțuia verdele profund al arbuștilor cu înflorire târzie. Când, într-un târziu, Tulley hotărî că a venit vremea să se întoarcă la notar, descoperi

consternată că ușa care dădea pe terasă era încuiată.

Cum era posibil? se întrebă, doar gardianul a asigurat-o că toate ușile erau deschise. Da, tot ceea ce era în interior, dar ar fi trebuit să-și închipuie că ușile exterioare se închid automat.... Bătu de mai multe ori cu pumnul, apoi începu să se uite prin curte, jos, în speranța că vreun trecător l-ar putea anunța pe omulețul cu părul alb din cabina de pază.

Dar acest balcon era deasupra părții din spate a anexei și, aparent, treceau foarte puțini oameni pe acolo, prin spate. Ca să-și omoare timpul, Tulley se sprijini pe balustradă și începu să urmărească zborul păsărelelor printre arbori; un cardinal cu pene roșu-aprins se legănă de câteva ori pe o ramură subțire, înainte de a-și lua zborul. Tulley îl urmări din ochi, suspinând:

– Ah, cât mi-aș dori să am aripile tale....!

În curând, atenția îi fu atrasă de un batalion de veverițe care, sub privirile nepăsătoare ale unui sticlete, adunau din jurul unui stejar gros o mulțime de ghindă, provizii pentru iarnă.

– Măcar dacă ar putea vreuna dintre voi să semnalati prezența mea aici....! murmură ea, consternată să se simtă dintr-o dată atât de neputincioasă.

După o jumătate de oră, neliniștea ei atingând limita suportabilului, Tulley hotărî să recurgă la niște mijloace mai radicale. Nu putea să rămână acolo la infinit, cu atât mai

mult cu cât notarul urma să se neliniștească pentru întârziere. Aplecându-se peste balustradă, încercă să-și evalueze șansele de a coborî de-a lungul stâlpilor care susțineau terasa. Erau rotunzi și netezi, foarte accesibili. Tulley își aminti imediat de băiețoiul care fusese în copilărie, în vremea când era o adeptă serioasă a alunecărilor pe balustradele scărilor. Aceste coloane n-aveau cum să fie mult diferite....

De altfel, Tulley aprecie că nici nu prea avea încotro. Atunci, începu prin a-și fixa bine pe umăr cureaua genții de piele. Dar ținuta ei nu era potrivită pentru astfel de acrobații; fusta era strâmtă, chiar dacă era ușor evazată spre poale ca să-i permită să pășească mai ușor. O săltă până în talie, nu înainte de a arunca o privire prudentă în jur. Picioarele ei lungi și frumoase, încorsetate până atunci fiind astfel eliberate, Tulley își scoase pantofii cu toc cui și încercă să le facă loc în buzunarul exterior al genții. Dar spațiul fiind mic, unul dintre ei rămase pe jumătate afară.

Tulley tocmai încălecase balustrada și începuse coborârea când auzi deschizându-se și închizându-se o ușă, undeva jos. Se agăță de rampa metalică, auzind pași răsunând pe aleea pavată. O secundă mai târziu, zări un bărbat în blugi și geacă, având o cască galbenă de protecție pe cap.

Surprinsă, ziarista vru să se ascundă și să urce spre

balustradă, dar mișcarea ei fu prea bruscă și provocă alunecarea unuia dintre pantofii din geantă. Acesta ateriză pe casca de protecție, înainte de a cădea pe peluză. Sub efectul surprizei, muncitorul scoase o înjurătură, apoi se întoarse să vadă ce l-a lovit.

Încremenită, neîndrăznind nici să respire, Tulley nu-l scăpă din ochi în timp ce lua pantoful și-l examina cu atenție. Își reveni treptat, întrebându-se dacă trebuie să continue coborârea. I-ar fi greu să se cocoate din nou pe balcon, își spunea, și apoi, din punctul în care era, de ce să nu alunece pur și simplu până jos? Își închipuia deja uluiala bărbatului, dacă dintr-o dată s-ar trezi cu o femeie căzută din cer lângă el.... Scena i se păru irezistibilă, așa că îmbrățișă din nou cu ambele brațe stâlpul și se pregătea să alunece pe balustradă când necunoscutul își ridică privirea....

Părea uluit când își împinse casca de protecție spre ceafă. Tulley îl privi pe furiș peste umăr și înțelese imediat că și-a ratat șansa; dacă ar fi coborât acum, n-ar fi ajuns până jos. Era foarte clar că bărbatul o aștepta, s-ar fi dus la baza coloanei ca să prindă acrobata în zbor, de îndată ce ar fi ajuns la nivelul brațelor lui ridicate. Sosit prea târziu ca s-o ajute, s-ar grăbi să-i anuleze efectul și bineînțeles că ar aștepta și mulțumiri călduroase pentru asta!

Tulley se hotărî așadar să revină la punctul de plecare și

se încăpățână să se cocoate din nou pe balcon, agasată de faptul că era într-o ținută indecentă când se știa privită. Când în sfârșit reuși, își trase fusta la loc, apoi îl privi pe necunoscut care, tot uluit, îi arătă pantoful.

– Este al dumneavoastră?

Tulley îl măsură din cap până în picioare, înainte de a replica, gâfâind din cauza efortului.

– Ce întrebare, sigur că da!

Bărbatul își trecu degetele prin claia de păr brun-roșcat și-i răspunse bombănind:

– Nu era nevoie să-mi aruncați un pantof în cap, ca să-mi atrageți atenția. Era suficient să mă strigați, ca să vă admir escapada.

– Știți prea bine că nu sunt aici ca să mă dau în spectacol! ripostă femeia imediat. Ușa s-a încuiat pe dinăuntru. Cum voiiați să alunec de-a lungul stâlpului încălțată? Mi-am pus pantofii în geantă, dar unul dintre ei a căzut, asta-i tot, fără să mă fi gândit vreodată să vă bombardez! Să fiți mulțumit că ați purtat casca.... încheie ea ironic.

Bărbatul continua s-o privească la fel de mirat. Tulley nu se sinchisea de asta, aștepta ca el să anunțe paznicul, lucru pe care nu părea grăbit să-l facă.

– Aceste coloane sunt din lemn masiv, doamnă, remarcă el neascunzându-și râsul. Dacă ați fi ajuns până jos fără să vă rupeți gâtul, ceea ce e puțin probabil, ați fi adunat așchii

în....

– Vă rog!

Oare era rezonabil, se întrebă femeia, să-și apere încercările acrobatice cu o asemenea vehemență, în favoarea unui imbecil pe care nici măcar nu-l cunoștea....?

Și totuși, era singurul pe care putea conta acum. Se strădui deci să-și stăpânească furia, ca să-i declare cât se putea de politicos:

– Dar nu vreau să vă deranjez prea mult.... Înainte de a pleca, vă rog să aveți amabilitatea să mergeți până la cabina de la intrare, pe partea cealaltă a clădirii, și să-i cereți portarului să urce să-mi deschidă ușa....

Fără un cuvânt, necunoscutul dispăru sub cornișa care era înclinată peste parterul anexei. Tulley auzi un zgomot de cheie, apoi o ușă deschizându-se și închizându-se. Și apoi, nimic. Și dacă a plecat fără s-o ajute? Doar ca să se răzbune că l-a tratat de sus....

– Ar fi culmea! murmură, consternată.

Ca să scape de acolo, ar trebui să alunece iar pe coloana asta blestemată! Și idiotul ăsta care a plecat cu pantoful ei....

Capitolul 2

De îndată ce-i trecu acest gând prin cap, Tulley auzi un zgomot de pași în interiorul clădirii. Cineva urca în grabă. Două secunde mai târziu ușa se deschidea larg, lăsând să treacă bărbatul pe care-l zărise mai devreme în curte.

Ce statură! remarcă Tulley, mirată. De la etajul al treilea, nu părea atât de athletic. Și tot acum observă distincția trăsăturilor lui, mai degrabă neregulate, dar ferm marcate. Nu era cu adevărat frumos, dar degaja un farmec indiscutabil, cu privirea luminoasă de un albastru-deschis.

O contempla din prag pe tânăra femeie, fără să schițeze vreun gest; apoi avansă, traversă balconul și o surprinse cu statura lui. Deși avea un metru șaptezeci și trei, Tulley avu brusc impresia că s-a făcut mică de tot, ca Alice în Țara

Minunilor.

În general, Tulley n-avea nevoie să-și ridice ochii ca să-și privească interlocutorii în față, dar cu acesta lucrurile stăteau altfel. Avea în mână pantoful ei de antilopă gri, al cărui toc avea în jur de opt centimetri, supliment care-i lipsea teribil lui Tulley în clipa aceea!

– Pot să-mi recuperez pantoful? îl întrebă ea, distantă.

Fără să aștepte răspuns, i-l smulse din mână și își recăpătă imediat siguranța, nemaifiind desculță alături de acest uriaș.

– Ei bine, "Miss Rapunzel", iată ceea ce înseamnă să micșorezi un bărbat în adevăratul sens al cuvântului! exclamă el, admirându-i silueta înaltă și suplă. Haideți, nu vă port pică.... adăugă el cu umor. Spuneți-mi mai degrabă ce face o domnișoară iankee pe terasa unei clădiri care este închisă pentru public?

– Maestrul Matthews, la care sunt în vizită, mi-a sugerat să vin să văd anexa Palatului de Justiție, ripostă ea dur. Ținea mult la asta, pentru că este fără îndoială mândru de comunitatea lui; i-a cerut deci paznicului să mă lase să intru.

Cum i se părea că zărește o oarecare neîncredere în privirea necunoscutului, trecu imediat la atac:

– Portarul îmi spusese că nu se află nimeni în imobil, explicați-mi așadar prezența dumneavoastră.

Bărbatul surâse.

– Sunteți sigură că n-ați uitat un detaliu? Mic, cu siguranță, dar nu lipsit de importanță.

– Ah, da, sunteți aici din cauza mea, evident....! îl ironiză ea. Cu riscul să vă decepționez spunând că nu mă simt flatată, mi-ar plăcea să știu cine v-a autorizat să vă plimbați într-un loc, unde, ați admis chiar dumneavoastră înșivă, n-are nimeni permisiunea să intre!

Când se angajase ca tânăr reporter la un mare cotidian din Manhattan, a înțeles imediat că va trebui să-și cultive îndemânarea de a răspunde prompt, în așa fel încât să devină a doua sa natură. Era singura ei armă ca să supraviețuiască în acel mediu. Dar acum trebuia să aibă grijă. Până la urmă, cu excepția paznicului, care de altfel nu se vedea, era singură în această clădire, în fața unui necunoscut care nu-i inspira deloc încredere.

Ca de fiecare dată când era înspăimântată, încerca să braveze.

– Ați putea fi chiar un bandit care a scăpat de la închisoarea locală, ripostă ea, înfruntându-l. Credeam că sunt singură aici și, brusc, v-am auzit apărând jos, chiar înainte de a-mi aluneca pantoful.

– Ce este atât de uimitor? Am cheia, lucrez aici.

Bineînțeles, explicația era plauzibilă. Și totuși, acest voinic cu casca lui galbenă sub braț, îi acoperea cu corpul lui mare singura ieșire prin care ar fi putut să scape din

locul acela pustiu. În afară de asta, îi simțea privirea albastră, care o măsură fără cea mai mică reținere. Chiar dacă era o privire admirativă, asta n-o liniștea deloc.

Când se îndepărtă spre balustradă, ca să pună o oarecare distanță între ei, bărbatul o urmă ca și cum și-ar fi dorit să câștige terenul pierdut. Ce-o să mai facă? se neliniști ea. Pe nedrept, pentru că el trecu în fața ei se aplecă peste balustradă, ca să examineze cornișa și unul dintre stâlpi. Tulley se cataloga în gând drept idioată, nervoasă că s-a purtat ca o inconștientă.

Necunoscutul se întoarse din nou spre ea și o măsură din priviri încă o dată, întârziind desigur asupra picioarelor ei lungi, superb proporționate.

Chiar că întrecea măsura! se înfurie Tulley care intra demnă în clădire și începu să coboare scara fără să se grăbească prea tare, ca să nu dea prin plecarea ei bruscă impresia că fuge.

Bărbatul o ajunse din urmă la etajul al doilea.

– Poate ați fi ajuns jos, remarcă el. Bordura este destul de lată și de acolo unde erați când v-am zărit, ați fi putut să începeți coborârea de-a lungul coloanei.

Tulley se strădui să ignore silueta impozantă care o urma. Totuși, la colțul unui palier, atrasă parcă de un fel de magnetism, întoarse pe furiș capul și remarcă privirea visătoare cu care o fixa necunoscutul. Tulley privi din nou

înainte, speriată că nu rămânea indiferentă la apropierea lui. Cu siguranță, bărbatul o intrigă, nu-i lipsea farmecul, dar toată ființa lui emana ceva mult mai puternic, pe care nu știa să-l definească.

Tulley se arăta în general foarte bănuitoare față de un bărbat pe care nu-l cunoștea și cu care se întâlnea în circumstanțe ca acelea de acum. Mai precis, de când o agresase un derbedeu într-o seară, pe un peron al metroului newyorkez, înainte de a fugi cu geanta ei.

Oare chiar își pierduse perspicacitatea pe care se felicita că o dobândise în meseria ei? se întrebă acum, furioasă pe ea însăși. Cu siguranță, îi lipsea acea calitate de data aceasta, pentru că nu remarcase imediat că are de-a face cu un om cinstit care n-avea nici cea mai mică intenție să-i facă rău. Da, se acuza enorm că n-a observat de prima dată, inteligența și bunul lui simț.

Se întoarce ca să salveze situația, dar se miră să vadă că el o observa, ușor malițios. Să fi ghicit că se înșelase în ceea ce-l privea? Aparent, nu.

– Dacă îmi veți permite o remarcă personală.... îi zise bărbatul, mi-ar fi plăcut să vă văd coborând de-a lungul acestei coloane.... până jos!

– Ei bine, nu vă permit! protestă ea, fără prea mare convingere. Sunt femeie, vă imaginați că n-aș reuși să ajung până jos. Ce plăcere v-ar fi făcut dacă aș fi rămas suspendată

în gol, agățată de cornișă și strigând după ajutor!

– Absolut deloc! strigă el fără să reușească să se abțină din râs. Sunt convins că ați fi reușit. În sfârșit, dacă veți încerca din nou, rezervați-mi vă rog un loc în primul rând! Cu siguranță, spectacolul va fi fermecător.

– Știu pe cineva care l-ar considera foarte sexist....

Dar Tulley nu continuă, cucerită de surâsul plin de căldură și de ochii de culoarea florilor de nu-mă-uita ale bărbatului. Cu respirația brusc accelerată, își ascultă inima bătând mai repede în piept.

– Dacă a admira cu toată sinceritatea o femeie drăguță și spirituală înseamnă sexism, ei bine, atunci da, mă declar vinovat! îi declară el serios, fără să înceteze s-o privească insistent.

Tăcu pentru câteva clipe, ca s-o întrebe, apoi, cu falsă inocență:

– Ați fi mai puțin ofensată dacă v-aș mărturisi că gustul meu pentru frumusețe este la fel de puternic ca și imaginația mea, să-i zicem.... mai carnală?

Avea un mod destul de ciudat de a se exprima acest muncitor! își spunea Tulley, din ce în ce mai derutată.

– În afară de asta, sunt încântat că am apărut la timp, ca să evităm vreun accident supărător gambelor dumneavoastră de nimfă sau gâtul acesta atât de grațios! continuă el, surâzând.

– Sunteți foarte amabil, replică Tulley râzând. Ei bine, și eu sunt încântată că ați ajuns la timp! îl asigură imitându-l, ca să-l tachineze pentru intonația lui atât de melodioasă, de locuitor din sud. Ca să fiu sinceră, nu mă încântă deloc să ies din clădire alunecând de-a lungul aceluia stâlp! M-am purtat ca un copil, știu, dar trebuie să admiteți că mândria mea tocmai încasase o lovitură.....

Spre marea surpriză a tinerei femei, bărbatul izbucni în râs, aprobând-o.

– Bine ai venit la Hilby, Rapunzel! exclamă el. Îmi plac fetele curajoase.

Privirile lor se întâlniră și continuară să se privească minute lungi, în timpul cărora Tulley simți o stranie plăcere. Și trebui să facă eforturi serioase ca să se concentreze asupra culoarului care ducea la ușa cu geamuri mari de la intrarea în clădire.

– Va trebui să merg la paznic înainte ca el să plece în căutarea mea, îi spuse. Mulțumesc și la revedere.

– Hei, așteptați....

Dar Tulley își flutura mâna în semn de rămas-bun, iar ultima imagine pe care o lua cu ea era aceea a unui bărbat cu niște ochi albaștri incredibil de limpezi și de luminoși. Fără îndoială că o urma din priviri, își spunea în timp ce ajunsese la ușă; și-l imagina acolo, solid înfipt în mijlocul culoarului, cu casca sub braț. Și, incapabilă să reziste,

întoarce capul pentru ultima oară. Dar ce dezamăgire, să constate că el nu mai era acolo....!

Samuel Matthews tocmai termina de făcut ordine pe masa de lucru când, câteva minute mai târziu, Tulley pătrundea în biroul lui, scuzându-se. Îi povesti aventura ei neplăcută, trecând cu prudență peste anumite părți ale întâmplării.

– La un moment dat am crezut că va trebui să cobor pe unul din stâlpi ca să ies din anexă, dar din fericire, a trecut pe acolo un muncitor și a urcat să-mi deschidă, încheie ea evitând să ridice ochii spre notar.

– Ați fi făcut-o cu siguranță, dacă ar fi fost necesar, sunt sigur de asta, remarcă Matthews cu un mic surâs care-i trăda admirația. Ați sosit la timp, clientul meu tocmai a plecat.

După ultimele instrucțiuni date secretarei, care era și ea pe punctul de a pleca, Sam Matthews o conduse pe Tulley la bătrânul lui autoturism Studebaker care, deși avea mai mult de douăzeci de ani, era la fel de bine întreținut ca un

vehicul nou, abia ieșit din uzină. Demarând, Sam mormăi că în ziua de azi nu se mai fac mașini bune.

— În seara asta, adăugă el pe un alt ton, în oraș are loc un mare bal de binefacere, în profitul noului spital pe care sperăm să-l construim. Caroline, soția mea, este organizatoarea, așa că noi trebuie să participăm. Vor participa majoritatea oamenilor pe care va trebui să-i cunoașteți când veți prelua ziarul. Vom fi foarte mândri dacă ne veți însoți, Tulley. În afară de asta, ar fi o ocazie foarte bună pentru dumneavoastră să vă faceți relații aici.

— Mulțumesc, Sam, aș fi încântată, acceptă Tulley și continuă, după o ușoară ezitare: aș vrea să vă rog să nu dezvăluiți încă legăturile mele cu ziarul.

— Va trebui ca oamenii să afle, mai devreme sau mai târziu, remarcă Matthews.

— Fără îndoială, numai că aș vrea să vorbesc, mai întâi cu unii dintre ei. Nu vă puteți imagina ce teamă pune stăpânire pe indivizi când află că interlocutorul lor aparține lumii presei. Devin muți de spaimă. Așadar, aș prefera să mi se adreseze la început ca unei persoane oarecare.

Notarul mormăi ceva, iar Tulley înțelese că e de acord; își dădu totuși seama că nu-i convenea această perspectivă.

— Vom vedea ce părere are și Caroline, comentă el, după un moment de gândire.

Tulley nu continuă discuția și restul drumului se

desfășură în tăcere.

Caroline Matthews era o femeie plină de farmec și delicatețe, a cărei frumusețe nu fusese alterată de vârstă. Tulley își dădu imediat seama că soții Matthews erau un cuplu în perfectă armonie. După o călduroasă primire, în cea mai pură tradiție din sud, avu surpriza s-o audă pe stăpâna casei abordând subiectul despre care fusese vorba cu câteva minute înainte, în mașină.

– Sam dragă, m-am gândit..... începu ea. N-ar fi oare preferabil ca în seara aceasta s-o prezentăm pe Tulley doar ca pe invitata noastră, fără să menționăm că este nepoata lui Lamarr? Poate că astfel locuitorii orașului nostru ar avea șansa s-o cunoască și s-o accepte așa cum era înainte.....

– M-am gândit și eu la asta, Caroline, o întrerupse soțul ei, dar..... ei bine..... găsesc asta destul de greu de realizat. Vezi tu, când se va descoperi că se numește Calhoun, se vor pune inevitabil o groază de întrebări.....

Tulley deveni bănuitoare, sesizând o anumită nuanță în glasul notarului. Să fii rudă cu Lamarr Calhoun era din întâmplare un handicap la Hilby? Tânăra nu uitase că mama ei îl calificase pe Lamarr drept "difícil"

– Nu e sigur, replicase Caroline Matthews. La genul acesta de petreceri, prezentările se fac într-un asemenea zgomot, încât numele de familie se aude foarte rar! Am putea să încercăm, pariez că nu va remarca nimeni.....

Apoi îi arătă lui Tulley camera ei și, scuzându-se, plecă la volanul mașinuței ei, la fel de bine întreținută ca și aceea a soțului ei. Mai avea câteva pregătiri de supravegheat. Se înțelegea că Sam și invitata lor o vor urma puțin mai târziu.

Sala de sărbători din Hilby era o clădire mare, dreptunghiulară, din cărămidă, care fusese cândva un depozit de tutun. După ce fusese abandonat timp de mai mulți ani, localul fusese renovat pe cheltuiala comunității și transformat în așa fel încât să poată adăposti concerte, reprezentații teatrale, campionate de baschet și de asemenea, ca în seara aceea, baluri de caritate.

În clipa în care Sam își parca mașina în parcare din fața sălii de bal, lui Tulley îi atrase brusc atenția zgomotul unui motor foarte puternic. Întorcând capul, zări o mașină sport, lungă, neagră, care aluneca în spațiul alăturat. Se făcu imediat liniște. Sam ieși din mașină și-i dădu ocol ca să-i deschidă portiera invitatei lui. Nu destul de repede, deoarece proprietarul bolidului se grăbea s-o ajute pe Tulley să coboare.

— Vă rog, domnișoară, zise nou-venitul, înclinându-se cu mâna întinsă.

Tulley remarcă un ceas din aur masiv care-i împodobește încheietura mâinii. Remarcă de asemenea și niște ochi foarte negri, seducători și un păr negru pieptănat cu pricepere, ca să-i pună în valoare tâmplesle argintii. O

mustață ciudată de fanfaron îi închidea fața măslinie, cu trăsături regulate și cearcăne întunecate sub ochi, care trădau o existență agitată sau cu foarte multe distracții.

Acest bărbat respira lux, își spunea Tulley, cu vestonul din stofă bleumarin și pantalonii din mătase gri, ieșiți din atelierul prestigios al unui mare croitor.

– N-am putut rezista tentației să deschid portiera încântătoarei voastre pasagere, Sam, îi declară el notarului, care părea puțin surprins. Îmi vei face onoarea să mi-o prezinți?

– Domnișoară Calhoun, iată-l pe domnul Leo Drummond, anunță Matthews curtenitor.

– Calhoun? Nu cumva sunteți.....

Sam Matthews se așeză special între Drummond și Tulley.

– Credeți că veți putea convinge consiliul municipal să revină asupra deciziei comisiei de sistematizare care se opune proiectului dumneavoastră pentru reședințe de lux și centru comercial? îl întreabă.

– Foarte ușor, replică Drummond. Comisia se înșală. În Florida am renovat spații care deveniseră terenuri virane, voi face același lucru și în Hilby, cu condiția să fie puțin modernizate legile acestea desuete. De altfel, la început comisia îmi dăduse dreptate dar, din păcate, vocea unui singur om a compromis totul! Din fericire, consiliul

municipal are dreptul să facă abstracție de acest aviz!

Mai mult decât aluziile, tonul lui amenințător o alarmă pe Tulley. Observă de asemenea că notarul îl asculta fără să-și ascundă scepticismul. Urmă o tăcere stânjenitoare pe care Drummond o risipi plecând de lângă ei. Se duse imediat către un cuplu pe care-l întâmpină cu afecțiune, în timp ce Tulley și Matthews se îndreptau spre clădirea din cărămidă.

– Un consilier municipal, o anunță Sam în șoaptă, indicând bărbatul pe care îl saluta acum Drummond.

Mese împodobite cu fețe de masă în culorile toamnei și ornate cu crizanteme erau dispuse în semicerc în jurul ringului de dans. Aproximativ zece cupluri evoluau deja acolo pe muzică de Stardust, pe care o interpreta o orchestră formată din cinci muzicieni.

– Ar fi trebuit să vă previn, Tulley, îi spuse Sam, aici ritmul va fi mai puțin îndrăcit decât într-o discotecă.... Chestiune de generații! Acela care are banii de care avem nevoie pentru construirea spitalului nostru preferă cadențele mai lente.....

Devenită ușor nostalgică din cauza cântecului, Tulley surâse și își asigură gazda:

– La mine se dansa așa. Părinții mei adorau jazzul și swingul. Aveam doar cinci ani când tata m-a învățat secretele foxtrotului!

– Nu sunt cel mai bun dansator din lume, începu Sam Matthews, întrerupt de Leo Drummond care pusese deja o mână pe umărul lui Tulley.

– Dar eu sunt! afirmă Drummond cu un surâs care arăta cât de mulțumit este de el și care îi mai descoperea și două rânduri de dinți strălucitori.

Fără să-i lase timp să protesteze, o antrenă pe Tulley pe ringul de dans, unde îi demonstrează imediat că este un dansator foarte bun. Captivată de stilul lui impecabil, tânăra uită fără dificultate aroganța cu care se impusese mai devreme. Cunoștea toți pașii, toate figurile, ba mai mult, inventa și altele care măreau farmecul ritmului și Tulley trebui repede să admită că îi făcea o plăcere nebună să danseze cu el, deși nu era o dansatoare de marcă.

Făcură o scurtă pauză între două bucăți, dar nu schimbă decât banalități. Dar la următoarea melodie, un slow al anilor '20, Leo Drummond păru hotărât să afle mai multe despre ea.

– Așadar, vă numiți Calhoun! Spuneți-mi, dacă mă înșel: sunteți rudă cu Lamarr și ați venit să-l consultați pe Sam Matthews în privința testamentului. Este exact?

– Exact, răspunse Tulley. Speram doar că nu vor fi prea mulți cei care vor ghici legătura. Iată de ce i-am rugat pe soții Matthews să nu vorbească despre legătura mea de rudenie când se vor face prezentările.

– Dar Lamarr nu era detestat de toată lumea în acest oraș. Uitați, eu de exemplu....

– Nu despre unchiul meu e vorba, se grăbi ea să-l întrerupă. Oamenii devin suspicioși când află că fac parte din lumea presei.

– Trebuie să înțeleg că veți lua "Hilby Herald?"

– Da, în două săptămâni.

– O să locuiți așadar în Hilby. În acest caz, va trebui să ne cunoaștem mai bine. Ce-ar fi să luăm cina împreună, mâine?

– Regret, dar mâine dimineată plec, am o groază de lucruri de rezolvat la New York, înainte de a mă instala la "Hilby Herald"

– Contrar locuitorilor din Hilby, eu mă înțelegeam foarte bine cu unchiul dumneavoastră. O să vorbim despre asta când vă veți întoarce, la o masă bună. Și nu vă faceți griji, nu voi spune nimănui că sunteți nepoata lui Lamarr Calhoun, cât timp nu sunteți pregătită să vorbiți despre asta.

Un nostalgic solo de clarinet puncta sfârșitul slowlui, în clipa în care Tulley, căutând prin mulțime, îl zări în sfârșit pe Sam Matthews pe jumătate ascuns de un bărbat foarte înalt și solid, din spate, cu care stătea de vorbă. De îndată ce dansul s-a terminat, Drummond nu-i dădu drumul și-i sugeră:

– Să mergem să ne răcorim la barul de alături.

– Mergeți dumneavoastră, răspunse Tulley

îndepărtându-se de el. Prietenii mei mă caută precis.

Și se îndepărtă hotărâtă spre notar. Drummond își potrivea pasul cu ea și, luând-o galant de braț, o însoți până în celălalt capăt al sălii unde era Samuel Matthews.

Bărbatul cu care se întreținea acesta din urmă avea o statură care-i amintea vag de cineva, își spunea Tulley, apropiindu-se de ei. Și când dintr-o dată el se întoarse, se găsi față în față cu muncitorul de la clădirea anexă. Pentru un lung moment, crezu că nu-și va putea dezlipi privirea de la ochii aceia atât de albaștri care o fixau și își simți bătăile inimii accelerându-se și apoi luând-o răzna.

— Ia te uită, Rapunzel! exclamă necunoscutul, care își schimbase salopeta de șantier cu un impecabil costum bleumarin.

— Rapunzel? repetă ironic Drummond. Ce e asta? o întrebă el pe Tulley, pe același ton, dar în șoaptă.

Sam Matthews, care îl auzise, îl lămuri satisfăcut:

— Dragul meu Leo, Rapunzel era o domnișoară închisă într-un turn și care și-a despletit părul ca să-i permită prințului să urce până la ea. Este o legendă veche, un basm care se povestește copiilor; de altfel, i l-am citit și eu nepoatei mele, duminica trecută.

— Nu văd legătura.... remarcă Drummond, vizibil contrariat.

Sam se întoarse către Tulley.

– Iată-l pe cel care v-a eliberat, micuțo: Cass McReady, o anunță el. Este antreprenorul care a construit anexa. Cass, ți-o prezint pe fermecătoarea noastră invitată, domnișoara Tulley....

– Sam dragă, scuză-mă, dar am nevoie de tine.... Repede, e urgent!

Caroline Matthews tocmai apăruse în spatele soțului ei și notarul nu avu timp decât să murmure în grabă câteva cuvinte de scuză înainte să dispară în mulțime, după soția lui. Clarinetul răsuna din nou, atacând primele măsuri ale unei vechi melodii de succes a lui Johny Mercer și Leo Drummond îi spuse lui Cass McReady, cu o lipsă deliberată de politețe:

– Dansul acesta e al meu, McReady!

– Acum vă înșelați, Drummond, și nu e pentru prima oară..... ripostă McReady, îmbrățișând-o pe Tulley și antrenând-o către ringul de dans.

Capitolul 3

Mai întâi Drummond, și acum McReady! Era timpul să pună capăt acestor metode cavalierești! Tulley se opri la marginea ringului, gata să protesteze. Dar spre marea ei surpriză, nu spuse remarcele dure care-i veniseră în gând.

– Așadar, cunoașteți povestea lui Rapunzel, i se adresă ea firesc.

– Eu sunt primul surprins de asta. Dar a fost o imagine care mi-a venit în minte când v-am observat pe balcon. Fără îndoială, bunicul mi-o fi citit povestea când eram copil.

Fata nu rezistă când o conduse în mijlocul dansatorilor. Bărbatul avea un mod destul de ciudat de a dansa, fără să se sinchisească de ritm, evitând la fiecare pas o ciocnire cu ceilalți. Lui Tulley i-a fost destul de greu să se concentreze

asupra celei mai bune metode ca să țină pasul cu el....

Când s-a oprit bucata Cass McReady declară cu un aer foarte satisfăcut:

– M-am descurcat bine, am reușit să conduc acest vals fără să-ți strivesc degetele....

Tulley își stăpâni un râs nebun și se feri să precizeze că orchestra tocmai interpretase un foxtrot.

– Am putea renunța la dansul următor? îl întrebă ea. Mor de sete!

– Atât de lamentabil am fost? o întrebă bărbatul, dezorientat, în timp ce se îndreptau spre bar.

Tulley îi surâse amabil.

– Deloc.... dacă am fi avut o cursă cu obstacole....

Cass izbucni în râs, dându-și capul spre spate. Și a marcat încă un punct, își spusese Tulley. Cum ai putea să nu-i ierți dezastruoasele calități de dansator, când este atât de simpatic?

Se serviră la bar, apoi dădură o raită și pe la bufet și, încărcăți cu un platou bine asortat, merșeră să se așeze la o masă, puțin mai departe de mulțime.

– Trebuie să vă mărturisesc imediat că n-am mai fost demult pe ringul de dans, îi mărturisi Cass McReady cu un aer vinovat.

Instalată în fața lui, Tulley îl întrebă cu candoare:

– Așadar, nu era pentru prima dată?

– O clipă, vă rog! Am învățat toți pașii la școala doamnei Cora Wimbley, când aveam doisprezece ani! se ambiționează McReady, făcând pe jignitul.

Tulley îl privi sceptic, surâzând ușor.

– Bun, de acord.... să zicem că m-au înscris părinții, recunosc el. Dar am frecventat cursurile.... din când în când. Când nu aveam încotro. Pe atunci, îmi închipuiam deja că existau multe alte metode mult mai plăcute ca să strângi o fată în brațe....

– Și atunci, când ați dansat ultima oară?

– V-am spus.... Când aveam doisprezece ani.

– Nu cred niciun cuvânt! În sfârșit.... Și atunci, de ce ați încercat în seara asta?

– Pentru dumneavoastră, domnișoară Tulley, era singurul mod în care vă puteam scăpa de Drummond.

– Spune-mi Tulley, Cass. "Domnișoară" e atât de formal!

– Tulley? Aveți și un prenume, nu-i așa?

– Da, Elizabeth, dar pentru prieteni sunt Tulley și mi-ar plăcea să fim prieteni.

Cass McReady își dădu brusc farfuria la o parte și-i luă mâna. Tulley se simți ciudat de tulburată când îi întâlni privirea, o privire mai limpede și mai călduroasă ca înainte.

– Doar atât, Tulley? o întreabă el în șoaptă.

Pe fată o cuprinse un frison de bucurie și contemplă fericită fața atât de expresivă a lui Cass McReady. Acest băiat

nu e doar inteligent și cu simțul umorului, are și multă tandrețe care îi atenuează pasiunea din priviri.

Cine știe dacă el nu avea dreptate? Poate că între ei ar putea fi mai mult decât o prietenie. Trecuse prea mult timp de când n-o mai emoționase surâsul unui bărbat!

– Ei bine, Cass McReady, cine sunteți? îl întrebă, fără să-și dea seama unde i-ar duce o astfel de conversație. În afară de a construi edificii prestigioase, ce mai faceți? În afară de Drummond și de dans, ce nu vă mai place? Spuneți-mi și ce vă place?

– Dumneavoastră, îi răspunse, apropiindu-și scaunul.

Genunchii li se atingeau pe sub masă și Tulley tresări, dar nu se mișcă. Cu amândouă mâinile sprijinite pe masă, se aplecă spre Cass, privindu-l cu atenție prin lumina voalată a lumânărilor.

Descindea, începu el să-i povestească, din primele două familii de colonizatori care fondaseră orașul, familia McReady și familia Hilby.

– Nu riscați să spuneți ceva rău despre mine în oraș, prefer să vă avertizez de la început, adăugă el, în glumă. Nici în restul comitatului, de altfel.... suntem toți mai mult sau mai puțin veri!

– Îmi imaginez, murmură Tulley, gânditoare. Toată această înrudire creează un adevărat lanț de solidaritate.

– Puteți să spuneți și așa! exclamă Cass râzând. De-a

lungul generațiilor au izbucnit atâtea conflicte, încât mă consider fericit să mai am încă aici cinci sau șase persoane din dinastie care îmi mai vorbesc....!

Deveni brusc serios.

– Trebuie să adaug în apărarea lor, că toți membrii familiei uită pentru un timp certurile, când e vorba de sărbătorirea unor evenimente cu care se mândresc. Iar în zilele cu înfrângeri, sunt toți acolo, ca să plângă alături de cel pe care l-a lovit nenorocirea. Văzută din exterior, o familie ca a mea poate părea greu de suportat, totuși niciunul dintre noi n-ar vrea s-o părăsească, s-o lase baltă....

Flecăriră toată seara în acest fost depozit pentru tutun, pe care familia McReady îl construise acum un secol.

Tulley își aminti mult mai târziu detaliile conversației lor, se gândi din nou la cărțile, la filmele, la sporturile, la gusturile și fobiile pe care le evocaseră împreună. Lucruri mărunte din viața de toate zilele, fără îndoială, dar în clipele acelea Cass era atât de sensibil, vocea lui trăda o pasiune vie, iar ochii îi erau atât de luminoși și de expresivi, încât Tulley n-ar putea uita. Dar era în același timp impresionată de ceea ce remarcă adesea în replicile lui, o oarecare ironie amară, de-abia sesizabilă, pentru că părea să-și dorească s-o ascundă. Deodată, fata își dădu seama că stăteau prea mult timp izolați în colțul acela liniștit. Ridicând capul, îi zări în mulțime pe cei doi Matthews, care o căutau printre

dansatori. Confuză, începu să se ridice, dar Cass o reținu, luând-o de mână.

– Așteptați, nu plecați....

– Ba da, trebuie, mă caută prietenii mei. Dar nu vă oprește nimic să mă însoțiți, Cass.

Bărbatul se ridică de pe scaun, continuând să-i țină mâna.

– Tulley..... domnișoară Tulley.... murmură, contemplând-o gânditor. Dacă nu vă deranjează, vă voi spune Elizabeth. Nu știu de ce, dar m-aș simți mai bine dacă v-aș folosi prenumele, în locul numelui de familie.

– Dar nu este numele meu de familie, îl corectă Tulley, surprinsă. Este cel al mamei. Și ea se numește tot Elizabeth, dar ei nu-i plac diminutivele. Atunci, mi-au spus Tulley de când m-am născut, ca să se evite orice confuzie.

– Deci, în realitate nu sunteți domnișoara Tulley?

– Nu, sunt domnișoara Calhoun.

Bărbatul îi lăsă mâna și Tulley se îndepărtă, făcându-și drum printre dansatori și mese, până la soții Matthews. Uitându-se în spate observă că bărbatul rămăsese mult în urmă, așa că se opri să-l aștepte. Avea o expresie destul de ciudată, care o neliniști. Îi surâse, dar figura lui era încremenită iar privirea rece.

– N-ar fi trebuit să dispar astfel, fără să le spun unde sunt, remarcă ea.

Apoi își continuă drumul, contrariată. De ce se îmbufnase Cass? Pentru că a trebuit să plece? A decepționat-o modul lui copilăresc de a se purta.

– Caroline a pasat altora responsabilitățile, o anunță Sam, după ce se scuzase pentru absența ei îndelungată. O să mergem să mâncăm ceva înainte de a pleca. Poate că voi doi vreți să mai dansați. După supeu, dacă veți dori, o să vă prezentăm câțiva dintre concetățenii noștri.

– V-o las pe domnișoara Calhoun, Sam, pentru că eu o să plec, declară Cass McReady cu răceală în glas și făcând tot posibilul să n-o privească pe Tulley. Bună seara, Caroline... Bună seara, Sam....

Uluită, Caroline Matthews exclamă:

– Extraordinar! Ce i-a venit lui Cass McReady?

– Dac-aș ști, măcar.... murmură Tulley, la fel de mirată.

– Nu trebuie să vă supărați pe el, doamnelor, observă Sam, pe un ton conciliant. În acest moment, Cass traversează o perioadă dificilă.

Tulley fu impresionată și intrigată în același timp de expresia compătimitoare pe care o descoperi pe trăsăturile notarului.

A doua zi dimineată, cu zeci de minute înainte de deschiderea birourilor, Cass McReady se afla deja la ușa cabinetului notarial Matthews. Cum ea era închisă, coborî bombănind scările și se întoarse la mașină. Privindu-i fără să-i vadă, pe trecătorii care se grăbeau spre Court Street, își repetă în gând un nume care de foarte multă vreme, cu mult înainte de aseară, îl înfuria teribil. Astăzi, același nume îi trezise sentimente la fel de puternice, dar de cu totul altă natură.

Calhoun.... Tot sudul era plin de Calhoun. Cine știe dacă n-a tras concluzii greșite? Era posibil ca ea să nu fie rudă cu Lamarr.

Cu brațele încrucișate pe volan, Cass își amintea.... Femeia avusese o anume sclipire sfidătoare în ochi, pe terasă, când, încălțându-și pantofii cu tocuri înalte, îl măsurase din cap până-n picioare. Părul ei auriu dădea atâta gingășie feței ovale, atât de drăguțe. În memoria lui se fixaseră multe detalii pe care nu le va uita niciodată, ca fruntea înaltă de fată inteligentă, sau gropița dulce din bărbie. Trebuse să facă un efort supraomenesc ca să nu se aplece și să-i acopere cu buzele gura cărnoasă, perfect conturată. Dar strălucirea din ochii ei de culoarea alunei, declanșaseră un semnal de alarmă în el; de prea multă vreme spera să întâlnească o femeie ca ea, ca să compromită totul cu un sărut furat.

Nu-și putu reține un surâs imaginându-și cum această tânără elegantă, îmbrăcată din magazinele de pe Bulevardul cinci era pregătită să se lase să alunece de-a lungul unui stâlp. Amintirea picioarelor ei lungi rămânea încă irezistibilă, dar Cass nu era dispus să se mai gândească la asta. Unde era notarul? își spuse, privindu-și ceasul nerăbdător. Oare de ce nu venea și el la muncă la ora nouă ca toată lumea?

În timp ce bătea nervos cu degetele în bordul mașinii, o zări în sfârșit pe Eudith Clover, secretara, care se apropia cu pași mărunți, cu veșnicul ei coc alb în vârful capului. Ieși brusc din mașină și se duse înaintea ei, ascunzându-și nerăbdarea cu replici politicoase, curtenitoare chiar.

– Permiteți-mi, vă rog, domnișoară Eudith.... se opri el, pentru că femeia nu reușea să deschidă.

– Sunteți foarte amabil, Cassius, de luni întregi îi spun domnului Matthews că trebuie reparată broasca!

Cass se dădu la o parte ca s-o lase să intre pe domnișoara Clover, care-l privi surprinsă, văzând că el o urma.

– Dacă doriți să-l vedeți pe domnul Matthews, va trebui să așteptați, pentru că nu știu la ce oră va veni.

După ce îi spuse asta, se opri, pentru că-l zărise pe șeful ei parcându-și mașina.

– Tocmai a sosit, dar nu este singur.

Cass McReady privi în stradă și distinse foarte clar silueta

așezată pe locul pasagerului în bătrânul Studebaker. Bogatul păr blond-cenușiu, profilul mândru, cu trăsături regulate, nu puteau aparține decât unei singure persoane.... Aceea care îi ocupase toate gândurile, chiar de la prima lor întâlnire. Aceeași care l-a înfuriat teribil, spunându-i că se numește Elizabeth Tulley Calhoun!

Domnișoara Clover își luă locul la biroul ei din fundul camerei.

– O să fie foarte ocupat în dimineața aceasta, Cassius, îl preveni ea. De ce nu reveniți pe la ora unsprezece? V-am notat în caietul meu.

În picioare în fața ferestrei, Cass îi privea pe notar și pe Tulley, care urcau mica alee spre biroul notarial. Tulley asculta cu atenție ce-i spunea Sam. Apoi își dădu cu grație capul pe spate și Cass îi auzi râsul în grădinița care separa clădirea de stradă.

Agasat că se simțea atât de tulburat, Cass se îndepărtă de fereastră și reveni în interiorul camerei, decis să-i aștepte.

– Cassius, fiți vă rog atent la ce vă spun! Reveniți la ora unsprezece!

Cass McReady tresări, smuls din visare de tonul de profesor al domnișoarei Eudith Clover.

– Ceea ce am de vorbit cu Sam o privește și pe doamna care-l însoțește, îi răspunse el hotărât. Nu va dura mult!

În clipa aceea ușa se deschise și Sam Matthews, surprins,

se îndreaptă către el, cu mâna întinsă.

– Ia te uită, Cass! Bună ziua, băiete! Nu mă așteptam să te găsesc aici....

– Mă îndoiesc, Sam. Aveți un minut liber?

Matthews aruncă o privire șovăitoare în direcția lui Tulley, înainte de a-i răspunde:

– Ei bine.... această tânără are un avion de prins și mai avem destul de....

Se întrerupse, îl privi gânditor pe Cass și continuă:

– De fapt, cred că ai cunoscut-o pe domnișoara Tulley....

– Într-adevăr, am întâlnit-o pe domnișoara Elizabeth Tulley Calhoun ieri-seară, replică el cu asprime. Bună ziua, domnișoară.... De altfel, domnișoara Calhoun este cea pentru care am venit la biroul vostru, Sam. Am o singură întrebare de pus și ar trebui s-o audă și ea. O să fiu scurt....

După o ezitare, Sam Matthews îi invită pe amândoi în biroul lui. Tulley acceptă scaunul pe care i-l oferă, dar Cass preferă să rămână în picioare. În timp ce notarul se așează în spatele mesei lui de lucru din stejar, bărbatul întrebă direct:

– Vreau să știu dacă domnișoara Calhoun este rudă cu Lamarr.

Tulley făcu ochii mari, dar Sam nu-i dădu timp să răspundă.

– Mi-am închipuit că pentru asta ai venit și îmi închipui că ai dreptul să afli că Tulley este într-adevăr nepoata lui

Lamarr. Doar că n-ar trebui s-o acuzi pentru asta. Nu-ți alegi familia, de altfel Tulley nici măcar nu-l cunoștea pe Lamarr.

– În acest caz, ce face aici?

– Este singurul membru în viață din familia ei, Cass, și Lamarr a murit fără să lase testament.

Cass McReady avu impresia că primește o lovitură în piept.

– Este, deci, noua proprietară a lui “Hilby Herald”, remarcă el, cu răceală în glas.

Fusese sigur de asta din clipa în care îi aflate numele de familie!

– Am spus doar că este unica moștenitoare a lui Lamarr, rectifică notarul. Dar nu va moșteni decât după ce se va omologa succesiunea. Ascultă, Cass, nu înseamnă că dacă Lamarr era un om dificil....

– Dificil? îl întrerupse Cass. Era un ti.....

Păstră restul pentru el. În tot acest timp, Tulley urmărise discuția cu o indignare din ce în ce mai mare. Cei doi vorbeau despre ea ca și cum nu era de față! Apoi se luau de unchiul ei despre care Cass McReady își permitea să spună tot felul de mizerii. N-avea nicio importanță cum fusese Lamarr Calhoun, nu suporta să se vorbească astfel despre el.

– Vă rog să mă scuzați, domnișoară Calhoun, mormăi Cass fără să pară amabil.

– Da, chiar ați putea să vă exprimați scuze! ripostă

Tulley, furioasă că el nu-și dorea deloc să fie iertat. Nu poți insulta un om care nu mai este aici ca să se apere!

– Ați înțeles greșit, domnișoară Calhoun, vă rugăm să-mi scuzați limbajul. Mama m-a învățat să evit să folosesc cuvinte urâte în prezența unei doamne.

Făcu o pauză și când continuă, vocea lui era tăioasă ca oțelul:

– În ceea ce privește restul..... Faptul că acest om este mort nu schimbă sentimentele mele față de el! Aș fi un ipocrit dacă v-aș cere să mă iertați pentru că am spus ce gândeam cu adevărat.

Tulley avu un adevărat șoc simțind ranchiuna care se degaja din replicile lui virulente. Îi plăcea acest bărbat și sperase să-l cunoască mai bine când se va întoarce de la New York. Și el i-a dat de înțeles că dorința aceasta era reciprocă. Seara trecută, între ei doi s-a petrecut ceva, ceva foarte difuz, nimic tangibil, dar legătura aceea imperceptibilă dintre ei va persista, era sigură de asta.

Dacă ar putea rămâne singură cu el, acum! își spuse, privindu-l pe furiș pe notar.

– Se pare că nu ne mai spunem pe nume, domnule McReady, începu ea cu sinceritatea ei obișnuită. Puteți să-mi spuneți de ce?

– Ei bine, înainte nu știam că....

– Că eram nepoata unchiului meu, termină Tulley în

locul lui.

N-avea timp de pierdut; trebuia imediat să lămurească lucrurile, să-i demonstreze lui Cass McReady că nu avusese de-a face cu Lamarr Calhoun, deci n-aveau de ce să fie dușmani.

– Nu cunosc motivul pentru care erați în conflict cu unchiul meu, declară ea, calm. Știu doar că ați fost fermecător cu mine, câtă vreme eram doar Elizabeth Tulley și că atitudinea dumneavoastră s-a schimbat radical când ați aflat că mă numesc Calhoun!

McReady îl acuză vehement pe notar:

– Dar, Sam, când mi-ați prezentat-o, ați spus "domnișoara Tulley"!

Tulley nu-l auzi pe Sam Matthews să-i dea vreo explicație.

– Numele meu este Calhoun, continuă ea. Îmi puteți reproșa mâniile și defectele mele, domnule McReady, dar nu și numele meu.

Îl sfida din nou, ridicându-și bărbia cu gropița adorabilă. Cass mormăi, în sinea lui. Degeaba încerca, nu reușea s-o considere antipatică.

Stingherit, cu mâinile înfundate în buzunarele pantalonilor, o privea cu un aer nefericit. Își trecu apoi o mână prin păr și, după o lungă tăcere, admise în sfârșit:

– Adevărat, am avut un șoc. Reacția mea a fost poate stupidă, dar singurul alt Calhoun cu care am avut de-a face

era foarte hotărât să mă distrugă. Evident, acest lucru m-a făcut să judec greșit, și acum regret, fiți sigură de asta.

– Unchiul meu voia să vă distrugă? exclamă Tulley, neîncrezătoare.

– M-a calomniat în jurnalul lui și m-a discreditat față de concetățenii mei, îi explică el cu amărăciune. Toate acuzațiile lui aveau drept scop să-i facă pe oamenii acestui oraș să nu aibă încredere în mine, ca antreprenor. Aruncând îndoiala asupra onestității mele, a făcut rău întregii mele familii, nu numai mie!

– Dar de ce? Nimeni nu caută să ruineze pe altcineva fără motiv.

– Sper că nu insinuați că ar fi scris adevărul? izbucni el.

– Nu știu destule despre această poveste ca să insinuez ceva, orice ar fi, ripostă Tulley, întrerupându-l, înainte ca el să se înfurie. Sunt tocmai pe punctul de a încerca să înțeleg ce-l împingea pe unchiul meu să vă atace astfel, aparent.... fără motiv.

– Mai au importanță motivele, când răul a fost deja făcut?

Dar Cass ghici că pentru ea era foarte important să le descopere, n-avea nicio îndoială că se va ambiționa s-o facă, se vedea clar în ochii ei căprui cu reflexe aurii.

– Este în legătură cu o dușmănie veche pe care Lamarr o avea față de tatăl meu. Lamarr ar fi vrut să se însoare cu mama. Îl ura chiar pe bunicul meu. Deci, eu n-am avut nicio

vină și totuși, s-a răzbunat și pe mine!

– Vreți să spuneți că se servea de ziar ca să-și rezolve problemele personale? întrebă Tulley, stupefiată. Nu văd cum....

Străduindu-se să-și păstreze calmul, Cass îi explică, încercând să fie cât mai politicos:

– A scris recent un editorial intitulat: "Când e prea mult fum, ferțiți-vă de foc"; menționa în el niște "zvonuri" după care anumite materiale folosite la construcția anexei erau de o calitate inferioară față de cea specificată în contract. S-a străduit să sublinieze că, servindu-se de materiale de categoria a doua, un antreprenor poate realiza un câștig de mai multe mii de dolari, în detrimentul contribuabililor.

– Și credeți că acest articol era îndreptat împotriva dumneavoastră? îl întrebă Tulley, dezorientată.

– Sam, vă rog să-i spuneți, îl rugă Cass întorcându-se spre el.

Acesta din urmă aprobă cu un semn din cap.

– Citindu-l, toată lumea a înțeles că Lamarr făcea aluzie la Cass.

– Și a încheiat, continuă Cass cu amărăciune, recomandând membrilor comisiei de sistematizare să nu uite cele afirmate de el când se vor hotărî să aleagă un antreprenor pentru noul spital.

Erau foarte aproape unul de altul, și deși Cass nu

schităse nici cel mai mic gest să se îndepărteze de ea, Tulley avu brusc impresia că între ei s-a ridicat un zid de gheață. Unde erau oare căldura și umorul care-i dădeau atâta farmec? se întrebă tânăra femeie care, în mod inexplicabil, se simțea vinovată. Ea se întoarse către Sam Matthews, apoi, din nou spre Cass.

– Și aceste "zvonuri"? întrebă. Un redactor-șef nu scria o astfel de povese doar din zvonuri.

Poate că a mers prea departe, Cass era deja furios și risca să se ambaleze și mai tare, crezând că și ea îl acuza.

Dar nu s-a întâmplat așa, Cass doar ă ripostat, pe un ton caustic:

– N-a existat niciun zvon, până să nu-i apară articolul. Acum, tot orașul bârfește. După cum scrie "Hilby Herald", s-a format un comitet de experți care vor să influențeze comisia să nu-mi încredințeze contractul de construire a spitalului.

– Știți pe cineva din acest comitet?

– Nu știu cine sunt. După cum spunea Lamarr, nu s-au hotărât să iasă din anonim.

– Dar, aveți dreptul să știți cu cine vă bateți! se revoltă Tulley.

– I-am cerut să retracteze, dar Lamarr mi-a propus un compromis pe care l-am apreciat drept inacceptabil și l-am refuzat. Cu două zile înainte de a muri, a publicat un alt

editorial plin cu insinuări împotriva mea, în care lansa încă o dată avertismente către membrii comisiei de sistematizare. Le cerea să plece urechea la zvonurile care circulau la adresa anexei palatului justiției înainte de a se pronunța în legătură cu noul constructor al spitalului.

– Oh, Cass.... sunt dezolată.... Dacă ați ști.... murmură Tulley, tulburată. Dar, vă rog.... doar vedeți că nu este.... Nu trebuie.... N-am nicio legătură cu toate astea!

Sam Matthews, care ascultase în liniște conversația, își drese glasul ca să intervină.

– Nu chiar deloc, Tulley, remarcă notarul.

Nu-și mai continuă ideea, pentru că figura lui Cass se înseninase deja.

– Sigur că da, e adevărat! Evident! îi întări spusele McReady. De acum "Hilby Herald" vă aparține, e suficient să dați un telefon și să-l rugați pe Shelby să publice o dezmințire chiar mâine!

Tulley avu dintr-o dată senzația că se scufundă într-o groapă neagră și fără fund.

– Hei.... o clipă.... vă.... vă rog.... bâigui ea. Eu.... ascultați Cass, ziarul nu-mi aparține încă, nici pe departe! Nu sunt sigură că aș putea face ceea ce-mi cereți..... Nici măcar nu-l cunosc pe Shelby Haynes!

– Ei bine, sunați-l, îi sugeră Cass. Cred că moștenind acest jurnal, moșteniți în același timp și obligația de a-i

repara greșelile!

Sam Matthews sări în ajutorul lui Tulley.

– Fii rezonabil, Cass. Tulley are dreptate, nu va fi proprietara ziarului decât peste șase luni, chiar un an.

– Asta înseamnă că Shelby Haynes o să-l conducă în tot acest timp? se alarmă Cass.

– Cel puțin până la întoarcerea de la New York a lui Tulley, peste două săptămâni. Veți putea discuta atunci despre asta.

– Dar Sam, nu pot aștepta dezmințirea cincisprezece zile! Știți asta! De acum înainte, tot comitatul va crede că antreprenorul Cass McReady și-a umplut buzunarele cu impozitele lor! Iar două paragrafe în jurnal n-ar mai schimba nimic, ar fi prea târziu....

– Îți înțeleg punctul de vedere, Cass, și îmi pare rău pentru tine, dar nu văd ce ar putea face Tulley acum.

– Iar eu nu văd de ce n-ar face ceva până să plece! se încăpățână Cass.

– Faptul că nu l-am întâlnit niciodată pe domnul Haynes, că n-am fost niciodată la redacție și că n-am văzut nici măcar cea mai mică xerocopie după "Hilby Herald", nu constituie oare motive suficiente pentru dumneavoastră, domnule McReady? Nu? Atunci, aveți o idee destul de vagă despre ce înseamnă libertatea presei! În orice caz, nu vă așteptați să impun publicarea unei dezmințiri pentru un articol pe care

nu l-am citit, dintr-un ziar despre care nu știu absolut nimic!

Acum, tensiunea dintre Tulley și Cass ajunsese la maximum. Continuând să vorbească, Tulley își studia, cu oarecare neliniște interlocutorul. Era convinsă că nu-și va mai putea stăpâni furia, va izbucni dintr-o clipă în alta. Ce păcat, își spunea, singurul bărbat care o atrăsese cu adevărat, după experiența nefericită cu Jerry Helms, urmează să dispară pentru totdeauna din viața ei!

Dacă ar fi avut câțiva ani mai puțin, Cass McReady s-ar fi încăpățânat, era convins de asta. Așa cum era absolut convins că are dreptate. Dar, în același timp, i se părea că, din punctul ei de vedere, avea și ea dreptate. Dacă i-ar fi acceptat pretențiile, ar fi însemnat să aibă încredere într-un bărbat pe care l-a cunoscut de mai puțin de douăzeci și patru de ore. Deci, erau în impas, își zise cu mare regret, în timp ce furia îi trecea treptat. Reuși chiar să schițeze un surâs care păru s-o surprindă pe Tulley. Cât de drăgălașă era, cu ochii ei migdalați! Iar gropițele din obraji erau irezistibile!

— Cred că astăzi plecați la New York, îi spuse el.

— Într-adevăr, chiar în această dimineață. Trebuie să prind cursa de Raleigh de la ora douăsprezece fără un sfert. Maestrul Matthews și cu mine mai avem anumite chestiuni de discutat, dar aș vrea să nu pierd avionul. În caz contrar, ar trebui să aștept încă trei ore la Raleigh.

Și se uită la ceas, cu un aer neliniștit.

– Atunci, nu vă mai rețin, declară Cass adresându-i un mic salut din mână.

Bărbatul ieși, urmărit de Tulley care-i admira pentru ultima oară statura athletică și ținuta semeață. Plecând astfel, dispărea și din viața ei, își spuse femeia, dezamăgită. Aproape regreta că nu cedase, până la urmă era dreptul lui să ceară o dezmințire. Într-adevăr, cum să nu-l crezi că a fost calomniat de presă, el care părea atât de deschis și de sincer, care vorbea cu atâta convingere?

Și, în afară de asta, era cel mai frumôs bărbat pe care l-a întâlnit, după atât de mult timp. Motiv în plus să fie atentă, își spunea, făcând apel la rațiune. Ce știa despre aceste articole așa-zise defăimătoare? Doar ce i-a spus el. Și ce știa despre Cass McReady, în afară de faptul că o tulburase, chiar în clipa în care a apărut în acel faimos balcon, cu puțin timp în urmă....

Capitolul 4

Tusea discretă a lui Sam Matthews o smulse pe Tulley din visare.

– Ostilitatea pe care unchiul meu o manifesta față de Cass McReady se datora doar unei vechi decepții în dragoste? îl întrebă ea.

– Lamarr era răzbunător, răspunse Matthews. Dar în ceea ce-l privește pe Cass, era vorba de altceva. Am făcut propria mea anchetă și comitetul acesta despre care e vorba, presupunând că există sau a existat, trebuie să fi fost creat de Lamarr însuși, de Shelby Haynes sau de alt apropiat al lor. După cunoștința mea, nimeni n-a auzit "zvonurile" despre care vorbea Lamarr, cel puțin nu înainte ca "Hilby Herald" să vorbească despre ele. Lamarr era într-adevăr un

tip răzbunător, dar nu s-ar fi străduit atât doar ca să-și satisfacă o răzbunare oarecare. Nu, cred că avea și un interes personal, își dorea precis un profit.

Tulley suspină, simțind că i se face silă.

– E de neconceput să acționezi astfel! Sunteți foarte sigur că acest Cass n-a comis nimic blamabil?

– Absolut sigur, Tulley. Îl cunosc pe Cass și pe ai lui de foarte mult timp. Sunt toți oameni onorabili și demni de încredere.

– Deci, în primul rând trebuie să descoperim ce s-a întâmplat în trecut. Cass trebuie să aibă răbdare și să aștepte să fac cercetări, îndată ce mă întorc.

Sam Matthews surâse neîncrezător.

– Cass liniștit....? Când pretinde o dezmințire?

– Sam, știți prea bine că nu pot să-i satisfac cererea! Dacă nu vom avea dovezi pe care să ne susținem declarațiile, nici Cass și nici ziarul nu vor avea de câștigat, dintr-o astfel de dezmințire.

– Aveți dreptate, recunosc notarul, gânditor. Dacă n-ar fi decât contractul spitalului în joc, Cass ar fi mai puțin neliniștit. Dar el trebuie să se gândească la Amelia și la consecințele pe care o astfel de afacere riscă să le aibă asupra ei.

– Amelia? repetă prompt Tulley.

Oare este și o soție în această afacere? De ce n-a pomenit

mai devreme despre asta?

– Mama lui Cass. Încearcă de trei ani să-și revină după accidentul care i-a ucis soțul și din care era să-și piardă și ea viața. Pe un drum în Arizona, în timpul vacanței, un șofer beat le-a lovit puternic mașina.

– Oh, groaznic!

– Când Amelia s-a simțit puțin mai bine, Cass a încurajat-o să accepte invitația unor prieteni de-ai lor care trăiesc în Mallorca de când s-au pensionat. Este acolo, la ei, de mai multe luni.

– Presupun că nu știe nimic.

– Da, Cass a reușit să-i ascundă totul, dar se va întoarce curând și, normal, Cass se străduiește să lămurească lucrurile înainte de venirea ei.

– N-am fi fost în situația asta dacă tata nu i-ar fi vândut unchiului partea lui, bombăni Tulley.

– Se vede că nu l-ai cunoscut pe Lamarr, ripostă Sam Matthews, pe un ton care o surprinse pe fată.

– Dar erai....

– Da, eram notarul lui. Dacă aș avea doar clienți care să-mi placă și pe care să-i admir, nu cred că aș putea supraviețui, mica mea Tulley! Cu riscul să denigrez un defunct, mă simt obligat să vă spun ceva: nu reproșați tatălui vostru că a acționat astfel.

– Oh, dar nu-i reproșez! se grăbi ea să-i răspundă.

– Tatăl dumneavoastră era un om bun, Tulley. Și un excelent jurnalist. Pentru el, un jurnal trebuia să fie atât de obiectiv cât era omeneste posibil. Sigur că editorialul servea pentru a-și exprima opiniile, dar cu condiția să nu facă rău oamenilor despre care era vorba.

Această credință despre menirea presei era asemănătoare cu convingerea lui Tulley, care se simțea acum foarte emoționată să descopere un aspect al personalității tatălui ei, pe care nu-l cunoștea. De altfel, avea destul de des impresia că-l cunoscuse foarte puțin! Această revelație îi aduse lacrimi în ochi.

– Lamarr era opusul lui, continuă Sam Matthews cu vocea lui atât de melodioasă, asemeni oamenilor sudului. El folosea "Hilby Herald" ca să-și exercite puterea asupra oamenilor. Avea un an sau doi mai mult decât Prentiss, iar în momentul luării deciziilor, făcea uz de dreptul lui de frate mai mare. Cum ar fi putut să continue să lucreze împreună, când ideile lor erau atât de diferite? Lamarr refuzase să-și vândă partea, așa că tatăl dumneavoastră a avut dreptate să plece, n-a avut de ales.

– Nu știam nimic, vă mulțumesc că m-ați pus la curent, murmură Tulley.

Cât de mândră era de tatăl ei! își spunea emoționată. Continuă, când a fost sigură că vocea nu-i va trăda emoția:

– De ce avea unchiul meu atâta ostilitate față de tatăl

meu, după douăzeci de ani? Este un adevărat mister pentru mine. În fond, căpătase jurnalul, nu asta îşi dorise?

– Fiindcă Prentiss hotărâse să vândă, Lamarr, şiret cum era, a făcut uz de privilegiul cumpărătorului ca să fixeze el preţul! A trebuit să se apeleze la un expert pentru a arbitra diferendul! Acest specialist a evaluat corect valoarea părţii lui Prentiss, iar Lamarr, cu moartea în suflet, a fost nevoit să plătească. Torturat de ranchiună, a declarat până în ultima zi a vieţii că a fost păgubit de fratele lui.

– Destinul e uneori ironic, nu credeţi? suspină Tulley. Aş fi gândit că un om atât de răutăcios va lăsa un testament, dumneavoastră nu? De ce ar fi riscat să vadă că într-o zi jurnalul să-i revină singurei persoane pe care n-ar fi dorit-o ca moştenitoare: eu, fiica fratelui său.

– Presupun că se credea nemuritor, moartea îi privea pe ceilalţi, nu pe el, îi răspunse notarul, cu umor. E posibil să fi făcut aluzie la un testament, o dată sau de două ori, dar n-am simţit niciodată nevoia să-l împing să-şi redacteze unul.

Ce aer inocent! remarcă Tulley, amuzată. Şi cât de abil este, acest adorabil bătrân om al legii!

Tânăra femeie sugeră, după câteva minute de tăcere:

– După toate acestea, poate aş face mai bine să public imediat dezminţirea. În orice caz, tot o voi publica până la urmă, în mod inevitabil.

– În calitate de administrator public, nu vă sfătuiesc, Tulley, în ciuda prieteniei mele pentru Cass. Este evident că e un complot împotriva lui, iar un simplu articol în "Hilby Herald" nu-l va opri, doar dacă veți pune la dispoziția cititorilor probe serioase. Ori, până acum nu aveți niciuna.

– După părerea dumneavoastră, Sam, va pierde contractul spitalului dacă nu se va face rapid ceva?

– Poate, dar nu va muri din asta. N-aș spune același lucru și despre "Hilby Herald", dacă veți ordona apariția acestei dezmințiri și dacă locuitorii orașului vor descoperi că nu aveți nicio dovadă care să vă susțină afirmațiile.

– Într-adevăr, n-ar face o impresie prea bună, dar....

– Nu vă puteți permite să începeți printr-o stângăcie, altfel cum să vă ia în serios oamenii, după aceea? Cu atât mai mult cu cât, datorită lui Lamarr, jurnalul și-a pierdut mult din credibilitate.

– Situația este atât de gravă?

– Dacă veți publica dezmințirea fără să furnizați dovezi care s-o susțină, veți trece drept o aventurieră, la fel de incompetentă ca și Lamarr.

– Și Cass? Dacă Herald i-a făcut rău.....

– Vă repet că nu va muri din asta, chiar dacă el crede contrariul. El este forța vitală a acestui oraș. A transformat, de pildă, brigada de pompieri voluntari într-un veritabil corp de elită, cel mai bun din stat. Tot el a creat și acest

serviciu de navetă aeriană între Hilby și Raleigh, după ideea unui veteran din Vietnam, Rudy Hill, un băiat de aici, întors din război fără un picior. Pe lângă asta, Cass provine dintr-o familie onorabilă, cunoscută și respectată în comitat, este și un campion de fotbal de care este mândră toată Carolina de Nord. Toate acestea contează, iar oamenii vor să-l creadă pe Cass.

— Cu alte cuvinte, cedând acum, aş face mai mult rău ziarului decât lui Cass Ready.

— Exact. Se vorbeşte deja că un patron de presă din Raleigh ar fi gata să lanseze un nou cotidian în Hilby. În aceste condiţii, dacă n-aţi avea susţinerea populaţiei, v-aţi putea pierde jurnalul.

— Şi mama lui Cass?

Sam Matthews se încruntă uşor.

— N-are nicio legătură cu problema noastră. Nu vă neliniştiţi pentru Amelia McReady, este o femeie puternică. Cu siguranţă, atunci când se va întoarce în Hilby, va fi contrariată de toate aceste poveşti, nu puteţi să faceţi nimic în acest sens, dar Amelia va trece peste această încercare ca şi Cass. Ceea ce nu ne împiedică să sperăm că lucrurile vor intra în normal înainte de întoarcerea ei, încheie amabil notarul.

El deschise apoi un dosar şi declară pe un alt ton:

— Ei bine, acum să trecem la afacerile care ne interesează,

Tulley, pentru că trebuie să prindeți avionul....

– Veți termina curând, maestre? întrebă secretara, vârându-și capul în biroul lui Sam Matthews. Cass McReady așteaptă de douăzeci de minute, a venit s-o conducă pe domnișoara Calhoun la aeroport.

Tulley tresări și inima începu să-i bată mai repede. S-a întors! Dar bucuria ei se stinse repede. Fără îndoială, o să încerce din nou s-o convingă.

– Ce s-a întâmplat, Tulley? se neliniști Sam, văzând-o dintr-o dată gânditoare.

– O să încerce să mă convingă să fac ceea ce intuiția mea și dumneavoastră înșivă mă sfătuiți să evit.

– Aveam intenția să vă conduc eu; dacă vreți, pot să-i spun lui Cass că mai avem încă anumite puncte de discutat și că o s-o facem în drum spre aeroport.

Tulley nu se putu împiedica să zâmbească.

– E clar, sunteți foarte șiret, Sam.... Slavă Domnului că sunteți de partea mea!

– Preferați să nu mergeți cu el, nu-i așa?

Dintr-o dată, Tulley realizează că dacă refuza să-l vadă acum, ar putea trece o eternitate până la viitoarea lor întâlnire. Iar ei îi plăcea să fie cu el, conversația lor o stimula, o înveselea.

– Ei bine, Tulley, ce-ați hotărât?

În mod straniu, femeia se acuza că visează astfel și se strădui să revină cu picioarele pe pământ. Cass McReady era

hotărât s-o manipuleze, nimic altceva.

– Voi merge cu el, îi răspunse, ridicându-și sfidător capul. N-aș pierde pentru nimic în lume o astfel de ocazie să-i arăt domnului McReady că manevrele lui nu țin, în ceea ce mă privește! Voi publica acea dezmințire când voi crede eu de cuviință, e timpul să înțeleagă acest lucru!

Notarul o aprobă, dând din cap.

– Întoarceți-vă repede, Tulley, acest district așteaptă de mult timp un jurnal demn de acest nume, iar eu sunt convins că dumneavoastră ne veți da ceea ce avem nevoie....

Cass luă geanta de voiaj a lui Tulley din portbagajul Studebakerului și o așează în cel al mașinii lui. În timp ce au traversat orașul, niciunul din ei nu a vorbit. Pe drumul național care ducea la aeroport, Cass se întoarse către Tulley și-i zâmbi întrebător. Cum poate cineva să aibă niște ochi atât de albaștri? se întrebă tânăra pentru a nu știu câta oară în ultimele douăzeci și patru de ore. Atâta limpezime nu poate ascunde intenții rele. Totuși, își dădea prea bine

seama că privirea aceea de culoarea florilor de nu-mă-uita ascundea un anumit secret. Cass nu-i spunea totul.....

– Am sperat că după discuția cu Sam veți dori să stați de vorbă cu Shelby Haynes, înainte de a pleca din oraș, îi spuse.

– Cum de ați tras această concluzie? se interesă diplomatic Tulley.

– Sam mă cunoaște, știe că sunt un om cinstit, că nu am....

– Așa este, îl întrerupse femeia. Are încredere în onestitatea dumneavoastră, mi-a enumerat calitățile pe care le aveți cu o căldură care demonstrează stima pe care v-o poartă. Credeți-mă, n-ar fi vorbit cu mai multă căldură nici dacă ar fi fost vorba de propriul lui fiu.

McReady oftă adânc.

– Mulțumesc că mi-ați spus, îi declară el cu gravitate. Sunt fericit să aflu că toate ineptiile publicate în "Hilby Herald" nu l-au făcut să-și schimbe părerea pe care o are despre mine....

Tulley simți brusc o mare tristețe și, în același timp, un penibil sentiment de vinovăție. Articolul unchiului ei aproape îl distrusese pe acest bărbat sigur pe el, făcându-l să se îndoiască tocmai de prietenii lui dintotdeauna. Când ea se pregătea să-i spună și celelalte sfaturi pe care i le dăduse notarul, Cass gară mașina într-un refugiu, opri

motorul și-i luă mâinile într-ale sale.

— Ascultați, Tulley, știți prea bine că Sam n-ar fi vorbit astfel despre mine, dacă nu ar fi fost sigur de ceea ce spune. Aceasta nu este o probă suficientă pentru dumneavoastră? Puteți să-l sunați pe Sam de la aeroport și să-i cereți să-l autorizeze pe Shelby Haynes să publice dezmințirea chiar mâine.

— Nu, Cass.... Nu pot.

— Ba, sigur că puteți!

Bărbatul îi cuprinse fața în palmele lui fierbinți, iar Tulley se simți străbătută de un frison delicios. Sub farmecul privirii lui albastre, nu se putea mișca, sondându-și profunzimile misterioase. Cu inima bătând nebunește, văzu trăsăturile lui Cass apropiindu-se, apoi se topi când buzele lui puseră stăpânire pe gura ei.

Tulley nu rezistă și acceptă acest sărut care dură destul de mult. Cass își ridică încet capul și își strecură degetele după ceafa femeii, înainte de a-i mângâia umerii. Ar fi vrut s-o tragă mai aproape de el, dar schimbătorul de viteze dintre cele două scaune împiedica orice tentativă de apropiere. Tulley se îndepărtă prima, în timp ce Cass se dezlipea de ea cu un mormăit decepționat.

Revenind cu regret la realitate, Tulley se sprijini de scaunul ei și fu destul de contrariată când Cass porni din nou motorul.

– Avem timp, Cass, remarcă ea consultându-și ceasul.

– Nu destul, dacă trebuie să-i telefonați lui Sam, îi răspunse el calm.

Tulley tresări.

– Un moment, vă rog! N-o să telefonez nimănui! Credeam că ați înțeles!

– Dumnezeuule, ce trebuie să fac ca să vă conving, Tulley? Tocmai mi-ați spus că Sam Matthews este de partea mea.

Consternat la început, se înfurie foarte repede.

– Nu mă credeți, nu-i așa? explodează el. Nici după tot ce v-a spus Sam?

– Nu-i adevărat, Cass! Vă cred, dar din alte motive, așa zice....

Dumnezeule, cum să-l facă să înțeleagă că se străduia să fie corectă în această situație atât de complicată?

– Vă cred, continuă ea, pentru că îmi place alura dumneavoastră, pentru că îmi place cum gândiți.... pentru că știți să mă faceți să râd.... și pentru că.... îmi place să fiu cu dumneavoastră.... Vă cred, Cass.... ei bine..... pentru că îmi doresc să vă cred!

Recompensa ei fu un mic surâs care străluci mai întâi în ochii albaștri ai lui Cass înainte de a-i pluti și pe buze.

– Așa gândiți într-adevăr, Tulley?

– Evident! Pentru o femeie, nu este o mărturisire ușor de făcut.

Cass redeveni serios, ostil, aproape.

– Și totuși, refuzați această dezmințire! Nu-i așa?

– Mă tem că da. N-o voi publica înainte de întoarcerea mea de la New York, îi răspunse, cu moartea-n suflet, văzându-i disperarea. Motivele mele personale nu sunt suficiente, cititorul are nevoie de altceva. Dacă vreau să conduc un jurnal în acest district, trebuie să câștig respectul și încrederea locuitorilor lui. Mi-aș trăda profesia, dacă primul meu gest ca redactor-șef al "Hilby Herald" ar consta în a face să apară un astfel de articol, fără să studiez în prealabil acuzațiile și fără să caut probe care să demonstreze că acestea au fost nefondate.

– Da.... în sfârșit.... spre cinstea dumneavoastră, dar nimic din toate astea nu-mi repară prejudiciile care mi s-au adus!

– Sper că înțelegeți de ce nu pot.

– Bineînțeles. Da, văd care este punctul dumneavoastră de vedere..... Presupun că etica vă impune această rezervă.... Dar mai văd, din păcate, că sunteți pe punctul de a-mi provoca distrugerea, când ați fi putut atât de ușor.... Ascultați.... "Hilby Herald" nu este încă sub conducerea dumneavoastră.....

– Dar ar deveni, în clipa în care aș începe să dau ordine.

– I-ați cerut părerea lui Sam Matthews?

– A fost foarte concis: dacă public acest articol fără să mă

bazez pe fapte concrete, distrug jurnalul. Iată de ce Sam m-a sfătuit să fac o anchetă la întoarcerea mea de la New York, dar mai ales să nu întreprind nimic înainte.

– Așa a spus? exclamă Cass, uluit.

– Da, afirmă blând Tulley. Și a adăugat că oamenii din acest oraș cred mai mult în dumneavoastră decât în jurnal. Deci, "Hilby Herald" ar suferi cel mai mult dacă aș publica această dezmințire, mult mai mult decât dumneavoastră, dacă n-o public.

Cass se întoarse și fixă drumul cu un aer îmbufnat și cu maxilarele încleștate.

– E ușor pentru Sam să vorbească! bombăni el. Doar nu el a fost calomniat, negru pe alb!

– Cass, vă rog.... Știți bine că nu e vorba de nimic personal. Asta nu schimbă nimic....

Ba da, își spunea el înverșunat, asta schimbă totul, chiar totul! Demară fără un cuvânt, spunând adio în gând lui Tulley Calhoun. Ceea ce începuse între ei și care promitea, poate, tocmai se distrusese iremediabil. Dacă n-ar fi fost măcar nepoata celui care-l defăimase! Trebuia neapărat să recâștige respectul concetățenilor lui, era cu mult mai important decât să se lase cucerit de farmecul acestei tinere drăguțe!

Tot restul drumului conduse cu toată viteza, de parcă l-ar fi avut pe diavol în motor. Apoi, încetini ușor, oftă

profund și se gândi la ceea ce-i mărturisise Tulley: credea în el pentru că-l plăcea și păruse a fi sinceră. Atunci, el de ce era pe punctul de a-și ascunde adevărul....?

Pentru că o plăcea pe Tulley Calhoun, acesta era adevărul! Era spirituală, inteligentă, îi plăcea umorul și sinceritatea ei. În afară de asta, trebuia să admită că admira bunul ei simț și refuzul ei de a face compromisuri. Femei ca ea nu se întâlnesc la tot pasul....

Tulley îl studie în tăcere, observându-i profilul regulat, nasul cam mare care, la un bărbat mai mic de statură ar fi părut disproporționat, dar lui îi stătea atât de bine! Era într-o armonie perfectă cu gura lui fermă și mare, cu maxilarele lui puternice. Îi adora micile riduri de expresie care formau un fel de evantai în colțul ochilor lui veseli. Își aminti că nu-l mai văzuse râzând din ajun, de la petrecere. Tulley se întristă. Aerul lui grav o alarma: în orice caz, Cass nu se declara învins și ar fi trebuit să fie nebun să-și imagineze că ar putea să renunțe la dezmințire. Era un om de acțiune, iar tăcerea lui însemna că pregătește un nou atac. Oare ce subterfugiu o să folosească pentru a o determina să-și schimbe hotărârea? De ce tăcea? se neliniștea ea, din ce în ce mai stânjenită. Dacă măcar ar fi vorbit, poate ar găsi în vorbele lui un indiciu, ar ghici ce are de gând să facă....!

Tot restul drumului nu mai schimbară niciun cuvânt, iar

când ajunseră la micul aeroport Cass opri în parcare din fața singurei clădiri care servea drept terminal.

– Iată avionul dumneavoastră, o anunță, arătându-i un bimotor care tocmai ieșea din hangar.

În pragul sălii de așteptare erau câțiva călători, iar Tulley urma să li se alăture.

Când Cass se întoarse brusc spre ea, Tulley tresări, așa cum făcea de fiecare dată când o privea cu ochii lui atât de albaștri.

– A sosit ora îmbarcării, Rapunzel! Să mergem.

Ieși din mașină, o înconjură și-i deschise lui Tulley portiera. Apoi merse să-i ia bagajul și se îndreptară amândoi spre holul de unde se făcea îmbarcarea. Cass îi luă brațul și o conduse cu pași grăbiți.

Tulley era la capătul puterilor, pentru ea totul se întâmpla mult prea repede. Dacă măcar i-ar da timp să respire, i-ar spune cât de mult regreta că nu putea răspunde exigențelor lui. Poate că atunci el ar înțelege. Se hotărî, deci, să întrerupă cursa asta ne bună la jumătatea drumului. Dar când se întoarse spre Cass, rămase fără cuvinte.

– Eu.... eu vă mulțumesc.... se bâlbâi ea, întrebându-se de ce a ales ceva atât de banal. De ce nu putea să-și găsească vorbele potrivite ca să exprime tot ceea ce avea în cap?

– Vă rog, îi răspunse Cass pe un ton cât se poate de politicos, nu e cine știe ce.

Făcu o pauză, înainte de a adăuga:

– Apropo, vreau să vă avertizez înainte de a pleca, o să vă dau în judecată.

– Judecată?

– Nu pe dumneavoastră personal, ci "Hilby Herald", pe Shelby Haynes și succesiunea lui Lamarr Calhoun. Pentru defăimare. Plângerea mea va fi depusă mâine dimineată.

Tulley îl fixă uluită și neîncrezătoare. Încă o dată ochii lui aveau străluciri de gheață și ea știa că vorbea serios. Își aminti imediat avertismentul pe care i-l lansase Sam Matthews: jurnalul risca să se prăbușească la cea mai mică lovitură fatală.

– Cass, dar este o nebunie, reuși ea să murmure. Chiar dumneavoastră ați spus că o dezmințire n-ar servi la nimic, dacă nu este publicată chiar mâine; ori, acțiunea dumneavoastră nu s-ar putea judeca decât peste câteva luni.

– Exact, dar în acest timp locuitorii din Hilby vor afla că antreprenorul Cass McReady a dezgropat securea războiului. Nimeni nu-mi va putea reproșa că n-am acționat împotriva acuzațiilor aduse de "Hilby Herald"

– Nu mâine, Cass, nu mâine, vă rog!

Tulley ar fi vrut să-i vorbească despre teama ei pentru soarta jurnalului, dar hotărî până la urmă să tacă.

– Măcar așteptați întoarcerea mea, Cass.

– "Întâlnire în fața judecătorilor" ar merge mai bine,

replică el fără cea mai mică urmă de ranchiună în glas.

Îi puse în brațe un teanc de ziare și adăugă:

— Lectura dumneavoastră... În drum spre New York, veți putea să vă dați seama despre ceea ce s-a scris despre mine în marele dumneavoastră cotidian! E timpul să aflați în ce luptă vă angajați.....

Un mecanic de la capătul pasarelei îi făcu lui Tulley semn să se imbarce. Împietrită, tânăra îl privi pe Cass fără să scoată un cuvânt. Acesta o strânse de braț și o conduse către avion. Dădu apoi stewardesei trusa ei de voiaj, în timp ce Tulley urca primele trepte. Dar, când ajunse la jumătatea drumului, bărbatul se ivi în spatele ei, o luă în brațe și, obligând-o să se întoarcă spre el, îi strivi buzele cu gura lui.

— Doar nu va strica un nefericit proces ceea ce s-a înfiripat între noi, nu-i așa, îngerul meu....? îi șopti în timp ce motoarele vibrau deasupra lor.

Ca într-un vis, Tulley urcă la bordul avionului, se așeză la un hublou și-l urmări pe McReady traversând pista fără să se întoarcă. În timp ce avionul se îndrepta către pista de zbor, Cass plecase deja cu mașina lui.

Drumul până la Raleigh a fost foarte rapid, iar Tulley îl traversă ca într-o ceață. Deschise primul număr din "Hilby Herald" după ce se instalează în cursa de New York. Își aminti figura lui sumbră, mânia pe care o citise în ochii lui, cu ocazia confruntărilor pe care le-au avut. Câtă disperare

văzuse de fiecare dată în ochii lui!

Și, dintr-o dată, lăsa ziarul să-i cadă pe genunchi; prin minte tocmai îi trecea un gând care nu făcea decât să-i întărească stima pe care o avea pentru Cass McReady. Încercând s-o convingă, n-a făcut uz de argumentul de care ea se temea cel mai tare și care ar fi înmuiat-o. Nicio clipă nu a menționat numele mamei lui și necazul suplimentar pe care această poveste de calomnie urma să i-l producă. Și totuși, ce ușor ar fi fost s-o implore s-o cruce pe această femeie care suferise deja atât de mult! Tulley își imaginea durerosul caz de conștiință pe care ar fi trebuit să-l înfrunte. Cass nu i-a impus asta, iar ea îi era profund recunoscătoare.

Capitolul 5

Zece zile mai târziu, în timp ce făcea drumul înapoi, Tulley era la fel de posomorâtă ca cerul de octombrie pe care tocmai îl descoperise în Raleigh. Micul avion era zgâlțâit de furtună, iar Tulley ignora centura, ridicând fatalist din umeri. Oricât de teamă i-ar fi fost, era sigură că pilotul își cunoaște meseria. Ar fi putut să spună același lucru și despre ea, îngrozită pe măsură ce se apropia scadența și urma să devină proprietara și responsabilă unui cotidian regional.

Edițiile din "Hilby Herald" pe care le citise în drum spre New York au îngrozit-o pur și simplu. Câtă duritate! Mănată la început de curiozitate, a fost foarte repede contrariată, ca să fie imediat indignată de răutatea pe care a descoperit-o în

toate acele articole. Dacă, așa cum declarase Cass intenționa să dea jurnalul în judecată pentru defăimare, Tulley era convinsă că va câștiga. Pentru că, total opus de ceea ce crezuse, "Hilby Herald" nu era nici pe departe un cotidian pașnic și lipsit de complicații. Nici vorbă de așa ceva! Ah! Dacă măcar și-ar fi ascultat instinctul care o îndemna la prudență, decât pe Sam Matthews care știuse, cu vocea lui convingătoare, s-o îndemne să se întoarcă repede și să ia în mâini frâiele lui "Hilby Herald"! Oare o să regrete?

După ce s-a întors la New York, a fost tentată de nu știu câte ori în primele zile să-l sune pe notar și să-l informeze că s-a răzgândit, că va trebui să caute pe altcineva, până se va regla succesiunea și că jurnalul nu-i aparținea încă.

Dar era incapabilă să formeze numărul lui Sam Matthews. Și până la urmă a înțeles de ce. A înțeles ceea ce bătrânul ei prieten ghicise imediat: în ciuda lipsei sale de experiență, Tulley Calhoun era singura în măsură să salveze jurnalul de dezastru. Unchiul ei făcuse mult rău numelui lor, asociindu-l cu un jurnalism de proastă calitate: câtă vreme locuitorii din district nu vor înțelege că această Calhoun, care era ea poate să le ofere o presă de calitate, așa cum meritau, "Hilby Herald" va continua să-și piardă cititorii. Era deci de datoria ei să încerce să salveze această afacere de familie, înainte să fie prea târziu. Trebuia s-o facă pentru tatăl ei, pentru bunicul ei și pentru toți ceilalți

Calhouni care lansaseră, cu un secol în urmă, prima gazetă din această regiune, înainte de trădarea lui Lamarr.

Tulley fixa fără să-l vadă hubloul acoperit de ploaie. Trebuia, imediat să înceteze să se amăgească singură, să-și ascundă adevărul, așa cum făcea de zece zile încoace. Era inutil să continue să refuze să accepte că momentele petrecute în compania lui Cass îi lăsaseră o amintire foarte plăcută.

În timp ce bimotorul își pregătea coborârea, încetă să mai fie în defensivă și evocă în voie figura acestui bărbat care știa la fel de bine s-o amuze dar și s-o exaspereze. Oare când îl va revedea pe cel care a trezit în ea o reală emoție, pe cel la care nici azi nu se putea gândi fără să fie cuprinsă de tulburare?

Poate că, după toate acestea, nu-l va revedea decât la tribunal, dacă nu va găsi rapid o explicație pentru acuzațiile lui Lamarr. O explicație care ar justifica o dezmințire publică destinată reabilitării lui Cass în ochii concetățenilor lui.

Dar înainte de asta, va trebui să câștige respectul celor de la "Hilby Herald" și să-l înfrunte pe Shelby Haynes; sarcina care o aștepta era atât de grea și avea atât de puțin timp! Un timp de care Cass McReady se grăbea să profite ca să pornească acțiunea în justiție. Și totuși, își zise ironic, de ce trebuia să fie atrasă irezistibil de un bărbat care, atunci când îl văzuse ultima oară amenințase că o va târî prin

tribunale....?

Avionul se opri în sfârșit la câțiva metri de hangar și Tulley își desprinse descurajată centura. Își îmbrăcă impermeabilul, aruncând o privire îmbufnată în jurul ei. Toată această mulțime care se grăbea să coboare cât mai repede!

Avionul fu zgâlțâit de o rafală, chiar în momentul în care Tulley cobora pasarela. Tânăra ridică gulerul impermeabilului, își lăsa capul în jos și se grăbi spre clădirea de unde urma să-și recupereze bagajul și să cheme un taxi.

Străduindu-se să ocolească băltoacele, mergea în urma celorlalți călători, fără să remarce persoana care mergea lângă ea. În holul care servea drept sală de așteptare, de birou de informații și de înregistrarea bagajelor, Tulley se îndreptă spre căruciorul care aducea valizele. Își reperă imediat geanta de voiaj, dar când se pregătea s-o ia, tresări brusc. Un bărbat i-o luase înaintea și tocmai apucase mânerul de piele. Tulley începu să protesteze, dar rămase cu gura căscată când îl recunoscă pe Cass McReady, care o privea foarte mulțumit de el însuși.

– Eu.... nu mă așteptam să vă întâlnesc aici! se miră ea.

– Nu? Și totuși, nu aici v-am lăsat? Doar n-o să vă las să vă întoarceți în oraș singură, pe o astfel de ploaie. Mașina mea este acolo.... Nu mai aveți nimic altceva? o întrebă arătându-i sacul de voiaj. S-ar părea că nu sunteți pregătită

să rămâneți mult timp aici.

– Ah, da! Celelalte bagaje vor sosi separat.

– Ies eu mai întâi, ca să vă deschid portiera, apoi va trebui să fugiți.

Fără să mai aștepte răspunsul lui Tulley, ieși cu geanta ei de voiaj și se grăbi în ploaia torențială.

Tânăra îl urmări uluită. Oare dăduse curs amenințării cu procesul? Dacă ar fi făcut-o, s-ar fi purtat la fel de amical, s-ar arăta la fel de serviabil?

Îl va întreba, își spunea Tulley, admirând eleganța cu care sărea Cass McReady peste băltoace, în drum spre mașină. Dar nu era prea sigură că vrea să știe răspunsul la întrebarea care o chinuia atât.

Ridicându-și din nou gulerul impermeabilului, o luă și ea la fugă, strigându-i lui Cass în timp ce se apropia de mașină:

– Adăpostiți-vă, pentru numele lui Dumnezeu!

Dar el nu se mișca, cu mâna pe portieră, pe care o deschise foarte repede, la sosirea lui Tulley. Tânăra se grăbi să se așeze, iar el ocoli în grabă și se așeză la volan, în timp ce Tulley înțelese că dacă s-ar fi urcat el întâi și ar fi lăsat portiera întredeschisă, mașina ar fi fost inundată.

– Ar fi trebuit să iau o umbrelă, bombăni Cass, trântind portiera.

– Ar fi rupt-o vântul, remarcă Tulley, cu simțul ei practic obișnuit.

Apoi se ridică în scaun și, întorcându-se în spate, începu să caute într-unul din buzunarele exterioare ale genții ei de voiaj, de unde scoase un halat din prosop pe care i-l întinse lui Cass.

– Țineți, sunteți ud learcă....

Bărbatul își șterse capul, fața și umerii, apoi, întorcându-se către pasagera lui, începu să-i frece cu putere părul.

– O frecție după șamponare, doamnă? glumi el.

– Da, vă rog, răspunse Tulley, făcându-i jocul râzând. Această companie de taxiuri oferă servicii de lux.... Mulțumesc, șofer!

– Să mulțumiți nu este destul..... Trebuie să plătiți.

– Să plătesc?

– Dacă nu știți, moneda în vigoare în această regiune este sărutul....

Tânăra de-abia rezistă când o trase spre el și buzele lor se uniră. Tandru, aproape timid la început, sărutul lor deveni foarte repede înfocat și se scurseră clipe lungi, delicioase, până să se despartă ușor, ca după un acord tacit.

– Sunt încântat să te întâmpin din nou la Hilby, Elizabeth Tulley!

Tânăra fu mirată de felul în care îi rostea prenumele. Îi era oare la fel de greu să pronunțe numele Calhoun? Dar se feri să comenteze, de teamă să nu strice întâlnirea aceasta

atât de fermecătoare.

– Ce bine miroșiți, Tulley..... murmură visător Cass. Parfumul dumneavoastră evocă ceva curat..... și frumos.... și dulce.... Ca un.... ca un cățeluș ud....

– Un cățeluș! se revoltă Tulley. Fie-vă milă, găsiți o altă comparație, McReady! Ultimul pe care l-am întâlnit, și el la fel de ud learcă, ei bine.... era infect!

Pronunță ultimele cuvinte clănțănind din dinți.

– Dumnezeule.... tremuri! se alarmă Cass, înfășurând-o imediat în halat.

Ridică una din părțile uscate ale halatului și-i acoperi părul, apoi porni motorul mașinii.

– Se va face imediat cald, o asigură el, scoțând mașina din parcare. Și apoi, ne vom grăbi să te instalăm în fața unui foc bun dacă vrem să te ferim de o pneumonie îngrozitoare!

Despre ce foc vorbește? se întrebă Tulley, în timp ce mașina gonia pe drumul național care ducea la Hilby. Căldura a fost atât de eficientă, încât Tulley își reveni imediat și putu să-l întrebe pe Cass unde o ducea.

– De ce îmi pui această întrebare? Ai vrea să te duc într-un loc anume?

Tânăra ezită. Cum să-i răspundă fără să tulbure pacea și așa atât de fragilă, care se instalase între ei?

– Ei bine, dacă nu te deranjează.... încep ea prudent, mi-ar plăcea să merg.... mai întâi la familia Matthews ca să

iau cheia..... și apoi....

Dumnezeule de ce se bâlbâia, atât de lamentabil? își spuse, exasperată. Cass o privea perplex, așteptând vizibil continuarea.

– După aceea, dacă ai putea să mă conduci la.... casa....
Am adresa....

– Despre ce casă e vorba?

– Dar știi prea bine.....

Repede, trebuia s-o spună foarte repede, astfel poate va fi mai puțin iritat de aceste inevitabile implicații de care se temea.

– Vorbesc despre acea casă.... pe care am moștenit-o.
Câtă vreme voi sta aici, pentru că este.....

Un hohot de râs îi întrerupse explicațiile.

– Ah, casa aceea! exclamă Cass râzând în hohote.
Presupun că n-ai discutat cu Sam Matthews?

– Nu, nu chiar, admise ea. Am crezut că despre asta este vorba, dat fiind că....

După o nouă ezitare, hotărî să meargă să doarmă în altă parte.

– Recomandă-mi atunci un hotel, nu vreau să-l deranjez pe Sam în seara asta. O să merg să-l văd mâine.

Redevenind serios, Cass îi explică:

– Am primit niște ordine: să te duc la familia Matthews
cu orice preț. O să locuiești la ei.

– Sub nicio formă! N-o să mai abuzez încă o dată de ospitalitatea lor.

– Dacă aş fi în locul dumitale nu m-aş instala în altă parte, n-aş îndrăzni niciodată! De teamă să nu-mi atrag mânia Carolinei Matthews....! o preveni el. Este o adorabilă creatură din sud, care are o voinţă de fier. Eu n-aş risca s-o contrazic.... când a hotărât că vei locui câtă vreme vei dori în casa lor de oaspeţi. Ai încredere în experienţa mea, Tulley, ar fi mai bine să capitulezi imediat....

– Dar, Cass.... e imposibil! Dacă nu voi putea să locuiesc în casa un..... în casa pe care o moştenesc.... o să caut un apartament. În niciun caz nu voi accepta să.....

– Ascultă, Tulley, nu ți-am explicat bine.... Sam şi Caroline Matthews propun să-ţi închirieze vechea remiză pe care ei au transformat-o în locuinţă. Iată, e foarte simplu!

Tulley îl privi neîncrezătoare.

– Acesta este adevărul, te asigur! insistă Cass. Această remiză se află în fundul grădinii lor, au renovat-o acum câţiva ani pentru fiul lor, proaspăt căsătorit, care a locuit acolo până când serviciul l-a obligat să plece la Savannah. După aceea, cei doi Matthews l-au transformat în casă de oaspeţi; adesea îl închiriază, ca să-i ajute pe cei care aşteaptă o vilă în curs de construcţie, de exemplu. A fost cazul, pe rând, al bibliotecarei şi apoi al tânărului medic de la dispensar, care au fost mulţumiţi că au fost sprijiniţi la

sosirea în Hilby. Ai noroc, în acest moment casa este liberă!

– Acești Matthews sunt minunați! Totuși, mi-ar plăcea să știu dacă pot să locuiesc în casa care....

– Pe care ai moștenit-o, completă Cass ușor, dar vizibil malițios. Ca să nu-ți ascund nimic, adăugă el, pe același ton, familia Matthews apreciază că această locuință nu e potrivită pentru dumneata acum. Așadar, instalează-te în căsuță și fă-ți timp, peste câteva zile, să mergi și să examinezi cealaltă casă.

– N-o să rămân la infinit sub protecția familiei Matthews....

– Depart de ei această idee, Tulley! Ei n-au nicio intenție să-ți îngrădească libertatea, draga mea! Din clipa în care se plătește chiria, ei nu se mai ocupă de locatari.

Judecând după ținuta în care i-a întâmpinat, Caroline Matthews nu se pregătea pentru o seară liniștită în familie, în jurul focului. Elegantă, cu diamante în urechi, pe degete, la încheietură și la gât, într-o rochie de muselină mov, cu o coafură foarte sofisticată, era foarte clar că se pregătea să meargă la o recepție. Cum își deschisese larg brațele ca s-o îmbrățișeze pe Tulley, aceasta din urmă se dădu înapoi și o avertiză râzând:

– Atenție, Caroline, sunt udă learcă și o să-ți stric această minunată toaletă. Ești superbă!

– Mulțumesc, mica mea Tulley. Ce plăcere să te revăd! Și

ce păcat că trebuie să ieșim, chiar în seara sosirii voastre!

Era sinceră și Tulley o crezu imediat.

– Suntem invitați la un banchet dat în onoarea unuia dintre judecătorii noștri care iese la pensie, explică ea cu adorabilul ei accent melodios. Este un vechi prieten al lui Sam și n-am putut să ne eschivăm.... Ne-ar fi plăcut, totuși să rămânem acasă și să luăm o cină liniștită, cu tine și cu Cass!

– Vă rog, nu vă faceți probleme, o asigură Tulley, înțeleg foarte bine. Mă întorc și găsesc o locuință gata pregătită, ce aş putea să-mi doresc mai mult? Vă mulțumesc mult de tot!

– Văd că McReady ți-a vorbit deja despre căsuță. Da, totul este pregătit pentru tine, cazanul de la baie e aprins, încălzirea centrală la fel.

În capătul culoarului se auziră niște pași.

– Sam? îl strigă ea, întorcându-se. A sosit Tulley! Este udă leoarcă, adu cheia pavilionului, trebuie să se schimbe, biata de ea!

Se auzi un zgomot de sertar tras, și vocea lui Sam bombănind ceva despre niște chei.

– N-o s-o găsească prea ușor, le explică soția lui, e o harababură acolo.....

În ciuda predicției, Sam apăru după treizeci de secunde, în smoching, cu o cămașă albă apretată și bine călcată și cravată neagră.

– Bine ai venit, Tulley! exclamă el radios. Dumnezeuule, e adevărat, ești udă learcă! adăugă el, sărutând-o repede pe obraz, dar fără să se apropie prea mult. Bună seara, Cass, ce mai faci? Ne pare sincer rău că trebuie să plecăm, dar Caroline v-a explicat, nu-i așa? Suntem în întârziere, vă rog să ne scuzați, dar trebuie să plecăm imediat.....

Își făcu timp să-i arate lui Tulley cheile pe care le adusese.

– Iată cheile pavilionului, iar acèstea două sunt de la mașina lui Lamarr. Este în stare bună, am dus-o la garaj pentru o revizie completă, a fost spălată, i s-a făcut plinul, merge și-ți va fi foarte utilă pentru a circula în oraș. Se află acum în garajul pavilionului.

– Chiar nu știu cum să vă mulțumesc amândurora, ați făcut atâtea pentru mine! exclamă Tulley, profund impresionată de atâta sollicitudine. Și, în plus, vă mai și fac să întârziați!

Cass o luă de braț și o conduse către ușă.

– O seară plăcută, îi arăt eu drumul lui Tulley, le spuse el surâzând.

– Vino mâine dimineață să luăm micul dejun împreună, Tulley, îi propuse Sam. După aceea, vom merge împreună la ziar.

– Dacă n-ai cinat, adăugă soția notarului, sun-o pe menajera noastră, Freely, care locuiește aici. Ea a propus

deja să-ți prepare cina.

– Drăguț din partea dumneavoastră, dar nu e cazul, mulțumesc, răspunse Tulley. Am mâncat în avion.

Când se duseră din nou la mașină, Cass o întrebă sceptic:

– De când se servește masa în cursa de la Raleigh?

Tulley schiță un mic surâs care-i încreți drăguț nasul.

– Doar n-o s-o oblig pe această bucătăreasă să iasă pe un astfel de timp? Și apoi, am băut un suc de roșii și am ronțăit niște alune în avion, între New York și Raleigh. Nu mi-e foame.

– Când a fost ultima oară când te-ai hrănit decent?

– Ei bine.... începu Tulley, gândindu-se. Ah, da.... în dimineata aceasta pe la ora șase, la mama, în Connecticut....

– Bun, după ce vei îmbrăca haine uscate, o să te duc la restaurant, o anunță Cass în timp ce parca în fața casei de oaspeți.

Dar tânăra nu era încă lămurită în legătură cu intențiile lui Cass McReady și era prea obosită ca să-și petreacă seara cu el, punându-și aceleași întrebări.

– Nu, mulțumesc Cass, pentru moment am nevoie doar de un duș fierbinte și de o noapte de somn ca să-mi revin. Ziua a fost lungă și sunt la fel de amețită ca o persoană care a avut un drum foarte lung de făcut și care a schimbat fusul orar.

Coborând din mașină, Tulley se grăbi către terasa fermecătoare care adăpostea intrarea principală a casei. În interior se intra direct într-un living foarte spațios, separat de un spațiu pentru bucătărie foarte bine dotat, printr-un perete despărțitor scund, unde se afla încastrat un șemineu.

Tulley privi în jurul ei, oftând satisfăcută. Ambianța era foarte plăcută; admiră mobilele drăguțe, puțin heteroclite care compuneau camera, fotoliile confortabile, covorul moale, de aceeași culoare bleu-mov ca și draperiile duble. Lămpile, gravurile, etajerele răspândite ici și colo, purtând fie câte o plantă, fie câte un bibelou, dădeau încăperii o alură de anticariat cu un farmec special.

– La etaj sunt două camere și două băi, o anunță Cass, îndreptându-se spre scară. Presupun că vei dormi în camera care se află deasupra livingului, cealaltă care este deasupra garajului este mai modestă.

Tulley îl urmă de îndată ce începu să urce scările.

– Pare să cunoaști foarte bine casa, remarcă ea curioasă.

– Figurez pe lista vechilor ei locatari.

– Adevărat? se miră ea. Credeam că familia McReady are o casă strămoșească în Hilby.

– Sigur că are. Dar e o poveste lungă.....

Tulley nu-i răspunse, preocupată să admire camera în care tocmai intraseră. Un minunat șemineu cu ornamente în fier forjat și aramă ocupa o bună parte dintr-unul dintre

pereți. Buturugi așezate în vatra lui așteptau doar o scânteie. Tulley admira fotoliul-leagăn care era așezat în preajma focului și patul mare, cu baldachin din lemn de nuc. Două uși laterale întredeschise lăsau să se vadă o baie și o debara unde se aflau niște șifoniere.

– Un adevărat paradis! se extazie Tulley.

– Mulțumită? o întrebă Cass.

– Absolut încântată....

– Ești sigură că nu vrei să ieși la cină?

– Nu, Cass, nu în seara asta. E timpul să mă usuc, să mă încălzesc puțin....

Cass o privi o clipă fără să zică nimic, apoi ridică ușor din umeri și încheie:

– În acest caz, plec și eu.....

Tulley simți un real regret văzându-l ieșind din cameră. Alergă pe palier, dar el era deja jos, aproape de ușă. Se aplecă peste balustradă și strigă:

– Cass....? Așteaptă!

Bărbatul se opri și când se întoarse, cu privirea îndreptată spre ea, Tulley își dădu seama de nebunia ei. Cum ar fi putut să-i ceară, tocmai în seara asta, niște lămuriri?

– Eu.... tocmai vroiam să-ți mulțumesc, Cass..... murmură ea cu glas tremurat. Apreciez sincer tot ce faci pentru mine.

La început, bărbatul rămase tăcut, privind-o, apoi surâse

ușor, ca și cum îl amuza un gând ivit din senin.

– Rapunzel, zise el, cu un fel de tandrețe care nu putea ascunde un râs înăbușit.

Își agită mâna în semn de rămas-bun și se întoarce spre ușă. Tulley îl urmărește cu privirea, știind că l-ar fi putut opri cu un singur cuvânt. Ar fi vrut ca el să se întoarcă, dar hotărî să tacă, din cauza întrebării care-i ardea buzele....

Capitolul 6

Sprijinită de balustradă, Tulley auzi mașina lui Cass demarând și apoi îndepărtându-se. De ce a tăcut? Răspunsul era simplu și-l găsi imediat. N-a vrut să strice acest simulacru de pace care domnea între ei de când a așteptat-o la aeroport. Ori, punând întrebarea care o chinuia, ar fi riscat să declanșeze o altă scenă penibilă între ei. Nu uitase cearta lor de acum zece zile, înainte de plecarea ei la New York.

Dar cine știe, poate n-ar fi răspuns afirmativ? După cum se pare n-a intentat procesul, altfel n-ar fi ieșit pe ploaia aceea torențială ca s-o aștepte la aeroport.

Acest gând o încălzea; în sfârșit, acesta era un fel de a spune căci pentru moment încă mai tremura. Începu prin a-și scoate pantofii, ca să-și elibereze picioarele înghețate,

apoi intră în cameră dezbrăcând și impermeabilul.

De ce se simțea oare atât de nemulțumită, știind totuși că McReady n-a dat curs amenințărilor lui?

În timp ce aprindea un chibrit în vatra șemineului, Tulley zări un teanc de ziare "Hilby Herald" pe care Sam Matthews le lăsase pe un gheridon, între fotoliul balansoar și șemineu. Nu, își spuse ea, aproape hotărâtă, refuza să citească ziarele în seara asta! Nu se va mai gândi la toate problemele jurnalului, în orice caz, nu până mâine. Nu, va îndepărta din mintea ei ziarul, Cass, procesul....

Procesul! Oh, Doamne, și dacă....?

Tulley se repezi la măsuță și luă teancul de ziare. Constată că fuseseră aranjate în ordine cronologică, de zece zile, din momentul în care plecase la New York. Începu imediat să le răsfoiască, începând cu cel vechi.

Dacă McReady a chemat-o în justiție, va găsi cu siguranță, o urmă în coloanele ziarului. Și chiar pe prima pagină, pentru că era genul de știre care, interesând cititorii, ar fi fost publicată, prin grija lui Shelby Haynes, la un loc cât mai bun. Ori, nu găsi nici cea mai mică urmă despre acest subiect. Așadar, Cass blufa, remarcă ea, cu un surâs triumfător. Și totuși, Cass McReady nu era un fanfaron, când făcea o afirmație, credea în ea. Fără niciun fel de îndoială, tot așa s-a întâmplat când a declarat că o va da în judecată. Probabil că, mai târziu, când s-a calmat, când i-a trecut

mânia, a redevenit înțelept și rezonabil. Probabil a înțeles că faptul de a ajunge în tribunal nu-i va aduce reparația publică pe care o căuta.

Acum, regreta că nu i-a acceptat invitația la cină, își spunea în fața frigiderului gol, când a coborât în bucătărie. Murea de foame, dar din păcate pe etajerele imaculate ale bufetului nu era nimic comestibil! Își aminti dintr-o dată de un pachetel de alune pe care l-a luat din avion. Tulley se hotărî să meargă să-l caute în geantă. În timp ce se pregătea să urce în cameră, se auzi soneria de la intrare.

Tulley se opri pe prima treaptă, întrebându-se cine ar fi putut fi la ora asta. Nu puteau fi cei doi Matthews, era prea devreme, probabil că erau încă la masă. Bucătăreasa lor, poate? Ca să nu facă acest suflet caritabil să stea în ploaie, Tulley se grăbi spre ușă și o deschise larg, fără cea mai mică precauție.

Cass McReady se afla în ușă, cu o cutie în brațe. Tulley zări o sticlă de coniac și o supieră din porțelan. Îi veni apă în gură când simți mirosurile care veneau de sub capacul cutiei.

— Pot să intru? întrebă Cass.

Tulley îi răspunse strănutând de mai multe ori. Bărbatul trecu pe lângă ea, așeză pe masa din bucătărie pachetul și o privi cu severitate pe femeia care-l urmase. Ea avu dintr-o dată impresia că era mult prea mică față de el; dar era

evident, se descălțase. Ca să atenueze puțin acest handicap, schiță un surâs întrebător care fu imediat compromis de o nouă serie de strănuturi.

McReady îi întinse o cutie cu batiste din hârtie care se afla pe o etajeră.

– Ei bine, lipsesc o jumătate de oră și ai reușit să faci rost de guturai! Nu e destul să scoți impermeabilul, părul și picioarele îți sunt încă ude!

– Mi-e cald, eram în fața focului din camera mea, și n-am răcit. Acest parfum deosebit mi-a gâdilat nările..... îi răspunse, arătându-i supiera.

– Mai bine să previi decât să vindec, asta e deviza mea în astfel de împrejurări, de aceea am adus și coniac. Eu o să încălzesc apa pentru un grog în timp ce tu vei merge să faci un duș fierbinte. Îmbracă un capot și coboară, eu o să fac un foc în șemineul din living și o să-ți păstrez cina pe un colț al mesei din bucătărie.

– Ce e acolo? întrebă Tulley, aplecându-se cu un aer pofticos deasupra frumosului recipient bombat, de unde apărea, printr-o crăpătură a capacului, un polonic de argint.

– Când vei fi pregătită să te așezi la masă vei afla, replică el împingând-o cu blândețe dar ferm spre scară.

Câteva minute mai târziu, Tulley fredona sub duș, savurând efectele binefăcătoare ale apei calde pe capul și umerii ei. De data aceasta, era în sfârșit absolut convinsă că

McReady renunțase la proces.

Nu întârzie prea mult în baie, se înfășură în halatul de prosop cât timp își uscă părul, apoi hotărî să îmbrace o salopetă din catifea reiată, care se potrivea la fel de bine femeilor, cât și bărbaților. Prefera această ținută neutră, stilul unisex, unui capot în care s-ar fi simțit vulnerabilă. Mai ales în seara aceasta. Încălțată cu niște botoșei delicat brodați, apăru în capătul scărilor, unde Cass o aștepta având în fiecare mână câte o halbă din gresie plină cu un grog fierbinte.

– În sănătatea ta! îi ură el, întinzându-i una dintre halbe.

Tulley răspunse toastului și cântări din priviri băutura cu o ușoară uimire.

– Dacă beau toată asta, risc să adorm pe covor, mai ales după acest duș cu efect.... soporific! N-ar fi trebuit să-ți urmez sfatul.....

– Cu tot respectul pe care ți-l datorez, erai într-o stare jalnică la aeroport. Crede-mă, iată-te acum revigorată.

Tulley luă o înghițitură și se abținu să tușească. Dacă ar fi știut Cass McReady! Nu dușul cald a ajutat-o, dacă și-a regăsit antrenul și vitalitatea, asta s-a întâmplat doar datorită lui, pentru că n-o târa prin tribunale....

Cass așezase în fața șemineului o măsuță pe care-i aștepta două farfurii aburinde. Tânăra gustă cu încântare o minunată supă din fructe de mare, unde verdețurile

aromate și șofranul își uneau savoarea cu aceea a crabului, creveților și scoicilor.

– E foarte gustos! exclamă ea după primele înghițituri. Ce este? N-am mâncat niciodată ceva mai delicios!

– Este o veche rețetă de familie, o specialitate pe care noi o numim "Jambalaya" La origini este o mâncare specifică francezilor din Louisiana, mâncare pe bază de orez și creveți, iar strămoșii mei au adăugat nota lor personală.

– De ce "jambalaya"?

– Fără îndoială pentru că sună bine, e mai veselă.

– Ce bunătate! se extazie Tulley, ducând încă o lingură la gură.

– Mă gândesc s-o comercializez în curând.... într-un imens distribuitor automat în piață, plătind câteva monede.

– Iar tu vei servi cu o toca albă pe cap, cu condiția bineînțeleas ca să gătești personal minunea asta.....

– Din întâmplare, mă crezi incapabil? În familiile McReady și Hilby, prepararea jambalayeri este un fel de examen de maturitate, fie că e băiat sau fată. Nu există rețetă scrisă, modul de preparare trece de la o generație la alta, ca o tradiție orală.

– Ai văzut că par înfometată și ai dat o fugă până acasă s-o prepari, ca să-mi revin..... glumi ea.

– Cam așa ceva.... Într-adevăr, am dat o fugă până la mine, dar ca să-i cer mătușii mele, Vinie, care era pe punctul

de a pune supa la fiert când am plecat la aeroport, să-mi umple o supieră pentru tine. Am ghicit în ochii tăi că mințiți în legătură cu cina și știam că Vinie va fi bucuroasă să-și împartă mâncarea.

– Locuiești așadar, cu mătușa ta? întrebă Tulley.

– Într-un fel, da. Să spunem că locuim amândoi în vasta locuință de pe Lee Street, unde am crescut. Este atât de mare, încât nu ne deranjăm deloc. O văd pe mătușa mea doar când se hotărăște să gătească pentru mine, sub pretextul că sunt incapabil să mă hrănesc cum trebuie.....

– Te rog să-i mulțumești din partea mea, mâncarea este o adevărată minune, declară Tulley, gândindu-se la acest curios aranjament domestic.

– Tatăl meu a moștenit această casă, care este a familiei de mai bine de o sută de ani, continuă Cass. În momentul în care criza i-a lovit pe producătorii de tutun, unchiul și mătușa și-au vândut locuința și au venit să locuiască în casa părinților mei.

– Perioada trebuie să fi fost foarte grea, observă Tulley.

Își amintise că Sam Matthews îi povestise că McReady a fost obligat să lucreze în fiecare vară, ca să-și poată plăti studiile.

– Da, presupun că a fost, aprobă el, puțin visător. Totuși, nu s-a plâns nimeni niciodată. Unchiul și mătușa nu aveau copii, la părinții mei era spațiu suficient și totul mergea

foarte bine. Atât de bine încât, odată ce situația financiară a devenit mai puțin precară, au hotărât să continue să locuiască împreună. Și la moartea soțului ei, Vinie a rămas la noi.

– Iar tu?

– După ce mi-am luat diploma, am obținut un post permanent la antreprenorul cu care lucrasem în toate verile cât am fost student. Am devenit asociat după trei ani și apoi m-am întors la Hilby și mi-am întemeiat propria afacere.

– Și te-ai întors la casa părintească.

– La casa părintească? se miră Cass, deschizându-și larg ochii rotunzi. La treizeci de ani și mai bine?

Izbucni în râs și-i explică:

– Absolut deloc! Am închiriat această casuță, ți-am mai spus, de altfel. Nu te-am prevenit că este o poveste lungă? adăugă el, cu un aer trist. Și eu care n-aveam intenția să te plictisesc.

– Dar vreau să știu, Cass, insistă Tulley. Mă tot străduiesc să scot frânturi de informații! Și încă nu mi-ai spus de ce ai părăsit casuța ca să te întorci în casa copilăriei.

Cum el tăcea, tânăra se întrebă dacă o să-i răspundă.

– Poate ai aflat de la Sam.... începu el până la urmă, tatăl meu a fost ucis într-un accident pe o șosea din Arizona, la puțin timp după întoarcerea mea în Hilby. După aceea, mama pur și simplu s-a închis în casă, cu mătușa mea.

Această hotărâre de a se izola nu-i putea lăsa decât rău, îmi repeta Vinie neîncetat. Chiar atunci, niște prieteni ai părinților mei au invitat-o pentru o vreme la vila lor din Mallorca, dar n-a fost ușor s-o conving să plece! A acceptat doar când am promis să mă reinstalez în casa cea mare a familiei, ca să-i țin companie mătușii Vinie. Mama refuza categoric s-o lase singură.

Pentru a răspunde întrebării mute din ochii lui Tulley, se grăbi să adauge:

~ Ne înțelegem de minune. Nu ne vedem, adesea, zile întregi.

~ Și o să locuiești acolo până la întoarcerea mamei?

~ Ea speră să se întoarcă în curând; judecând după scrisorile ei, și-a manifestat clar dorința de a reveni și de a-și relua viața de fiecare zi.

~ Și în clipa aceea, vei dori să recuperezi pavilionul, presupun? Și eu, care m-am atașat deja de el....

Cass își dădu ochii peste cap, în felul lui Groucho Marx, celebrul comedian american.

~ Și dacă l-am împărți? sugera el.

Sub efectul coniacului, al jambalayerii și al căldurii pe care o emana șemineul, Tulley se simți foarte repede cuprinsă de toropeală, de somnolență. Cu pleoapele grele, își fixa visătoare companionul, îi admira trăsăturile energice, dar după o clipă observă că și el, la rândul lui, o privea. Ochii lui albaștri păreau să-i pună atâtea întrebări, încât fără să se mai gândească, se aplecă peste masă și-și puse mâna peste mâna lui.

– Ești un om bun, Cass McReady, murmură ea cu o voce toropită.

Ca și cum n-ar fi așteptat decât aceste cuvinte, Cass se ridică, ocoli masa și veni s-o ia pe Tulley în brațe. O ridică de pe scaun și o ținu strâns la pieptul lui.

– Chiar asta crezi, Tulley? întrebă el grav.

Era atâta intensitate în glasul lui, încât tânăra fu mirată.

– Bineînțeles că asta cred! răspunse ea entuziasmată.

Cass o strânse mai tare și-i șopti, cu fața îngropată în părul ei bogat:

– Cât ai fost la New York, am crezut că voi înnebuni! Îmi doream atât de mult să te întorci!

– Și eu, mărturisi la rândul său tânăra, cuibărită la pieptul lui.

Îi respira parfumul, un amestec pe care-l găsea amețitor de apă de toaletă bărbătească, de lenjerie proaspăt călcată și de cașmir. Era atât de bine să se abandoneze acestui piept

puternic, să simtă pe obraz bătaile repezi ale acestei inimi de bărbat! Când Cass își lăasă în jos brațele, Tulley nu se mișcă, deoarece era prea prețios momentul. Cu o mână sub bărbie, el o obligă să-și ridice capul și să-l privească în ochi.

– Unde o să ajungem, Tulley? o întrebă cu o voce răgușită de emoție.

Ce ciudat era să vezi acest bărbat de obicei, atât de sigur pe el, pradă neliniștii.

– Dacă vrei să vorbim despre noi, Cass..... nu știu, este prea devreme, să așteptăm și..... vom vedea.... îi răspunse cu toată sinceritatea. În ceea ce privește.... restul..... ei bine... promit că totul va merge bine. Vom face în așa fel ca totul să se aranjeze.....

– Spune-mi adevărul, Tulley, nu ți-e frică?

– Nu, Cass, acum nu.... Dar înainte, da, mi-a fost frică....

Își înnodă brațele în jurul gâtului lui, cu recunoștință în priviri; nu îndrăznea s-o exprime în cuvinte, temerile ei erau încă prea recente.

Cass oftă de plăcere și o strânse din nou în brațe, îmbrățișând-o de data aceasta cu o pasiune care dădea sărutului lui o nouă dimensiune, amețitoare pentru Tulley. Atâta pasiune o înflăcăra; se lipi fremătând de Cass, emoționat și el, iar frisonul de dorință care-i cuprinse pe amândoi îi smulse un geamăt înăbușit.

– Nu, Cass.....! spuse ea tremurând.

Să renunțe era la fel de greu și pentru el, și observă umbra de nemulțumire din privirea lui. Cu gesturi pline de regret, Cass îi dădu drumul.

– Cred că știu de ce, zise el, dar aș vrea totuși s-o aud din gura ta....

Tulley oftă profund, înainte de a-i răspunde:

– S-a..... s-a întâmplat prea repede, Cas.... Pur și simplu nu suntem încă pregătiți..... nu încă.

– Ești sigură că.... acesta este singurul motiv? insistă el.

– Nu e destul? Trebuie să admiti că de-abia ne cunoaștem, declară ea, puțin tristă. Evident, suntem foarte atrași unul de altul, dar trebuie să mă înțelegi, Cass, nu sunt femeia unei aventuri de o noapte.....

O miră expresia de satisfacție cu care o privea.

– Știu asta, nu trebuie să mi-o spui, Tulley. Sincer, mă așteptam să mă primești cu răceală la întoarcere. Dar când mi-ai spus: "Ești un om bun" am înțeles că ai hotărât..... să nu-mi porți pică și atunci..... am fost atât de fericit, încât mi-am pierdut capul!

Tulley îi surâse și-l asigură cu o voce ezitantă încă:

– Nu trebuie să te scuzi, mai ales că eu n-am făcut nimic să te descurajez.... În afară de asta, de ce te-aș fi urât, dacă n-ai dat curs plângerii despre care am vorbit?

– Ah, dar te înșeli, Tulley Calhoun! Am dat curs, replică el sec, revenind la tonul protocolar de la începutul

cunoștinței lor. Am intentat o acțiune în justiție împotriva lui "Hilby Herald", chiar a doua zi după plecarea ta. Nu te-am prevenit?

Tulley îl privi uluită. Și totuși, fusese atât de sigură! Din nou neliniștită pentru Herald, simți cum o cuprinde furia cu aceeași ardoare cu care o invadase pasiunea, cu câteva minute înainte.

– Cât de meschin și demn de dispreț este din partea ta, Cass McReady! explodează ea. Asemenea tertipuri sunt josnice!

Cass o privi uluit.

– Nu este vorba de niciun fel de tertip, o corectă el cu seriozitate. Te-am avertizat că voi ataca ziarul.

– Într-adevăr, dar când m-am întors n-ai mai deschis discuția, m-ai lăsat să cred că n-ai făcut nimic!

– Dacă aș fi vorbit despre asta, ar fi început din nou cearta. Și apoi, dat fiind că ți-am anunțat intențiile mele, n-aveai niciun motiv să crezi că am renunțat.

– Și totuși, așa credeam! spuse ea. Cum ai putut să flirtezi cu mine, când ești gata să mă târăști prin tribunale....?

Privirea i se îmblânzi ușor când îi răspunse:

– Iată, deci, ce te frământă.... Ar fi trebuit să ghicesc că mă înșel în ceea ce te privește! Dar tu ai fost aceea care ai afirmat că această problemă nu va schimba nimic între noi..... Gândindu-mă mai mult la asta, am fost și eu de acord

și chiar eram convins că o crezi cu adevărat.....

În clipa aceea, pe buzele lui apăru un zâmbet trist.

– Am crezut-o și în seara asta! continuă el, morocănos. Îmi imaginasem, jur, că pui în practică ideile nobile pe care le preconizai. Și chiar, mărturisesc, mi-a fost rușine că m-am arătat reticent când mi-ai vorbit despre ele.

Își trecu o mână prin păr și-i aruncă o privire ironică.

– E egoist ce spun, dar iată-mă acum liniștit să constat că nu ești mai generoasă decât mine...!

– Dar eu n-am nicio vină pentru ce ți-a făcut unchiul meu! se înfurie Tulley. Nu știam nimic despre această poveste, și nici de existența ta, când s-au întâmplat toate astea! În timp ce tu ai intentat acest proces în cunoștință de cauză, știind sigur că eu voi suporta consecințele! Și să nu-mi repeți că nu este nimic personal în toate astea!

– Plângerea mea nu este împotriva ta, Tulley, dar pentru că refuzi să dai dezmințirea pe care am pretins-o, trebuie să atac jurnalul în așa fel încât comitatul Hilby să afle de riposta mea. Nu este împotriva ta și de altfel nu mă bat doar pentru mine. Este vorba de onoarea familiei mele, de prejudiciul adus numelui meu.

– Și al meu? Și eu trebuie să mi-l protejez, imaginează-ți! Un nume la fel de vechi în această regiune ca și al tău, se pare. Sunt la fel de mândră ca și cum aș fi crescut aici, ca tine, pentru că familia Calhoun s-a distins la fel de mult ca

familia McReady.... cel puțin, până la sosirea lui Lamarr.... Sincer, Cass, am impresia că numele meu are mai multă nevoie să fie reabilitat, decât al tău, încheie ea cu un aer sfidător.

Dar Cass se încăpățână.

— Acest proces n-ar trebui să schimbe nimic între noi, cu atât mai mult calomniile răspândite de unchiul tău. În orice caz, eu sunt gata să evit ca aceste probleme să otrăvească relațiile dintre noi, dar mi se pare că....

— Nu te mai gândi la asta! îl întrerupse ea, pe un ton categoric. Dacă mi-aș fi închipuit o singură clipă că ți-ai pus amenințările în practică, nu ți-aș fi deschis ușa în această seară!

— Și ce te-a determinat s-o faci? se miră el.

Tulley ezită, întrebându-se dacă își dorea cu adevărat să continue această discuție care o dezamăgea atât de mult.

— Grămada de ziare "Hilby Herald", pe care Matthews mi le-a lăsat în cameră, îi răspunse cu asprime.

Și cum Cass își încruntase sprâncenele fără să înțeleagă sensul cuvintelor ei, continuă:

— Nu apare niciun rând, niciun cuvânt despre acest proces, de la plecarea mea. Atunci, evident că am dedus că....

— Lipsa se datorează lui Shelby Haynes! izbucni Cass înfuriat. Refuză să publice vestea, nu vrea să anunțe cititorii

că jurnalul este atacat în justiție!

– Cum? Procesul nu este încă pe rol?

Era atât de ridicol, încât Tulley nu reuși să-și stăpânească pofta de râs care pusese stăpânire pe ea. Își acoperi gura cu o mână și-i aruncă o privire neîncrezătoare lui Cass, care o privea cu o umbră de surâs pe față.

Era clar că și el era sensibil la ridicolul acestei situații; Tulley simțea cum mânia îi scade pe măsură ce trăsăturile lui Cass se destindeau.

– Fiindcă este încă în fază de proiect, zise el, ai încă timp să publici dezmințirea, dacă vrei. Iar eu voi renunța la acțiune.

– Cu siguranță, Cass McReady, nu renunți niciodată, izbucni în râs Tulley, întinzându-i mâna.

Rămaseră mult timp unul în brațele celuilalt, râzând cu poftă.

Când reușiră să se stăpânească, Tulley declară:

– Vei avea dreptul la prima pagină în "Hilby Herald" să anunți lumii că ai dat jurnalul în judecată. Mă voi ocupa personal, asta va fi prima mea acțiune oficială.

Cass își înfundă fața în părul ei și-i mușcă ușor urechea. Tulley tresări și se lipi mai tare de el.

Sărutul pe care îl schimbară fu de data aceasta mult mai înfocat decât toate celelalte și atât de promițător! Poate prea plin de promisiuni, își spunea Tulley, care nu era încă

pregătită nici să dea și nici să primească atât de mult....

– Cass.... șopti ea îndepărtându-se. Avansăm mult prea repede, pentru niște oameni care nu știu încă unde vor ajunge....!

Dar nu reușea să se îndepărteze și-l îmbrățișă din nou, strângându-l foarte tare.

– Ce-o să facem Cass? Spune-mi.... ce-o să facem? șopti ea, disperată.

– Nu știu, Tulley, sincer nu știu, răspunse cu glasul voalat și cu buzele lipite de tâmpla ei. Un lucru este sigur, ceea ce vom face, vom face împreună, se pare.....

Capitolul 7

Cass rămase mult timp pe alee, fixând luna fără s-o vadă; amintirea lui Tulley continua să-l amețească, parfumul proaspăt al părului ei ud de ploaie, dulceața satinată a pielii ei, timbrul limpede și melodios al glasului ei. Clipele pe care le petrecuse cu ea au fost o adevărată încântare.

Tulley..... Tulley.... Elizabeth Tulley..... își repeta fără încetare, cu inima plină de bucurie. Și brusc, la cele două prenume care-i cântau în memorie se adăugă un nume care strica armonia: Calhoun!

Oare își pierduse capul, bombănea în sinea lui în timp ce se îndrepta cu pași mari spre mașină. Cu siguranță, dacă ar trebui să se ia după cuvintele absurde pe care le rostise înainte de a pleca! În secunda aceea, când erau îmbrățișați,

când n-avea decât o dorință: să fie cu ea în dormitor, mai precis în imensul pat cu baldachin, ce-i spusese?

— Ceea ce vom face, vom face împreună....

Iată ce-i spusese! Era un răspuns la întrebarea ei, nu o sugestie din partea lui. Dumnezeu! oftă, promisese, când știa că nu va putea să se țină de cuvânt! Nimic, își spunea, de data aceasta cu luciditate. Nu promisese nimic altceva decât ce aștepta ea, să știe că vor porni împreună în căutarea probelor care le vor reabilita numele.

Probe, sigur că da, dar ce fel de probe? Doar dacă nu v-a dărâma zidurile anexei, ca să demonstreze că și-a onorat contractul....

Îi trebuiră doar câteva minute să ajungă acasă, mergând încet. Ceea ce-i separa, pe Tulley și pe el, era ceva mult mai profund decât acest proces sau articolele defăimătoare ale lui Lamarr. O constatare care sfârși prin a-l demoraliza pe Cass. Neamurile Calhoun și McReady nu cunoscuseră niciodată, de la fondarea orașului, vreun moment de pace? Aparent nu, după cum o dovediseră poveștile pe care i le spusese bunicul lui.

Puțin mai târziu, în aceeași seară, în timp ce încerca în zadar să adoarmă, Cass își aminti cu câtă vehemență și oroare vociferase bunicul lui împotriva familiei dușmane.

— Să n-ai încredere niciodată într-un Calhoun, micuțule! Ross Calhoun și ziarul lui blestemat m-au costat postul de

magistrat!

Cass nu uitase nici articolele lui Lamarr, când întreprinderea de tutun dăduse faliment. Citindu-le, ai fi putut crede că tatăl lui Cass făcuse în așa fel încât să fie ruinat, ca să reducă numărul muncitorilor pe care-i folosea la șomaj.

Și iată că acum, fidelă tradiției, a treia generație era și ea în conflict! Ah, greșise că o lăsase pe Tulley să creadă că ar putea să aibă o relație!

Totuși.... avea un surâs atât de drăguț! Și era atât de spirituală! Reprezenta tot ceea ce visa să găsească la o femeie, ba chiar mai mult.

Ea era.... poate, dar nu pentru el, în orice caz! trase el concluzia, îndesându-și cu furie pumnii în pernă. Dumnezeu, n-a fost niciodată atât de tulburat de o femeie, își spunea. Era o lovitură grea pentru un celibatar convins ca el. Oricum, să descopere la vârsta lui chinurile unei suferințe din dragoste, ca un puști de șaptesprezece ani.....

Cass adormi până la urmă, având în cap un refren care scanda "Tulley" și sfârșea, inevitabil printr-o notă discordantă care îi înțepa auzul "Calhoun" Dar, înainte de a se cufunda într-un somn care se anunța a fi extrem de agitat, luă o hotărâre gravă: de acum înainte, când o va zări pe Tulley Elizabeth Cahoun pe străzile din Hilby, va traversa....

A doua zi dimineată, când apăru în bucătărie, mătușa lui îi remarcă imediat cearcănele.

– Ceva îmi spune că ai avut o noapte albă, remarcă ea, Și nu din cauza supierei din porțelan de Limoges, pe care ai uitat s-o aduci înapoi aseară.....

Cass tresări. Supiera! Va trebui să meargă s-o ia de la Tulley, până la sfârșitul acestei zile! Pe moment îl încântă ideea, dar se chemă imediat la ordin.

Nu se va duce s-o ia, va trimite un comisionar.

La câteva case depărtare, Tulley avusese mai mult noroc în timpul nopții. Adormise fără probleme de îndată ce se strecurase între cearșafurile răcoroase, fremătând încă de dorință și pasiune. Somnul său n-a fost tulburat decât o singură dată, puțin înainte de zori, când îl visase pe Cass, asemenea unui erou din poemele lui John Keats, intrându-i în cameră pe fereastră și alergând spre patul ei, gol și vizibil foarte îndrăgostit. Tot în visul ei și-a deschis larg brațele, l-a primit în patul ei și au devenit o singură ființă purtați de

delicioasele vârtejuri ale voluptății. Când se trezi era learcă de transpirație; i-au trebuit câteva secunde ca să-și dea seama că a trăit toate aceste zbenguieri pasionate doar în vis. Atunci, dezamăgită, a îndepărtat pilota care îi ținea prea cald și a readormit liniștită.

În zori, a trebuit să facă un efort serios ca să-și alunge din gând imaginile prea sugestive ale nopții și să șteargă amintirea prea tandră a lui Cass McReady.

După ce a luat micul dejun cu familia Matthews, Tulley s-a așezat la volanul mașinii care aparținuse unchiului ei. Era unul din vehiculele acelea enorme care apăruseră înaintea crizei energiei, iar Tulley avu un presentiment neplăcut pornind motorul. Oare jurnalul pe care tocmai îl moștenise era la fel de monstruos și arhaic cu acest automobil care consuma cel puțin douăzeci și cinci litri de benzină la o sută de kilometri? Cine știe dacă și "Hilby Herald" n-a rămas ca pe vremea linotipurilor....?

Sam Matthews în Studebakerul lui deschidea drumul, conducând-o pe Tulley acolo unde locuise Lamarr; apoi voi merge la ziar.

Construită cu două etaje, era o clădire din anii patruzeci a cărei tencuială se coșcovea; acoperișul din ardezie era foarte stricat, niciun arbore, nici cel mai mic arbust, nu înconjura această locuință fără stil și fără grație. Părea complet abandonată, iar Tulley găsi că are un aspect puțin

încurajator.

Nici interiorul nu era mai ospitalier. Sam găsi un întrerupător, pipăind pe întuneric pentru că storurile erau lăsate. O plafonieră răspândi o lumină vie peste o dezordine colosală. După cum se vedea, Lamarr Calhoun nu aruncase nimic toată viața lui!

Trei mașini vechi de scris, demodate de multă vreme, tronau pe o masă din lemn, aproape de o canapea din piele care avea arcurile sărite și era încadrată de două fotolii uzate și desfundate, în fața unui birou enorm cu un oblon din suluri de lemn și ale cărui sertare erau pline cu hârtii și ziare. O pernă sfâșiată pe scaunul rabatabil al biroului, lăsa să curgă fulgii care se împrăștiaseră pe podea. În mijlocul acestui talmeș-balmeș anacronic, Tulley remarcă o mașină de scris electrică de ultimă generație și un televizor color cu ecran uriaș și un magnetofon ultra-perfecționat alături.

Oriunde s-ar fi uitat, vedea teancuri de ziare din diferite state, reviste și alte publicații periodice, așezate într-o ordine precisă, pe categorii. Coșuri de gunoi erau pline cu articole refuzate și scrisori nedeschise. Ici și colo, aparate de fotografiat demodate, calculatoare vechi, alături de mașini de adunat și mai vechi. Această amestecătură stranie era îmbogățită într-un fel cu câteva pumnale militare, mai multe flashuri, o serie amestecată de unelte și chiar o cafetieră electrică plină pe jumătate.

Bucătăria și camera care părea să fi fost dormitorul lui Lamarr Calhoun, conțineau amândouă același amestec ciudat de obiecte disparate, aparținând unor epoci diferite. Cea de-a doua cameră era un fel de debara. Lamarr îngrămădisise acolo tot ce nu încăpuse în camera de zi.

– Ei bine! murmură Tulley, după o inspecție de ansamblu.

– Îți imaginezi, Tulley, că nouă ne revine obligația să triem acest talmeș-balmeș și să hotărâm soarta fiecărui lucru! declară Sam Matthews.

– Nu vreau să mă ocup imediat de asta! suspină tânăra. Dacă sunteți de acord, ne vom gândi mai târziu cum s-o facem. Pentru moment să ieșim de aici, de acord?

– Cred că ești nerăbdătoare să arunci o privire la ziar, îi spuse notarul puțin mai târziu, când se apropiau de biroul lui. Cele despre care am discutat mai pot aștepta, îmi las servieta și te însoțesc la "Hilby Herald", e la doi pași de aici, în capătul străzii.

Cum pătrunseră în hol, Eudith Clover îi aminti patronului ei:

– Nu uitați că la ora zece trebuie să asistați la o ședință la tribunal, maestre.

– Oh, uitasem de ședință! Îmi pare rău Tulley, am impresia că va trebui să amânăm.....

– Dar nu trebuie să vă deranjați, îl întrerupse Tulley, care

nu mai avea răbdare să amâne vizita. O să merg singură și mă voi prezenta chiar eu.

Ideea nu păru să-l entuziasmeze pe Sam Matthews.

– Mărturisesc că nu-mi place această perspectivă.... Shelby Haynes este uneori atât de imprevizibil! S-a instalat în biroul unchiului tău a doua zi după moartea lui și se poartă de atunci ca un proprietar. Ieri l-am rugat să-ți cedeze locul, dar se va resemna oare? Nu vreau să te confrunți cu o astfel de problemă din prima zi.

– După câte știi, va trebui imediat să-l înfrunt, replică Tulley, dornică să se descurce imediat singură, fără să fie protejată la infinit de Sam Matthews.

– Ascultă, Tulley, îi spuse acesta, aruncând o privire la pendula din lemn de stejar, fixată în perete, am destul timp să te conduc acolo și să te încredințez lui Charlie Kettleman, care va fi ghidul tău. Ieșind de la Herald mă voi asigura că Shelby s-a întors în camera care i-a fost dată mai demult.

Clădirea unde se afla redacția ziarului se afla la câteva

cvartaluri de biroul notarului, la intersecția străzilor Court Street și Calhoun Street. Era o clădire din cărămizi roșii, de formă dreptunghiulară, a cărei intrare principală era în apropierea unei ferestre unde se putea citi cu litere mari, aurii "Hilby Herald, fondat în 1872"

Sam o îndrumă pe Tulley într-un hol mare, la parter, unde se deschideau sălile redacției, spre o scară care ducea la etaj.

Când ajunseră pe palier, Sam îi explică:

– Aici este sectorul comercial al afacerii, aici se vorbește despre distribuire, despre publicitate, fotografiile, genul acesta de lucruri..... Ah! iată-l pe Charlie Kettleman!

Un bărbat de aproximativ patruzeci de ani, mare și slab îi observa din spatele unor ochelari cu rame fine. În ciuda unui început de chelie și a unor umeri ușor căzuți, își păstrase aspectul unui student serios și atent. Îi fixă pe noii sosiți cu o privire mai degrabă bănuitoare.

Când Matthews făcu prezentările, nu se arătă nici amabil și nici vorbăreț. Tulley, stingherită, fu contrariată să-l vadă pe Sam că nu este deloc emoționat. De altfel, de îndată ce s-au terminat prezentările, și-a anunțat plecarea.

– Mi-ar fi plăcut să fac turul redacției cu Tulley, Charlie, spuse ca să-și justifice plecarea precipitată. Dar am o întâlnire urgentă, așa că ți-o încredințez.

Într-o tăcere stânjenitoare, Tulley și Charlie îl priviră

coborând scările și îndreptându-se spre ieșire.

Charlie Kettleman își dresese glasul și o întrebă, pe un ton grav:

– Ați dori să aruncați o privire birourilor de la acest etaj, înainte de a merge în redacție, domnișoară Calhoun?

– Spuneți-mi Tulley, vă rog, e mai puțin formal, dacă vom lucra zilnic împreună.

Ea îi zâmbi interlocutorului ei, hotărâtă să spargă gheața.

Dar nu servi la nimic, Kettleman nu-și descreți fruntea nici măcar o secundă, iar stânjeneala lui Tulley se accentuă în aceeași clipă.

– Să începem dacă doriți, cu serviciile comerciale din capătul culoarului, îi sugerează Charlie.

– Dacă nu vă deranjează, obiectă Tulley, prefer să vizitez întâi parterul, astfel mă voi simți mai bine. Pentru moment, voi fi încântată să vă încredințez sectorul comercial, care pentru mine e plin de mistere! Domnul Matthews mi-a spus că nu voi avea probleme, câtă vreme veți conduce acest sector.

– A fost foarte amabil, observă Charlie, la fel de grav ca și până acum. Dar mi se pare că a omis să vă comunice ceva foarte important.....

Intrigată, Tulley îi aruncă o privire întrebătoare, apoi se hotărî, cu inima bătând, să-i mărturisească totul:

– O să fiu sinceră cu dumneavoastră. Experiența mea, în

ceea ce privește cotidienele, este de jurnalist, nu știu absolut nimic despre gestiune și vă jur că n-aș fi acceptat să iau conducerea lui "Hilby Herald" dacă Sam nu mi-ar fi spus că pot conta pe dumneavoastră!

— Sper că v-a sfătuit în același timp să-mi căutați un înlocuitor! îi mărturisi cu amărăciune Kettleman. Mai sunt încă aici pentru că am avut slăbiciunea să-l ascult când m-a rugat să rămân până va fi reglată succesiunea.

Făcu o pauză, cât să ofteze exasperat, apoi continuă, la fel de supărat:

— A uitat pur și simplu să-mi spună că redactorul neexperimentat pe care îl angajase nu era altcineva decât propria nepoată și unica moștenitoare a lui Lamarr Calhoun!

Asta era! Așadar, totul se explica acum, își spunea Tulley, răceala lui față de Sam Matthews și ostilitatea față de ea. Trebuia în clipa asta să-l convingă să renunțe la ideile lui preconcepute, să n-o judece nici pe ea și nici metoda ei de lucru, doar pentru că era nepoata lui Lamarr.

— Înțeleg de ce sunteți atât de.... tulburat, îi răspunse surâzând. Sam a folosit aceeași tactică și cu mine, presupun.... Dar îl cunoașteți destul de bine ca să știți că n-a făcut-o cu rea credință. A crezut că face bine, atât pentru dumneavoastră, cât și pentru mine și a simțit că am putea forma o echipă bună amândoi. Dumneavoastră nu știu ce

păreră aveți, dar eu îi dau dreptate.

Măcar a ascultat-o? se întrebă neliniștită, pentru că părea nerăbdător să vorbească din nou, fără măcar să încerce s-o asculte. Fără îndoială își dorea, acum când începuse deja, să continue să spună tot ce avea pe suflet de prea multă vreme.

– Presupun că Sam v-a ascuns și faptul că nu mai sunt angajat la Herald, continuă el, părând ofensat. S-a ferit să vă informeze că am plecat în ajunul morții lui Lamarr, nu-i așa? V-a spus că am jurat să nu mai lucrez niciodată pentru un Calhoun?

– Nu, mărturisi Tulley. N-ați vrea să-mi explicați?

– Oh, eram în dezacord de multă vreme. Dar în ziua aceea, unchiul dumneavoastră a depășit orice limită. Nu mai contează dacă am plecat de bunăvoie sau dacă el m-a dat afară, nu asta e problema. Un lucru era sigur, pentru prima dată am fost amândoi de acord: plecarea mea era absolut necesară.

– O plecare care vă face cinste, domnule Kettleman. Scopul meu este să schimb complet acest ziar, și, dacă trebuie, o voi face singură, dar ar merge mult mai repede dacă m-ați ajuta, colaborarea dumneavoastră m-ar putea împiedica să fac greșeli.

În timp ce el o privea în tăcere, Tulley începu să spere, avea impresia că reticențele lui Charlie Kettleman dispăreau treptat.

– Apropo, continuă ea, spuneți că a depășit măsura.... Nu cumva pentru că-l atacase în ziar pe Cass McReady?

– Deci, sunteți la curent?

– Chiar din ziua sosirii mele în acest oraș, am aflat din gura celui interesat. Cum să-i reproșez această grabă? Are atât de multă nevoie de o dezmințire! Dar n-o pot publica bazându-mă doar pe spusele lui și pe propria mea intuiție. Înainte de a publica o dezmințire care ar putea compromite credibilitatea ziarului, trebuie să am dovada clară că unchiul meu a greșit. Dacă nu voi reuși să vă conving să rămâneți, va trebui să încep imediat să cercetez această poveste.

– O să fiu sincer cu dumneavoastră, domnișoară Calhoun, date fiind circumstanțele, nu mă simt deloc legat de promisiunea pe care i-am făcut-o lui Sam. Ar fi trebuit să am tupeul să-i țin piept lui Lamarr! Am făcut-o după prea mulți ani, dar am făcut-o până la urmă, și nu-mi doresc să mai privesc înapoi. De altfel, nu cred să mai am vreun viitor la "Hilby Herald"

Încurajată de tonul lui mai puțin dur, Tulley exclamă:

– Ba da, domnule Kettleman! Dacă tot ce mi s-a spus despre dumneavoastră este adevărat, sunt convinsă că veți face o lungă și frumoasă carieră la acest ziar!

– Shelby Haynes m-a concediat și el săptămâna trecută și i-am amintit că îmi dădusem deja demisia.

– Și eu am destul de multe probleme să reglez cu acest

domn Haynes, declară Tulley fără să-și ascundă supărarea. Cass McReady mi-a spus că a dat în judecată ziarul pentru defăimare acum o săptămână, iar redactorul-șef interimar a refuzat să anunțe cititorii!

– Exact, confirmă Charlie Kettleman. De fapt, ne-am certat din această cauză. Nu i-am ascuns că, după părerea mea, este o metodă deplorabilă de a face jurnalism, iar el a ripostat că nu primește lecții de la un.... citez..... "un contabil mediocru"

– Care este cel mai bun ziarist al nostru?

– Toți patru sunt foarte buni, dar Ed Dawes este cel care are mai multă experiență juridică.

– Atunci, vreau ca Ed Dawes să scrie un articol pentru prima pagină despre această afacere. Când va fi gata?

Pentru prima dată, privirea care o analiza manifesta o oarecare căldură, iar Tulley zări pe figura lui Kettleman o urmă de respect, poate chiar de admirație. El consultă ceasul de perete care arăta ora nouă și jumătate.

– Dacă Ed se grăbește, l-am putea avea chiar astăzi, răspunse.

– Bine, așa îmi place să lucrez! exclamă Tulley cu un surâs radios.

Dar avu dintr-o dată o bănuială.

– Poate ar trebui să așteptăm până mâine, se răzgândi ea. Totuși, nu pot să mă lansez astfel fără să-l previn pe domnul

Haynes, cu atât mai mult cu cât mi s-a spus că e destul de susceptibil.

– Permiteți-mi să vă precizez că n-aveți niciun motiv să vă neliniștiți, îi declară Kettleman cu o plăcere evidentă. Shelby ne-a părăsit. Când Sam l-a rugat să elibereze biroul lui Lamarr ca să puteți să vă instalați acolo, Haynes și-a adunat lucrurile, și-a încasat cecul și a plecat.

Tulley îl privi neîncrezătoare. Dintr-o dată se simți mult mai bine, atât de ușurată!

– A plecat!

A. M.

– Da, de-a binelea! se felicită Kettleman. Cel puțin, așa sper.... Din păcate, îl cunosc prea bine ca să nu fiu prea sigur!

– Ei bine, ce mai așteptăm? Să tipărim chiar astăzi acest articol!

Nu se înșela, de data asta Kettleman o aprobă călduros, o citea foarte clar în ochii lui. Cum el se pregătea să coboare, Tulley se întoarse spre el.

– De fapt..... nu mi-ați răspuns încă.... o întrebare foarte importantă a rămas încă în suspensie, care privește situația dumneavoastră aici.... Am absolută nevoie de ajutorul dumneavoastră, domnule Kettleman, așadar..... faceți o încercare cu mine? Și dacă vreodată mă voi purta ca unchiul meu, plecați fără scrupule. Atunci când jurnalul îmi va aparține legal, vom putea renegocia poziția dumneavoastră,

dacă veți dori.

Kettleman renunță în sfârșit la masca lui austeră ca să-i surâdă amical.

– Spuneți-i lui Sam Matthews că a câștigat, Tulley....

Tulley râsuflă ușurată, în sinea ei, apoi strânse mâna directorului ei.

– Acum vă pot spune Charlie? se aventurează ea.

Drept orice răspuns, Kettleman îi aruncă o privire călduroasă și amuzată.

La parter, traversară holul de la recepție și o luară pe un culoar mărginit cu o suită de cabine din geamuri, înainte de a ajunge în sala redacției. Kettleman se opri la un birou unde lucra un bărbat îndesat, cu păr grizonant de aproximativ patruzeci de ani care îndreptă către ei o privire vie și inteligentă.

– Tulley, vi-l prezint pe ziaristul nostru cel mai vechi, Ed Dawes.... Ed, iat-o pe Tulley Calhoun, noul nostru redactor-șef.

Dawes o salută politicos, în timp ce Tulley se întrebă, stingherită, dacă nu cumva umbra unchiului ei risca să-i strice relațiile cu personalul. Ghicindu-i fără îndoială stânjeneala, Kettleman sări în ajutorul ei.

– Tulley dorește pentru prima pagină un articol despre procesul de defăimare pe care l-a intentat ziarului Cass McReady, îi spuse el lui Ed Dawes, fără altă introducere. Ai timp să-l scrii pentru ediția de azi?

Dawes îl privi neîncrezător.

– Glumiți? întrebă el.

O privi pe Tulley drept în ochi pentru prima dată și adăugă, ca și cum s-ar fi întrebat pe el însuși:

– Nu, nu glumiți..... Dumnezeuule, dar am scris acest articol chiar din prima zi! Era la cules când l-a văzut Haynes. L-am lăsat în așteptare de atunci, dar e gata.

– Perfect, merg în tipografie să anunț că a apărut o schimbare, anunță Kettleman ieșind. Dawes luă o foaie de hârtie dintr-un sertar al biroului și i-o întinse lui Tulley.

– Poate vi se pare prea tare, domnișoară Calhoun, începu el stingherit. Dar îl pot redacta din nou și să menționez doar plângerea.

– Nu, vreau întreaga poveste.

– Oh, în ceea ce privește povestea, există una! Îl citez și pe Cass McReady, e cam brutal.... ați face mai bine să-l citiți.

Tulley constată într-adevăr că McReady nu prea și-a

măsurat cuvintele; erau legitime, totuși, dar publicul avea dreptul să fie informat. Relata foarte clar eforturile lui zadarnice de a obține o dezmințire din partea lui "Hilby Herald", care-l acuzase fără să aibă probe.

Când Kettleman reveni, tocmai terminase lectura articolului; se știa privită de cei doi bărbați, care-i pândeau reacția. Va accepta să se redea textual cele spuse de Cass, sau va hotărî să elimine pasajul respectiv? Tulley se întreba dacă ziarul va avea de suferit publicând toate acestea. Și apoi, o vor mai respecta Kettleman și Dawes, dacă va cere să se scoată anumite pasaje? Apoi se gândi la Cass....

– E bun, trimiteți-l așa cum e, Ed, spuse în sfârșit, dându-i articolul înapoi. Să treacă pe prima pagină, începând de sus ca să poată fi văzut imediat. Vrem să arătăm publicului că de acum înainte acest cotidian nu se va teme să-și recunoască greșelile.....

Când cei doi bărbați trecură în camera de alături, Tulley îl auzi pe Dawes spunându-i colegului lui:

– Eu mă ocup de compoziție, iar tu Charlie ai grijă să fie schimbată caseta de prezentare, cu numele acestei tinere ca redactor-șef. Cititorii trebuie să fie informați imediat!

Prin geamul care ocupa o bună parte din peretele despărțitor, Tulley asistă la punerea în pagină. Dawes era aplecat asupra unei plăci mari din sticlă luminată de jos, unde se aflau diferite hârtii tipărite, plasate ca piesele unui

puzzle uriaș, pe o foaie mare albă. Odată compus, acest ansamblu constituia prima pagină a lui "Hilby Herald" și să spui că în această dimineată își închipuise că va găsi aici doar materiale arhaice! își spunea amuzată Tulley. Privi în jurul ei ca să vadă mai bine tot ceea ce se afla în sala de redactare a ziarului.

Erau acolo patru birouri, câte unul pentru fiecare redactor, toate dotate cu câte un calculator. Lamarr a trăit totuși în pas cu vremea. Această încăpere era la fel de modernă ca aceea în care își începuse activitatea, după universitate. Aici, ca pretutindeni în presa scrisă, mașinile de scris fuseseră înlocuite cu console și ecrane video, conectate toate la un calculator central care primea, înmagazina și dădea înapoi toate informațiile. Pentru Tulley, acest proces avea ceva magic, care nu înceta s-o fascineze. Comunicarea video, știa din experiență, înlocuia din ce în ce mai mult telefonul interior în redacții.

Auzind pași, se întoarse ca să-i zărească pe Ed Dawes și Charlie Kettleman întorcându-se, satisfăcuți.

– Mulțumesc, domnișoară Calhoun, îi zise Dawes, întinzându-i mâna. Datorită dumneavoastră, am din nou impresia că lucrez într-un ziar cinsti....

– Ea preferă să ne spunem toți pe numele mic, îl informă Charlie Kettleman. Nu-i așa, Tulley?

• Puțin uimită, lui Tulley îi trebuiră câteva secunde ca să

răspundă:

– Așa este, Charlie..... Ed.....

Se pare că nu era singura stupefiată, dacă era să judeci după expresia lui Ed Dawes. După un moment de surpriză, se instalează în biroul lui, cu un surâs larg pe față, tastând apoi câteva cuvinte la calculator. Tulley privi ecranul și se înveseli când citi mesajul:

– Atenție..... către toate terminalurile..... nu ratați prima pagină a ediției de azi..... Noul redactor-șef cere să i se spună Tulley.

Capitolul 8

Tulley privea presa rotativă și sulul enorm de hârtie, asculta încântată zgomotul mașinii, respira cu plăcere mirosul cernelii proaspete care dădea o atmosferă atât de specială acestor locuri unde un ziar căpăta forma definitivă. De la începutul muncii ei, adora să asiste la sfârșitul zilei la acest spectacol, de aici își lua forța pentru ziua următoare, savurând satisfacția muncii bine făcute. Iar azi, ca viitor proprietar al lui "Hilby Herald", bucuria și entuziasmul ei căpătau o nouă dimensiune.

Când se întoarse, observă că nu era singura care asistase fascinată la această muncă prodigioasă care însemna producția de mii de exemplare pe minut. La câțiva pași în spatele ei, la fel de atent ca și ea, un adolescent cu ochii

cenușii și păr mătășos, nu pierdea nimic din această scenă. În vârstă de aproximativ cincisprezece ani, era îmbrăcat în blugi și un tricou alb care avea inscripția "Hilby Herald" cu litere mari imprimare pe piept. Simțind că Tulley îl privea, întoarse spre ea o privire vizibil stânjenită. Cum era gata să se eschiveze, Tulley îl chemă:

– Nu, nu pleca!

Băiatul îi surâse timid și privi din nou rotativa.

– Vii des aici? îl întreabă Tulley.

– Din când în când, îi răspunse și, după o scurtă ezitare, ca și cum ar fi vrut să se apere: lucrez aici.

– Ah, înțeleg.

De fapt, nu înțelegea deloc în ce fel ar fi putut un băiat de vârstă școlară să fie angajatul ziarului.

Cum ea nu mai spunea nimic, băiatul sfârși prin a-i mărturisi:

– În sfârșit, nu lucrez la jurnal, ci pentru jurnal.... Eu..... le vând. Dar mai târziu, o să fiu jurnalist.

– Bravo! exclamă încurajator Tulley. Continuă și poate că într-o bună zi Herald te va angaja ca reporter!

– Nu, nu Herald, nu cred.

Cu coada ochiului, Tulley îl zări pe Charlie Kettleman apropiindu-se. De ce îl privea cu atâta severitate pe puști? se miră ea. Se va opune dacă îl va goni.

– Ce faci aici, Scott? întreabă nou-venitul, ridicând glasul

ca să poată fi auzit.

Adolescentul tresări și îi răspunse cu o mină vinovată.

– Trebuie să plec, înainte să mi-o ordone Shelby, asta vrei să spui, nu-i așa?

– Te întreb ce cauți aici. Ar fi trebuit să fii la școală.

– N-am cursuri azi. S-a anunțat la ziar: o întâlnire a profesorilor, se pare.

– Într-adevăr, uitasem. Vi-l prezint pe fiul meu, Scott, zise Charlie, adresându-se lui Tulley. Nu visează decât la meseriile din presă.

Încruntase sprâncenele, dar se simțea afecțiune și o reală mândrie în glasul lui.

– Scotty, iat-o pe domnișoara Calhoun, care va conduce de acum înainte ziarul.

– Încântat, domnișoară Calhoun, murmură Scott, crispat.

Figura lui supărată spunea totuși altceva.

– Scuzați-mă, vă rog, adăugă el, trebuie să plec.....

– De ce așa de repede? se miră Tulley.

Scott privi nervos în jurul lui, apoi se întoarse către tatăl lui.

– Și Shelby?

– Nu mai e aici, îți repet că domnișoara Calhoun conduce ziarul. Dacă dânsa vrea să rămâi să vezi rotativa, sunt de acord.

– Vino de câte ori dorești, Scott, întări ea cele spuse de Charlie. Mă numesc Tulley, adăugă ea strângându-i mâna zâmbind.

– Domnișoara Tulley pentru tine, Scott.

– Ei bine, formidabil....! exclamă încântat băiatul. Vreți să spuneți că..... voi putea intra aici de câte ori vreau, fără să mă dea nimeni afară?

– Bineînțeles, cu condiția să fii singur, îl asigură Tulley. Și să stai într-un colț, ca să nu-i deranjezi pe lucrători.

– Evident, ripostă ofensat Scott. Nu sunt atât de prost. De altfel, colegii mei n-au chef să mă însoțească.

Charlie Kettleman îi surâse recunoscător lui Tulley și-i explică:

– Lamarr le interzicea micilor vânzători de ziare să intre în clădire. Vă imaginați ce necaz pentru un micuț care visează să devină într-o zi reporter!

Cum trebuia să plece, adăugă:

– Ah, uitam.... De fapt, venisem să vă spun că biroul lui Lamarr este la dispoziția dumneavoastră, s-a făcut curățenie și puteți să vă instalați acolo. Pot să vă conduc acum, dacă doriți.

– Mulțumesc, nu vă deranjați, îl voi găsi singură. Mai întâi, mi-ar plăcea să văd numărul de astăzi al ziarului.

– O să vă caut unul, se oferi Kettleman grăbindu-se spre partea din spate a mașinii.

Fără să părăsească din ochi panglica lată de hârtie care se derula cu toată viteza în jurul cilindrului, Scott o provocă în joacă pe Tulley:

– Pariez că nu știți ce lungime are un astfel de sul din hârtie..... Opt kilometri!

– Ei, tu.... așteaptă mai întâi să fii reporter și apoi să mă chestionezi, vrei....? protestă ea râzând.

Scott pufni și el în râs, chiar în momentul când tatăl lui se întorcea cu un teanc de ziare. Charlie îi întinse unul lui Tulley, ciufuli afectuos părul fiului lui și plecă, zicându-le:

– Vă las, mai am mult de lucru.

Tulley de-abia îndrăzni să privească ziarul, atât de mare era teama ei. Un titlu mare anunța: "McReady dă în judecată Herald pentru calomnie" Cât de mari, negre și coplesitoare păreau literele! Dacă și-ar fi ascultat instinctul, ar fi dat ordin să se oprească imediat rotativa. Dumnezeuule, ce făcuse....! Da, își pierduse capul, își repeta parcurgând articolul. Așa ceva publicat condamna ziarul. Ca să nu mai spună că Ed Dawes îi propusese să rescrie articolul! De ce-l refuzase?

Știa de ce. Ca să câștige lupta eroică pe care o angajase cu Ed și cu Charlie, și, prin ei, cu tot personalul lui "Hilby Herald" Dar a fost un calcul stupid. Conținutul foii pe care i-o arătase Ed i se păruse mai puțin grav decât ceea ce citea acum, tipărit pe prima pagină, pe trei coloane.

Împietrită, pradă unei adevărate panici, văzu pe unul dintre muncitori încărcând primele pachete cu ziare într-un cărucior și îndreptându-se către camionetele care urmau să le distribuie în tot districtul. Mai avea încă timp să-i oprească, își spuse, știind totuși că era prea târziu. Într-adevăr, ce-ar gândi angajații de noul lor redactor-șef care în prima zi ar hotărî să distrugă o ediție pe care ordonase să fie tipărită, după ce ceruse o restructurare a primei pagini....?

Privi defilarea cărucioarelor prin curte spre camionetele de livrare, cu sentimentul că se va declanșa o catastrofă de care era răspunzătoare numai ea. În sfârșit, acum erau mii de exemplare proaspăt tipărite de care se putea bucura Cass McReady. Brusc, Tulley își dădu seama că luând această hotărâre a vrut mai întâi să fie pe placul lui, chiar înainte de a-și dori să câștige încrederea personalului de la ziar. Dar Cass va citi oare articolul? Fără îndoială, reziliase abonamentul, dacă avusese unul.

– Scotty, vrei să-mi faci un serviciu, te rog? Ai putea să-ți duci un exemplar lui Cass McReady? Îl cunoști?

– Da, toată lumea îl cunoaște pe Cass.

– Cât timp îți trebuie să-l găsești?

– Greu de spus, pentru că la ora asta precis nu mai e acasă. Dar are o caravană în oraș, care-i servește de birou. Dacă nu e acolo, știu unde ia prânzul de obicei. Am un

antrenament la baschet după-amiază la ora patru, îl voi vedea precis până atunci.

Tulley îi dădu exemplarul din "Hilby Herald"

– Dacă nu reușești, sună-mă înainte de baschet, îi recomandă ea. Spune-i.... spune-i că e de la Tulley.

– De acord! aprobă Scott râzând, vizibil încântat să participe la o astfel de conspirație.

Făcu sul ziarul și-l legă cu un elastic, în maniera vânzătorilor de ziare și, cum Tulley își deschisese poșeta și scotea de acolo portofelul, băiatul protestă energic:

– Nu, nu, nu-mi dați bani! Oricum, n-am nimic de făcut până la ora patru, așa că nu vreau să fiu plătit!

Tulley înțelese că dacă mai insista, l-ar fi jignit.

– Mulțumesc, Scott.

– La dispoziția dumneavoastră, domnișoară Tulley!

Și alergă în curte, unde își lăsase bicicleta.

Biroul pe care Lamarr Calhoun îl ocupase mai bine de treizeci de ani era situat pe colțul clădirii. O fereastră dădea

spre Court Street, cealaltă spre poșta de pe strada vecină.

Tulley rămase nemișcată în prag, de îndată ce deschise ușa și privi această cameră întunecată care de acum înainte va fi locul ei de muncă. Cu senzația că a pătruns într-un fel de cavernă, se apropie de fereastră și încercă să ridice storurile opace, de culoare închisă. Din păcate, erau bătute în cuie pe rama ferestrei și celălalt geam avusese aceeași soartă! Tulley reveni la ușă și căută un întrerupător. Imediat, trei rânduri de tuburi fluorescente fixate în plafon răspândiră o lumină crudă care o orbi pentru câteva secunde.

Mobilierul era compus dintr-un dulap de perete din lemn, care avea rafturile goale, trei scaune, un cuier, un birou vechi din stejar pe care se afla un calculator și un fotoliu turnant. Podeaua era acoperită cu un linoleum uzat prin anumite colțuri; cât despre pereți, destul de murdari și cu pete de igrasie, erau complet goi. Nici măcar o gravură, niciun calendar, niciun semn care să vorbească despre personalitatea vechiului patron.

Tulley se apropie de birou și bătu pe claviatură un mesaj pentru Ed Dawes:

– Ajutor! Am nevoie de o șurubelniță!

Dawes apăru două minute mai târziu, cu un aer contrariat și cu unelta cerută în mână. Când înțelese de ce avea nevoie Tulley, scoase un briceag din buzunar și începu

să desfacă jaluzelele.

– De ce s-a izolat de lumea exterioară? se miră Tulley.

Ed îi arată un semn de pe peretele despărțitor din spatele camerei.

– Priviți urma asta.... Acum câțiva ani, cineva a tras în Lamarr. În dimineața următoare, bătea în cuie jaluzelele.

– A vrut cineva să-l omoare?

– Mai degrabă să-l sperie. Lamarr se servea de ziar ca să-i chinuiască pe oameni, a înnebunit pe mai mulți, dar niciunul nu și-a pierdut capul într-atât încât să atenteze la viața lui.

Imediat ce lumina zilei a invadat camera, Tulley a stins lumina și a privit în jur, respirând ușurată. Locul era la fel de urât ca înainte, dar acum părea cel puțin suportabil. Din nou singură, Tulley se uită atentă în jur; avea cu ce să se ocupe acum, cu atât mai mult cu cât convocase la ora patru după-amiază o ședință cu tot personalul.

Ce păcat că microfilmul a înlocuit volumele enorme care constituiau arhiva unui ziar! Îi plăcea mirosul hârtiei, îi plăcea s-o atingă, acestea îi dădeau niște senzații pe care mijloacele de informare ultramoderne nu i le vor da vreodată.

Se pregătea să întrebe prin calculator unde sunt depozitate microfilmele, când zări în celălalt capăt al Biroului un dulap mare, de perete. Când îl deschise, o

aștepta un adevărat șoc.

Era arhiplin cu exemplare din "Hilby Herald" Erau anumite numere atât de vechi, încât s-a temut să nu le distrugă, atingându-le. Erau clasate zi după zi, lună după lună, dar în cea mai mare dezordine în privința anilor. Tulley luă o grămadă la întâmplare și încercă s-o aranjeze cronologic.

În timp ce citea, începu să descopere sufletul comitatului, mentalitatea locuitorilor lui și natura însăși a orașului Hilby. Descoperi care le sunt victoriile, eșecurile, problemele, dorințele și își dădu seama că, de generații întregi "Hilby Herald" era inima acestei populații, cel puțin până la venirea lui Lamarr. După aceea, situația se degradase mult, cum o demonstrau numerele mai recente. Lectura o întristă, dar în același timp îi întări sentimentul că avea de-acum o mare responsabilitate. Era atât de absorbită, încât pierdu noțiunea timpului; și-ar fi petrecut acolo și restul zilei, dacă ușa nu s-ar fi deschis deodată și un bărbat, ale cărui trăsături nu-i erau necunoscute, intră în birou.

Își aminti imediat că-l întâlnise la balul de caritate, în seara primei ei vizite în Hilby.

– Domnule Drummond! Ce surpriză!

Intrase fără să bată la ușă și se părea că nu se așteptase s-o găsească acolo pe Tulley.

– Miss Calhoun! Îl căutam pe Shelby Haynes, dar sunt încântat că v-am întâlnit pe dumneavoastră! Nu știam că

v-ați întors.

— De ieri-seară. Este prima mea zi la Herald. Îmi pare rău, domnul Haynes nu mai lucrează aici, mi s-a spus că a părăsit ziarul. Presupun că vi se poate da adresa lui de la personal.

— N-are importanță, îi răspunse bărbatul cu un surâs cuceritor, învăluind-o într-o privire admirativă. Ceea ce contează acum, este să reușesc să vă conving să cinați cu mine în seara asta, la clubul meu din Raleigh. Este unul dintre cele mai bune restaurante din regiune și are și o orchestră de dans de cea mai bună calitate.

Acest bărbat frumos care dansează dumnezeiește avea și foarte mult farmec și Tulley ar fi vrut să accepte.

— Este imposibil, regret, îi răspunse. Am deja un angajament....

La ce bun să mintă? Un singur lucru o împiedica să spună da: un telefon de la Cass McReady care să-i mulțumească pentru atitudinea ei nobilă. Cass, care ar invita-o să se vadă în seara asta.....

— Îmi pare sincer rău, reluă ea cu un surâs forțat. Dar am petrecut zece zile absolut extenuante și n-aș fi o companie prea plăcută. N-aș avea energia să dansez nici măcar un vals lent.... Dar vă mulțumesc pentru fermecătoarea dumneavoastră invitație.

— Am vrut s-o iau înaintea tuturor, pentru că îmi imaginez mulțimea de aspiranți care se va grăbi să apară

curând la ușa dumneavoastră. Vom amâna, deci. Așteptând o nouă ocazie, vă las să lucrați.

Și plecă discret, în timp ce Tulley își consulta ceasul. Era aproape ora patru și Cass nu sunase încă. Personalul urma să apară, iar Scott ar fi sunat dacă n-ar fi putut să-l întâlnească pe Cass.

La începutul reuniunii, Tulley explică pe scurt ce gen de ziar își dorea, apoi îi încurajă pe toți să-și spună părerea, să arate sincer în ce consta forța și slăbiciunea lui "Hilby Herald"

Ședința deveni foarte repede furtunoasă și Charlie Kettleman, pe care Tulley îl rugase să se așeze alături de ea, avu inițiativa să arbitreze discuțiile. Ceea ce-i permise lui Tulley să asculte fără să i se dea atenție, în așa fel încât putu să tragă propriile ei concluzii, care îi vor fi foarte utile în săptămânile care vor veni. Ziua se sfârșea și se aprinseseră deja luminile în încăpere când Kettleman declară ședința terminată. Asistența se ridică și o aplaudă pe Tulley care, confuză, nu se așteptase la astfel de dovezi de simpatie.

– Mulțumesc, prieteni, le spuse, după ce depășise primul moment de emoție. Sper doar că nu veți ști niciodată cât de multă nevoie am de voi.... mult mai multă decât aveți voi de mine.

Examenul trecuse cu bine, iar ea începuse să capete încredere. Dar bucuria ei fu de scurtă durată, amintirea lui

Cass începând s-o chinuie. Trebuie să fi citit deja articolul. Atunci, de ce n-a sunat-o încă?

Era furioasă pe el, care ar fi putut totuși să-și dea osteneala să acționeze. Îi provocase o mare emoție în ajun, când vorbise despre lucrurile pe care le vor face împreună. Împreună? Se mai gândea la asta?

Dezamăgită și abătută, își îmbracă jacheta, își luă geanta și părăsi biroul. Dar deveni și mai deprimată când ajunse în fața biroului lui Sam Matthews, unde își lăsase mașina. Totul era în întuneric, notarul se dusesse acasă. Dintr-o dată realizează că se așteptase să-l găsească acolo și că o va invita să-și petreacă seara la ei.

Tulley își dădu seama în clipa aceea că îi era foame; nici nu era de mirare, pentru că nu mâncase nimic după micul dejun copios pe care-l luase dimineată la familia Matthews. Dar ea aparținea acelei categorii de oameni care uitau să mănânce o zi întreagă, până când li se făcea rău. I se întâmplase chiar să leșine când ajunase prea mult timp. Se opri în primul magazin alimentar pe care-l găsi în drum ca să cumpere ceva pentru a doua zi dimineată. La raionul de produse congelate, alese o mâncare pregătită pe care s-o încălzească acasă. Îi plăcu un ambalaj care anunța un succulent pui oriental.... Oare această poftă venea de la stomacul ei gol care se datora zilei grele pe care tocmai o trăise? Adevărul e că n-avea o dispoziție sufletească prea

bună acum, la întoarcerea acasă. Rulă încet pe aleea cu lauri roz și azalee care ducea la pavilion, își gară mașina într-una din boxele garajului și apoi ocoli casa până la intrare. Înaintă cu prudență în penumbră, de-abia zăbind drumul din fața ei din cauza celor două sacoșe mari pe care le ducea în brațe.

Când ajunse la ușă, auzi un zgomot de pași și se simți cuprinsă de panică. Zece secunde mai târziu, cineva îi lua pachetele și Tulley își înăbuși un țipăt de spaimă.

– Unde ți-e cheia? întrebă vocea lui Cass McReady din întuneric.

Ușurată, dar cu inima bătându-i să sară din piept, Tulley îi murmură numele și vârî cheia în broască, emoționată. A trebuit să facă un efort supraomenesc pentru a nu striga de ce nu sunase.

Dar dacă își dorea pace, nu trebuia să-l atace pe Cass McReady, știa prea bine asta. Auzea de asemenea și mica ei voce interioară care o îndemna la calm și o implora să fie atentă la ce avea el să-i spună.

– Am uitat supiera, o anunță.

Tulley încremeni, omițând să mai răsucescă cheia.

– Ai uitat..... ce?

– Am venit după supiera mătușii Vinie....

Sonoria telefonului răsună în hol și Tulley deschise larg ușa ca să răspundă, fără să-l privească pe Cass McReady, care

o urma. În timp ce el ducea alimentele în bucătărie, ea răspunse la telefon.

– Alo....

– Domnișoară Tulley, zise Scott Kettleman de la celălalt capăt al firului, n-am putut să-mi îndeplinesc misiunea, în sfârșit.... nu în întregime, de aceea vă telefonez....

– N-ai transmis ceea ce te-am rugat?

– Ba da, dar nu lui Cass, nu l-am găsit nicăieri. Cum eram pe punctul să întârzii la baschet, ăm lăsat ziarul la el acasă.... i l-am dat doamnei Vinie, mătușa lui Cass. Mi-a spus că el s-a dus la Raleigh și că nu știe la ce oră se va întoarce. I l-am lăsat, pentru că mi-a promis că i-l va da. Apoi am fugit la antrenament și n-am avut timp să vă sun.... Sper că am făcut bine.

Și el era puțin agitat; fără nicio îndoială, avea nevoie să fie sigur că făcuse bine.

– Ai făcut foarte bine, îl asigură Tulley. Îmi pare rău că ți-am făcut atâtea probleme!

– Nu-i nimic, am vrut să vă previn, nu se știe, poate a întârziat, sau a rămas la Raleigh și n-a văzut ziarul.

Tulley se uită la Cass, care o urmărea atent.

– Cred că l-a văzut....

Dar dacă a venit de la Raleigh direct la ea? Cu telefonul încă în mână, îl întrebă:

– Ai trecut pe acasă, Cass? Ai văzut-o pe mătușa ta?

Nu era nevoie să-i răspundă, expresia lui era elocventă.

– Da, l-a văzut, declară ea la telefon. Totul e în regulă, Scott, îți mulțumesc încă o dată!

Închise și, fixându-l acuzator pe Cass McReady, îl întrebă:

– Bun, acum te rog să-mi spui ce e cu povestea asta cu supiera?

– Supiera în care am adus "jambalaya"..... răspunse Cass, stând în picioare lângă șemineu. Mătușa mea ține enorm la ea, o are de la mama ei. Am uitat-o aseară.

Tulley îl privi neîncrezătoare, apoi se îndreptă în grabă spre bucătărie. Dezamăgită, rănită, tremurând, își dădu seama că a ajuns la capătul puterilor. Dacă nu mânca imediat ceva, risca să spună anumite lucruri pe care le-ar regreta după aceea; sau poate ar leșina sau ar izbucni în lacrimi. Pentru nimic în lume nu-și dorea să-i ofere un astfel de spectacol lui Cass McReady! Dar, înainte de a înghiți ceva, orice, trebuia să-l vadă pe acest bărbat plecat.

Luă vasul de porțelan pictat de pe masă și i-l duse lui Cass, care nu se mișcase și o privea cu aceeași intensitate.

Tulley își dezbracă jacheta și o atârână în cuierul de la intrare. Cass rămăsese nemișcat, cu supiera în mâini.

– Am să te rog să mă lași acum, bombăni ea. Aș vrea să mă pregătesc pentru cină.

Își scoase nervoasă pantofii cu toc înalt, fără să se sinchisească să-i aranjeze. Apoi, ignorându-și musafirul,

începu să caute în pachetele cu alimente mâncarea congelată pe care o cumpărase.

De ce stătea acolo încremenit dacă venise doar să ia moștenirea de familie a mătușii lui? Dar se feri să-l întrebe, dată fiind nervozitatea ei din clipa aceea.

Întoarsă cu spatele, ocupată să scoată puiul pregătit din ambalaj, Tulley nu pierdea nimic din ceea ce se întâmpla în spatele ei. Știu când Cass așeza supiera pe masă și ghici că se apropia de ea. Continuă totuși să se poarte ca și cum el plecase și se pregătea să deschidă ușa cuptorului cu microunde când Cass o prinse de umeri și o obligă să se întoarcă spre el.

– De ce? o întrebă. De ce ai făcut-o?

– Așadar, ai remarcat? ripostă ea sec. Ei bine, să nu crezi că am făcut-o din motive personale! Nu e vina mea că ai fost calomniat în "Hilby Herald", dar astăzi același ziar ți-a oferit ocazia să relatezi propria versiune asupra afacerii.

– Nu te înțeleg, Tulley. Refuzi să dați o dezmințire, dar publici plângerea mea pe prima pagină! E tulburător!

Și el era tulburător, își spunea ea, încercând să-i explice încă o dată:

– Nu puteam publica o dezmințire, Cass, înțelegi, nu-î așa? Tot ce puteam să fac mai bine, era să-ți permit să relatezi faptele din punctul tău de vedere.

– Iar eu ce atitudine ar trebui să adopt? Trebuie să-mi

exprim mulțumirea retrăgându-mi plângerea?

– Ești nedrept, Cass.

Tulley întoarse capul ca să-și ascundă lacrimile care-i inundaseră ochii.

– Știu, îi răspunse, luând-o de bărbie.

Îi ridică fața și o sărută pe buze. Era atâta fericire în acest sărut, dar și atâta tristețe!

Apoi se îndepărtă de ea și se dădu câțiva pași înapoi.

– Iertă-mă, Tulley. Știu că n-ai niciun pic de răutate și că ești loialitatea însăși. Ai fost foarte curajoasă când ai publicat acest articol. Te asigur că nu gândeam ceea ce am spus! Am vorbit astfel din cauza amărăciunii.

– Amărăciune?

Ezită, înainte de a-i explica.

– Ai fi putut la fel de bine să dai dezmințirea pe care am cerut-o la început. Nu te-ar fi costat mai mult.

– Ba da, credibilitatea mea ca nou redactor-șef al ziarului, obiectă ea. Dacă aș spune cititorilor că fostul patron, a cărei moștenitoare sunt a publicat minciuni, ar trebui să aduc probe în susținerea declarațiilor mele. Nu pot să scriu pur și simplu: "Vă cer să mă credeți, pentru că așa spune Cass McReady că stau lucrurile...."

– Și totuși, articolul de azi redă cuvintele aceluiași Cass McReady, insistă el.

– Corect. O dezmințire ar veni din partea ziarului, în

timp ce versiunea acestei povești vine de la tine. Dacă nu spui adevărul, credibilitatea ta este în joc, nu a mea sau a ziarului.

Cass McReady o privi o clipă, apoi renunță să comenteze.

– Acest gen de logică îmi scapă, te rog să mă ierți.

Dintr-o dată, Tulley fu cuprinsă de un fel de amețală, în timp ce prin minte-i trecea un gând de care trebui să se agățe cu toată puterea, ca să nu-l piardă din vedere.

– Sper, pentru tine, că această poveste e adevărată, Cass McReady, altfel aș fi și eu în stare să te atac în instanță pentru calomnie....

Ultimele ei silabe fură acoperite de gura lui Cass, care o strivea cu pasiune pe a ei. N-o mai țineau picioarele, dar Cass o strângea atât de tare la pieptul lui, încât nu se prăbuși, așa cum se temuse.

– Oh, Tulley.... gemu el, lăsându-i pentru o clipă buzele, când ești lângă mine, îmi pierd capul.... N-ar fi trebuit să vin.... nu era prevăzut, dar.....

De data aceasta, pământul îi fugea de sub picioare și de-abia mai avu timp să murmure:

– Eu..... cred că.... o să leșin.....

Nu-și pierdu cunoștința pentru mult timp, de-abia o dusese Cass pe canapea și deschise ochii. El se grăbise să-i desfacă gulerul ca să poată îndepărta bluza care era închisă până la baza gâtului. La atingerea degetelor lui, femeia

tresări și speră să prelungească această atingere delicioasă. Ce plăcut era să profite astfel de un scurt leșin!

— Lasă-mă să mă ridic, îl rugă ea până la urmă, încercând să se desprindă din brațele lui care o imobilizaseră pe canapea.

— Ești sigură că ți-e bine?

— Sigur că da! Până acum n-ai mai văzut pe cineva având o sincopă?

— Nu știu.... Credeam că așa ceva se întâmpla doar doamnelor din epoca victoriană.

— Da, dar și mie, glumi ea.

— Frecvent?

— Nu, dacă pot să evit.

El îi verifică din nou pulsul apoi, mai liniștit, o întrebă ca s-o tachineze:

— Mi s-a spus că doamnele de pe vremuri își strâneau prea tare corsetul. La tine, care este cauza acestor leșinuri?

Dar Tulley n-avea dispoziția necesară să glumească, era supărată că se arătase atât de slabă și vulnerabilă în fața lui McReady; în afară de asta, nu-și revenise complet și membrele încă îi tremurau.

— Ametelile afectează adeseori oamenii, îi explică sec. În cazul meu, se produc doar când sar peste o masă. De obicei, nu mă dau în spectacol, mă mulțumesc doar să bombănesc.

— Tu? Bombănești?

– Da, ca în clipa asta, de exemplu, mormăi ea. Tata era ca mine, adăugă ea pe un ton mai amabil. Părinții mei au fost un cuplu foarte unit, pentru că mama a avut inteligența să-i dea tatii de mâncare de îndată ce începea să bombăne.

McReady sări de pe canapea și alergă la bucătărie, sub privirea mirată a lui Tulley. El răscoli în sacoșele cu cumpărături, în timp ce Tulley spera să ajungă să pună în cuptorul cu microunde puiul pe care-l cumpăraseră. Dar îi lipsea energia, în seara asta! De altfel, Cass se întorcea deja cu un pahar mare cu suc de portocale. Îl așează pe gheridon, apoi o ajută să se așeze între perne.

– Iată un mic aperitiv, așteptând adevărata mâncare, o anunță întinzându-i paharul.

Apoi se așează pe un fotoliu lângă canapea și o supraveghe pe Tulley, asigurându-se că își bea porția de vitamine.

– Hmm.... exact ce-mi trebuie! se extazie Tulley între două înghițituri zdravene.

Energia îi revenea treptat, permițându-i astfel să se intereseze de ceea ce se petrecea în jurul ei. Acum observa cu câtă neliniște o privea Cass. Dintr-o dată, părea atât de tânăr! Trebui să-și reprime impulsul care îi dădea o dorință nebună să-l ia de mână sau să se cuibărească în brațele lui. Cum ar reacționa oare dacă ar ceda dorinței neașteptate de a-și așeza buzele pe cuta care îi bara fruntea?

Perspectivă amețitoare, căreia reuși totuși să-i reziste.

– Bea și tu, îți va face bine, îl sfătui ea dându-i înapoi paharul gol. Ești palid de parcă ai fi văzut o fantomă.....

Poate asta s-a și întâmplat, își spuse Cass. Nu, avea mai degrabă sentimentul că avusese un fel de viziune premonitoare.... Când corpul dintr-o dată foarte greu și inert al lui Tulley se prăbușise în brațele lui, își dăduse brusc seama că ar putea s-o piardă pe această femeie dintr-o clipă în alta. De ce era atât de tulburat? De ce s-a alarmat atât de tare pentru o simplă amețală? Dumnezeu, îi fusese atât de frică să nu dispară pentru totdeauna toată această vitalitate, această pasiune, această inteligență, care erau esența însăși a lui Tulley! Era irațional, chiar ridicol să se lase pradă unei atât de mari spaime, dar această față adorabilă, Calhoun sau nu, îi era atât de dragă de acum înainte, mult mai dragă decât și-ar fi imaginat. Dacă i s-ar oferi a doua șansă, ei bine, își promise solemn să n-o mai rateze....!

– M-ai speriat foarte tare, Tulley, îi mărturisi el, ridicându-se.

Se duse să caute pantofii pe care ea și-i scoasese la intrare și-i aduse lângă canapea. Când se așază din nou lângă ea, remarcă finețea picioarelor ei și începu să le mângâie, unul după altul cu gesturi pline de pasiune. Tulley tresări și el, observă ridicând capul către ea, că îi surâdea

dulce, cu gura întredeschisă și ochii strălucind de dorință. Aceeași dorință care pusese stăpânirte și pe el și-l îndemna să-i sărute glezna delicată. În clipa aceea de intimitate, simți ceva ce nu cunoscuse niciodată până atunci, o fuziune completă și aproape sacră cu o altă ființă. Într-un fel, Tulley devenise o parte din el însuși și era o senzație minunată pe care n-o va uita niciodată.

– Cass.... șopti ea, ca și cum o eliberase.

Avu nevoie de tot curajul ca să nu răspundă la invitația pe care o citea în privirea ei luminoasă. Dar instinctul îi spunea că nu venise încă momentul; atunci, își duse până la sfârșit sarcina pe care și-o luase mai devreme și-i dădu lui Tulley pantofii. După aceea, în picioare, încerca s-o ajute să se ridice, dar nu reuși, pentru că ea se străduia să-l tragă spre canapea, lângă ea.

– De ce? protestă ea în șoaptă și cu ochii strălucind.

– Pentru că este timpul să iei o masă serioasă. Te scot în oraș, la cină.

– Oh, nu, să rămânem acasă! Am cumpărat....

– Da, am văzut, o întrerupse Cass. Mă faci să râd! O mică gustare. L-am pus în congelatorul frigiderului.

– Am putea pune gustările.... insistă ea. N-ai prefera să mâncăm aici?

Vocea ei ușor răgușită, surâsul ei, erau cât pe ce să-l convingă pe Cass, care nu mai răspundea de inima lui.

Totuși, reuși să nu cedeze și s-o ridice dintre perne.

– Noi doi trebuie să avem o discuție foarte serioasă, dar înainte de orice ai nevoie să-ți refaci puterile. Pentru asta, nimic nu-i mai bun ca o cină copioasă! Nu vreau să risc să te las să devii din ce în ce mai arțăgoasă și cu atât mai puțin să văd că-ți pierdeți cunoștința încă o dată! Avem și așa destule probleme.... Pentru moment, o să începi cu un biftec mare și bun.....

Capitolul 9

Li se servi un savuros mușchiuleț însoțit de cartofi delicios aurii la cuptor și de un sote de fasole verde cu ceapă și roșii. În restaurant, toată lumea, de la șef la debarasor, părea să fie prieten din copilărie cu Cass McReady. Au fost întâmpinați cu bucurie, apoi instalați într-un colț al sălii, departe de mulțime, unde doar șeful de sală venea uneori să le tulbure intimitatea.

Cum Tulley mânca totul cu mare poftă, Cass o întrebă, cu un ușor reproș în glas:

– De cât timp durează?

– Ce să dureze?

– Greva foamei.

• – Nu, te asigur, Cass, de obicei eu....

– Nu ți-a spus nimeni că înfometarea nu este o soluție?
Tulley izbucni în râs.

– Ah, înțeleg! Crezi că țin regim! Ei bine nu, dragul meu, nu-mi fac griji pentru silueta mea, pot mânca orice, organismul meu se acomodează perfect.

– Totuși, n-ai înghițit nimic de ieri, nici astăzi, dacă nu e vorba de regim.....

– Ieri a fost călătoria, n-am avut timp, astăzi.... Oh, astăzi am avut atâtea de făcut! De altfel, am uitat.....

Și-i povesti cum a decurs ziua ei la "Hilby Herald", în special întâlnirea cu Charlie Kettleman, de care se temea atât și care, până la urmă, s-a petrecut foarte bine. Cass comentă plecarea lui Shelby Haynes, apoi, cum era de așteptat, conversația s-a concentrat asupra faptului care i-a unit și care, în același timp, i-a pornit pe unul împotriva celuilalt.

– Ascultă, Cass, nu reușesc să înțeleg cum ar putea inventa un patron de presă povești ca acelea pe care le-a publicat Lamarr.

Se pregătea să-i dezvolte ideea când li se aduse. Cass se întristase, iar Tulley era nerăbdătoare să vadă chelnerul plecat ca să poată repara gafa pe care tocmai o făcuse. Își dăduse seama că a greșit. Dar când au rămas în sfârșit singuri, Cass a fost cel care a vorbit primul.

– Așadar, crezi că el a scris adevărul? Aparent, noi doi nu

am făcut niciun progres! constată el cu amărăciune.

– Bun, dacă tu crezi că eu

Își încreți nasul și-i surâse, în speranța că-l va amuza.

– Nu, Cass, nu cred așa ceva! Și n-am crezut niciodată. Cu siguranță există o explicație și am face bine să ne grăbim s-o descoperim înainte de a nu mai fi cale de întoarcere.

Tulley citi pe fața lui că nu era de acord, dar măcar n-o mai acuza. O luă după umeri și o atrase spre el pe bancheta din piele. Lui Tulley îi fu destul de greu să-l urmărească, atât de tare o tulbura atingerea acestui corp mare și fierbinte.

– Micuța mea Tulley, nu mai e cale de întoarcere din ziua în care am depus plângerea. Doar o dezmințire din partea voastră ne-ar face să evităm tribunalul.

Tulley reveni din nou la realitate și se depărtă brusc de el. Avea nevoie să-și păstreze mintea limpede, iar pentru asta trebuia să-l țină pe Cass la distanță.

– Refuzi s-o publici, înțeleg, continuă el. Presupun că dacă aș fi în locul vostru aș face la fel. Dar asta mă obligă să atac ziarul în justiție. E singurul mod în care pot să reabilitez numele McReady. Trebuie ca un juriu format din concetățenii mei să declare că Lamarr Calhoun, în mod deliberat și cu intenția de a mă compromite, a făcut afirmații mincinoase la adresa mea în paginile ziarului său.

– Totuși, nu cred în calomnie, nu din partea unui director de ziar, fie că e unchiul meu sau oricare altul. Oare

ar fi riscat Lamarr, în ciuda răutății lui, să-și piardă ziarul într-un astfel de proces?

– Ei, poftim, continui să-l aperi!

– Nu-l apăr, dar sunt în meseria asta de mult timp și cunosc bine sistemul. N-am dovezi, dar le-aș putea descoperi, dacă m-ai ajuta.

– Tulley, e inutil! oftă Cass. Dacă ai fi crescut în Hilby, ai fi știut că familiile Calhoun și McReady au fost întotdeauna în război.

– Întotdeauna? Nu este o dovadă că Lamarr ar fi avut intenția să te compromită debitând minciuni la adresa ta.

Cass îi luă mâna și i-o sărută în timp ce ochii i se întunecau de tristețe și de mânie.

– Ceea ce îmi inspiri nu se potrivește deloc cu tot ce am auzit de la familia mea spunând despre a voastră, de când sunt eu pe lume, murmură el.

Pe Tulley o tulbură tonul lui.

– Toate astea n-au nicio legătură cu noi, Cass.... nici chiar Lamarr și poveștile lui.

– Ba da, o contrazise el, cu amărăciune. Nu știi ce înseamnă să aparții unei familii din sud care, încă de pe vremea pionierilor, din generație în generație, se lupta cu altă familie. Rănile se transmit ca și averile, Tulley.

– Familia McReady ar fi supărată dacă ar afla că iei cina cu o Calhoun?

– Fără nicio îndoială, unii strămoși ai noștri se răsucesc în mormânt în seara asta, îi răspunse el încercând să surâdă. Cu puțin înainte de a muri, bunicul m-a avertizat. "Să n-ai încredere niciodată într-un Calhoun" m-a sfătuit el. În ceea ce-l privește pe unchiul tău, am descoperit singur că bunicul avea dreptate....

Aceste lupte ancestrale o derutau pe Tulley, obișnuită să evolueze într-o lume modernă unde raporturile se legau între două persoane pe baza unor considerente care-i priveau doar pe cei doi. Ce simțea de fapt pentru Cass? Îi plăcea mai mult decât toți bărbații pe care-i întâlnise până acum și dacă într-o zi va fi sigură că este îndrăgostită de el, nu va accepta ca toate aceste povești de familie să-i despartă.

– Preferi să nu ne mai vedem? începu ea după o scurtă pauză.

Cass n-o lăsa să termine, o luă în brațe și o strânse cu putere.

– Oh, nu, Tulley! exclamă el, pe un ton disperat. Nu, sub nicio formă! Nu știu ce să spun, Tulley.... adăugă el slăbind îmbrățișarea și îndepărtându-se puțin.

Dezorientată, ea îi sugeră:

– Cass, trebuie să discutăm.

– De acord, dar aici. Dacă te duc la pavilion, nu mă voi putea concentra.... voi uita tot, în afară de faptul că te

doresc ca un nebun.....

– Și ar fi o catastrofă? îl tachină Tulley.

Nu-i răspunse la glumă, dar replică grav:

– Ieri-seară, când ne-am despărțit, am hotărât că ar fi mai bine pentru amândoi să nu ne mai vedem.

– Și atunci, de ce suntem aici?

– Am văzut ziarul, la întoarcerea mea de la Raleigh.

– Trăiască puterea presei!

– După ce am citit articolul, am știut că nu voi putea să dispar fără o explicație.

– Atunci, m-ai invitat aici ca să mă anunți că ai intenția să nu mă mai vezi!

– Da, pentru asta venisem, dar acum sunt aici din alte motive. Mai devreme.... la tine.... când.... Oh, Tulley. Brusc, mi-am dat seama că țin teribil de mult la tine, iată, asta-i tot.... Și iată de ce, în ciuda tuturor piedicilor care se ridică între noi, sunt aici, cu tine....

În vocea lui era încântare, dar și o disperare profundă.

– Ceea ce simt pentru tine, continuă el, nu a-mai simțit pentru altă femeie. Dacă este vorba de acel sentiment mare și frumos despre care se vorbește încă de la începuturile lumii, nu pot risca să plec, nu-i așa? Îmi trebuie timp să-l descopăr.

Ce arogant! își spuse Tulley, furioasă.

– Și dacă, efectiv, este vorba de acel sentiment? îl

chestionă ea, înverșunată.

– Nu știu, Tulley, foarte sincer, nu știu.... suspină el. Știu doar că trebuie să aflu dacă este acela...

Cuvinte pline de mânie se îmbulzeau să-i iasă din gură, dar preferă să tacă. Nu făcuse și ea același raționament? Și ea avea nevoie de timp, așa că surâse, arătându-i că-l înțelege, iar Cass își apăsă mâna peste a ei. Tandru și glumeț, îi atinse vârful nasului cu un bobârnac, iar Tulley, prinzându-i mâna, își lipi fața de ea.

– N-ai vrea să plecăm?

N-au vorbit deloc în mașină, dar când au ajuns în fața pavilionului, Tulley îi remarcă privirea arzând de dorință. Deschise în grabă ușa și se strecură înăuntru, barând oarecum calea lui Cass, care se afla și el la intrare. Chiar și un sărut scurt ca să-și ureze noapte bună ar fi putut fi periculos, își spuse, întorcându-se șovăind spre el. Ceea ce citi pe figura lui o derută; Cass se înșelase în ceea ce privește atitudinea ei și credea că era vorba de cochetărie....

– Vrei să-mi dai de înțeles că nu pot intra....? îi șopti el.

Tulley ezită, tulburată de efectul magic pe care îl avea asupra ei. Ceea ce simțea pentru ea nu-i inspirase niciodată nicio altă femeie, îi spusese Cass mai devreme. Totuși, nu putea să-l invite înăuntru, ar fi însemnat să-l încurajeze, ori câtă vreme i se opunea ca să-și susțină familia, îl va ține la distanță.

Cu toate astea, el avea dreptul să știe care îi sunt sentimentele.

– Nu, răspunse până la urmă, vreau să intri.

Și nu se miră deloc în clipa în care a luat-o în brațe imediat.

– Regret, Cass, îi spuse respingându-l ferm cu amândouă mâinile! Trebuie să te avertizez că ne vom ura noapte bună și ne vom limita la atât.... în cazul în care ai alte gânduri....

Tulley spera că ochii n-o vor trăda.

– Tocmai asta este.... cred că am alte gânduri..... îi răspunse cu vocea lui cu accente de voioșie.

Și o atrase la pieptul lui.

Trădată de simțuri, femeia încerca să-și păstreze mintea limpede, dar cedă foarte repede, învinsă de parfumul lui Cass, mirosul lui atât de natural, care nu avea nimic de-a face cu artificiiile unei loțiuni sau ale unei ape de toaletă. Respira cu ochii închiși corpul acesta mare, fremătând, lipit de al ei și-l luă în brațe ca să savureze mai bine această apropiere care le făcea amândurora dorința mai puternică. Extaziată, se abandonează și răspunse cu pasiune sărutărilor fierbinți cu care Cass îi acoperea buzele. Când îi îndepărtă jacheta și-i desfăcu nasturii corsajului ca să-și strecoare mâna în decolteu, ea nu opuse nicio rezistență, amețită de alunecarea dulce a degetelor lui pe sânii ei goi.

Bărbatul tremura când îi mângâia și Tulley tresări

înfiorată de plăcere când el își aplecă asupra lor gura. Explorarea lui dură lungi momente delicioase, apoi o antrenă spre scară.

Femeia se lăsase purtată de pasiune mult prea departe ca să mai poată da înapoi. Așa că, ascultând chemarea fierbinte a întregului ei corp, rămase cuibărită în brațele lui Cass și-l urmă cu o nerăbdare care creștea cu fiecare pas. Cu toate astea, după ce urcă prima treaptă, îi reveni stăpânirea de sine. Atunci, Tulley încremeni, se ridică pe vârfurile picioarelor, își sărută partenerul, apoi se desprinse de el și se dădu un pas înapoi.

– Noapte bună, Cass, murmură ea, străduindu-se să se calmeze. N-o să mergem mai departe.

Cum el o privea stupefiat, ea adăugă:

– Oh, Cass.... dacă ai ști cât regret! Ar fi trebuit să bănuiesc ce s-ar putea întâmpla dacă te las să intri....! Ar fi trebuit să refuz.... Dar.... eu.... îmi doream atât de mult!

– Și atunci, de ce stai acolo? se miră el cu glasul răgușit.

– Undeva, în adâncul sufletului tău, eu sunt un dușman! Nu contează dorința mea, Cass.... nu.... nu pot face dragoste cu tine! Dacă aș accepta....m-aș simți.... înjosită!

– Nu-mi ești dușman, Tulley Calhoun, ultima reprezentantă a acestei blestemate familii Calhoun! Nu-ți voi permite niciodată să-mi reproșezi niște certuri între oameni pe care nu i-am cunoscut și care sunt morți de ani

buni! Căci, dacă mă voi gândi la asta într-un moment de pasiune, această pasiune s-ar stinge foarte repede....!

Cass o privi îndelung, în tăcere.

– Ce-am putea face cu asta, Tulley? o întreabă până la urmă.

– Nu e problema mea, Cass, îi răspunse, cu blândețe. Tu ești cel obsedat de aceste povești de familie! Mie nu-mi pasă că te numești McReady! Dar ambivalența ta mă jenează.

– Ceea ce simt pentru tine n-are nimic ambivalent! se revoltă el.

– Oh, ba da! Ai face dragoste cu o anumită Tulley, dar, în același timp te-ai simți îngrozitor de vinovat că această Tulley se numește și Calhoun!

După figura lui dezorientată, ghici că atinsese un punct nevralgic.

– Te temi să nu-ți dezonozezi numele, continuă ea. În ceea ce mă privește, mie mi-e teamă să nu mă dezonzor pe mine însămi!

– Dragoste platonică, atunci? o întreabă el după o pauză.

– Cred că am depășit acest stadiu de mult timp, nu-i așa?

– Așadar, dacă nu este platonic și dacă nu urcăm în dormitor..... ce soluție propui?

– Of, nu știu, Cass, oftă Tulley. Presupun că un compromis.... Poate ar trebui să ne mai gândim o zi sau două? Pentru moment... e mai bine să pleci, Cass....

Se aflau lângă scară, unul în fața celuilalt și Tulley văzu în ochii triști ai lui Cass o reflectare a propriei priviri. Îi luă mâna cu un gest de încurajare.

— Cass..... oh, Cass.... șopti cu disperare.

El o luă în brațe, dar această îmbrățișare exprima mai mult amărăciune decât pasiune. Se scurseră câteva minute, apoi Cass îi atinse ușor fruntea cu un sărut și plecă spre ușă....

Când fu afară, Cass deschise portiera mașinii lui, dar după ce se așează la volan, o lăasă întredeschisă. Cu ochii fixați pe pavilionul din capătul aleii, era hotărât deja să se întoarcă la Tulley, să-i strige:

— Te înșeli, Tulley..... Pentru mine nu contează aceste vechi certuri de familie! Puțin îmi pasă că ești o Cal....

Cu un picior afară, se pregătea să iasă, când, din adâncul memoriei, îi reveni atenționarea bunicului, îi auzea vocea cu inflexiuni din îndepărtată Irlandă.

— Să n-ai niciodată încredere într-un Calhoun, băiete....

Își amintea că învățase totul de la acest strămoș care se ocupase atât de mult de el într-o vreme când tatăl lui era preocupat de afacerile care erau pe punctul de a se prăbuși, iar mama lui petrecea ore întregi închisă în camera ei, cu un prosop ud pe frunte, încercând să-și învingă veșnicele migrene. Tandrețea, disponibilitatea, înțelegerea bătrânului fuseseră un ajutor prețios în copilăria lui. Îi vorbise liber, ca

și cum ar fi fost de aceeași vârstă, îi răspundea întotdeauna la toate întrebările și știa să-l asculte cu aceeași atenție și generozitate cu care ascultase cândva, când era judecător, pe toți cei care depuseseră plângere sau erau învinuiți.

Și apoi, bunicul îl învățase să pescuiască în mlaștinile din vestul orașului și-i explicase toate secretele unui excelent jucător de baschet.

Cass avea șapte ani când, după optsprezece ani la Curtea Superioară de Justiție a comitatului, bătrânul McReady fu învins în alegerile municipale. O primă înfrângere care-l distrusese și Cass a asistat la declinul jalnic al ființei pe care o admira și o iubea cel mai mult. Nu putuse niciodată să uite că Ross Calhoun, bunicul lui Tulley, fusese la originea dramei. Trăsese toate sforile posibile ca McReady să nu fie ales, publicând în jurnalul său o adevărată campanie împotriva lui. Iar Cass și-a pierdut bunicul doi ani mai târziu.

Atunci, se întoarce în mașină și trânti portiera.

La parterul pavilionului se stinse lumina și se aprinse la etaj. Cât de singur se simțea, dintr-o dată! Dacă măcar Tulley Calhoun n-ar fi venit niciodată în Hilby! Ea, care îi bântuia zilele și noapțile.... Și totuși, cât soare îi adusese! Și câtă bucurie! Un sens în plus pe care-l dădea vieții lui. Își dădea seama că o s-o piardă dacă nu-și va reduce la tăcere fantomele trecutului.....

A doua zi, după al cincilea telefon care o felicita că publicase povestea lui McReady, Tulley începu să regrete că a hotărât publicarea acestui articol. Era încântată că foarte mulți cititori îi aprobau inițiativa, dar ar fi preferat ca ei să se limiteze la felicitări. Ori, din păcate, nu era cazul! Fiecare dintre ei considera necesar să povestească prejudiciul pe care-l suportaseră în paginile ziarului în perioada când era condus de Lamarr.

– Am impresia că ei speră să aibă parte de beneficiul pe care i l-am acordat lui Cass McReady, îi mărturisii ea lui Ed Dawes.

– Dacă veți rezerva prima pagină tuturor celor care vor să se plângă de Lamarr, mă tem că nu va mai rămâne loc pentru știri noi, remarcă Dawes. Vă confrunțați acum cu o nouă problemă! Dar nu vă neliniștiți, veți găsi o soluție.

– Herald n-are rubrica "poșta cititorilor", de ce n-am înființa una?

– Excelentă idee! Oare oamenii se vor mulțumi cu atât?

– Am spus celor care au telefonat să adreseze plângeri în scris ziarului și au acceptat toți. Putem totuși să încercăm, vom vedea ce se întâmplă.

– Să ne înarmăm cu curaj, ca să facem față avalanșei de scrisori care se va abate asupra noastră....

– Fără îndoială, Ed, dar acesta va fi un mod de a-i asigura pe cititori că acum Herald apare pentru ei. Cu siguranță la început vor scrie mult, dar când vor înțelege că nu putem publica decât ceea ce este semnat, entuziasmul va scădea foarte repede, veți vedea și nu vom mai primi decât foarte puține scrisori săptămânal.

În acest fel, Tulley își începu cu adevărat prima ei săptămână de nou redactor-șef al ziarului "Hilby Herald", dedicându-se trup și suflet muncii, fără să se mai gândească la altceva.

În afară de asta, chiar a doua zi Caroline Matthews o invită la reuniunea lunară a Clubului de grădinărit care aduna personalitățile cele mai vechi din comitat. Tulley fu primită cu oarecare condescendență care, datorită diplomației Carolinei, se estompă foarte repede. Aceasta se grăbi să anunțe în plen că una dintre străbunicile lui Tulley a figurat printre membrii fondatori ai acestui club prestigios. N-a fost nevoie de altceva ca să se spargă gheața, constată amuzată Tulley, această revelație făcând să se dea uitării că era și nepoata lui Lamarr Calhoun....

Joi, Ed Dawes și Charlie Kettleman o invitară la un dejun la Clubul meșteșugarilor, unde și ei erau membri și unde erau doar bărbați. Și acolo i se ignorară legăturile de rudenie, iar comesenii se întrecură în amabilitate și curtoazie, după călduroasele obiceiuri din sud.

Hotărâtă să-și cunoască noii concetățeni, Tulley păstră același ritm alert toată săptămâna, sosind dimineața devreme la ziar și rămânând acolo până seara târziu. Ceea ce-i aduse stima echipei cu care lucra și care fusese puțin reticentă la început, dar sfârși prin a o trata ca pe o colegă, cu o camaraderie sinceră.

Tulley remarcă treptat toate problemele pe care le puneă conducerea unui ziar dintr-un mic oraș de provincie și își făcu o idee foarte clară despre felul cum trebuie abordate.

În ciuda multiplelor ocupații, își găsea totuși timp să se gândească la Cass. El era mereu prezent într-un colț al memoriei și al inimii ei, discret ca o mângâiere abia schițată, dar reală. Absența lui o intriga, totuși. Pentru că, după cele întâmplare, ea nu-i pretinsese să emigreze pe o altă planetă, doar ca să nu-i mai facă ei curte! Își dorea să-l vadă, să discute cu el despre vechile certuri care-l obsedau, să-l facă să înțeleagă că nu și-ar trăda strămoșii McReady când ar săruta o Calhoun.

Cu toate acestea, pe măsură ce făcea investigații în istoria propriei familii și descoperiri care îi flatau amorul propriu,

își dădea cu adevărat seama de dilema cumplită care-l tulbura pe Cass. E posibil, oare, să încetezi să fii credincios și loial față de ceea ce-ai învățat încă din leagăn? Dacă ea s-ar fi numit McReady, oare i-ar fi trădat pe ai ei pentru ochii frumoși ai unui blestemat de Calhoun?

Sosi și vineri seara, și cum n-avea nicio veste de la Cass, Tulley îi însoți pe Charlie și pe Emily Kettleman, ca și pe Scott, la un meci la liceu. Se duseră mai întâi la un mic restaurant unde mâncară pui fript, apoi ajunseră la liceu unde Scott îi părăsi ca să-și întâlnească prietenii pe marginea terenului de joc, în timp ce adulții urcau în tribune.

– Charlie! se auzi o voce familiară la câțiva metri de ei.

Întorcându-se, îl zări pe Ed Dawes care le făcea semne. Se apropiară și el îi întrebă râzând:

– Ghiciți cine face reportajul despre meci?

– Tu? îl întrebă Kettleman, vizibil surprins. Dar unde este Fletcher?

– Și-a rupt o mână acum mai puțin de o oră, căzând de pe o scară în pivnița lui, le explică Dawes. Și acum, sunt ani buni de când nu m-am mai ocupat de genul acesta de evenimente.... adăugă el, ușor neliniștit. Dacă mă înșel asupra numelui puștiului care va da golul hotărâtor vom pierde două abonamente dintr-o dată, pentru că vor fi în oraș două familii teribil de jignite....

Tulley izbucni în râs.

– Scotty Kettleman e acolo, cu suporterii, el v-ar putea ajuta, îi sugeră ea.

– Ce idee genială, șefa! strigă Ed Dawes, sincer ușurat. Fug să-l caut imediat.... în sfârșit....

Se întrerupse două secunde ca să vadă dacă are aprobarea lui Charlie și a lui Emily.

– dacă părinții sunt de acord, evident.

Tulley înțelese după expresiile lor că sunt de acord și Dawes se îndepărtă făcând un gest amical cu mâna.

– Mulțumesc, Tulley, îi zise Charlie. Poate că nu știți, dar, datorită dumneavoastră seara aceasta va marca o dată importantă în viața fiului nostru! Să-l asiste pe Ed la reportaj îl va satisface de mii de ori mai mult decât dacă ar fi vedeta echipei lui favorite.

Emily o luă de braț pe Tulley.

– Charlie n-ar fi propus niciodată această soluție, de teamă să nu-l deranjeze pe Ed, îi spuse ea.

După ce se așezară în tribună, Tulley se uită în mulțime, și-l reperă pe Dawes pe marginea terenului, pe punctul de a-și face notițe în blocnotesul lui; aplecat spre el, Scotty îi furniza informații.

Partida se arăta foarte animată și echipa locală câștigă meciul marcând golul victoriei cu treizeci de secunde înainte de fluierul final. A fost un delir printre spectatori și

când tribunele începură să se golească, cei doi Kettleman și Tulley văzură venind spre ei un Scotty foarte bucuros, care le spuse cu glas ascuțit:

– Mamă..... tată.... plecați fără mine! Ed îmi cere să-l însoțesc la redacție, are nevoie de mine ca să scrie articolul! Vrea să fie sigur că are toate informațiile, numele, tot.... Și mi-a spus să vă anunț că mă va aduce el acasă....

Părinții se priviră și Tulley se temu o clipă că îl vor refuza, dar ei acceptară.

– Spune-i lui Ed că suntem de acord, îi strigă Charlie.

– Și să aibă grijă să nu te întorci prea târziu! adăugă Emily.

– Oh, mamă.... se plânse Scotty, aruncând o lungă privire imploratoare mamei.

Apoi, întorcându-se spre Tulley, adolescentul păru să ezite.

– Oh..... domnișoară Tulley.... Ed mi-a spus că dumneavoastră i-ați sugerat să apeleze la mine.... atunci... vă mulțumesc mult....

Fața acoperită de pete de roșeață era înseninată și mult mai elocventă decât cuvintele lui timide.

Tulley și cei doi Kettleman se îndreptară fără să se grăbească spre parcare, oprindu-se din când în când să salute prieteni sau cunoscuți. Tulley făcu astfel noi cunoștințe, ceea ce-i făcu seara și mai plăcută. Se simțea

acum cu adevărat acasă la Hilby, își dăduse seama de acest lucru în timpul meciului, când aplaudase cu mult entuziasm echipa orașului. De altfel, impresia cu totul nouă că aparținea acestei comunități o miră foarte mult, deoarece venise aici de puțin timp.

Satisfăcută de săptămâna pe care o petrecuse, se gândea cu aceeași plăcere că seara fusese foarte plăcută.

Dar nu se terminase încă. Când Charlie apăsă pe ambreiaj, motorul scoase un fel de suspin obosit și șoferul își înăbuși o înjurătură.

– N-ai schimbat încă bateria, remarcă Emily, fără să-i reproșeze.

– Adevărat, îmi pare rău. Mergea bine în ultimul timp și am uitat. O să văd dacă găsesc pe cineva care să mă depaneze.

Parcarea se golea când ieși din mașină și o lăsă pe soția lui și pe Tulley înăuntru.

– Aveți un fiu formidabil, Emily, îi declară Tulley în timp ce schimbaseră câteva impresii despre meci. Sunt sigură că va deveni un excelent ziarist, dacă își va urma vocația.

– Sunteți drăguță. Da, este un băiat adorabil, dar are atâta energie că nu știe cum să și-o consume în afara orelor de clasă.

Deodată, Emily observă geaca lui Scott pe bancheta din spate.

– Of, căscatul! A plecat doar cu un pulover pe spate! În anotimpul ăsta, serile sunt răcoroase... O să-i duc geaca.

În clipa în care cobora, o altă mașină se oprea la doi metri de ele.

– Ce noroc! exclamă Charlie care revenea în fugă și se apleca peste bord ca să deschidă capota! L-am prins pe Cass chiar când se pregătea să plece. O să-mi branșeze bateria la a lui.

Tulley tresări, ținându-și respirația. Nu s-a gândit că McReady ar putea fi undeva pe stadion, poate nu prea departe de ea.

– Mulțumesc pentru ajutor, Cass! se adresă Emily siluetei înalte care se apropia.

Ea se îndepărtă în timp ce Charlie lua cablul pe care i-l întindea Cass.

– Tulley! murmură Cass aplecându-se asupra portierei.

Acest moment de intimitate neașteptată părea să-l tulbure. Lui Tulley i se păru că e tras la față și că are un aer nefericit.

– Ce surpriză! continuă el. Nu contam să te văd....

– Așa s-ar zice, într-adevăr..... Nu credeai că mă vei vedea aici sau.... nu contai să mă mai vezi deloc? îl întrebă ea cu o blândețe suspectă.

– Inutil, Tulley.... Știam prea bine, ar fi trebuit să-ți spun în seara aceea....

– Ce? se încăpățână ea, hotărâtă să nu-l ajute să-și domine stânjeneala.

– Că sunt incapabil să am relații platonice cu tine.

– Atunci, preferai să renunți!

Tulley ar fi vrut ca vorbele ei să-l rănească, pentru că era furioasă, necăjită și se simțea trădată. Dar Cass nu căzu în capcană.

– De cât timp n-ai mâncat? se neliniști el, jenat.

Tulley se pregătea să răspundă cu asprime când îi observă tristețea din priviri. Circumstanțele îl afectau tot atât de mult ca și pe ea, atunci de ce să se înverșuneze împotriva lui?

Charlie reveni la volan, ambreie și se întoarce la motor. Debransă cablul și i-l dădu înapoi lui Cass și, în timp ce motorul torcea, au stat de vorbă așteptând-o pe Emily.

– Să mergem la noi, le propuse aceasta din urmă când sosi. Să luăm o gustare.

– Fără mine, Emily, mulțumesc, se grăbi să răspundă Tulley. După cina copioasă pe care am luat-o mai devreme, nu mai pot să înghit ceva. Adevărul este că mor de somn, dacă mă veți lăsa acasă o să mă culc imediat.

Era imaginația ei de vină, sau citise un regret real în ochii lui Cass fixați asupra ei? Emily îl strigă pe Cass care se îndrepta spre mașina lui.

– Veniți la noi, Cass! O să pregătesc o gustare pentru

Charlie și Scott. Fiul meu se va întoarce înfometat ca de obicei, iar Charlie va avea cu siguranță nevoie de calorii, ca să-i țină până mâine dimineată!

– De acord, Emily, accept cu plăcere, răspunse Cass așezându-se la volan.

Când familia Kettleman o duseră acasă, își repetară invitația, dar Tulley nu-și schimbase hotărârea, și le mulțumi pentru seara plăcută pe care o petrecuseră împreună. Păstră pentru ea, bineînțeles, că nu se simțea în stare să petreacă o oră în compania lui Cass McReady. Cu cât îl vedea mai puțin, își spunea în timp ce răsuca cheia în broasca de la intrare, cu atât mai repede îi va ieși din minte și.... din inimă, trebuia să admită acest lucru. De îndată ce deschise ușa o întâmpină soneria telefonului. Cass? se întrebă, emoționată. Revăzând-o în seara asta, poate și-a dat seama că între ei este ceva foarte important, în ciuda celor întâmplare cu familiile lor. Prea important ca să permită unor certuri de familie să-i despartă. Poate vor avea cândva și această discuție.... Alergă să ridice receptorul și era chiar să răstoarne telefonul, atât de tare îi tremurau mâinile.

– Alo? Domnișoara Tulley Calhoun? Sper că nu sun prea târziu. Sunt Leo Drummond....

Ce dezamăgire! Oare își va da și el seama? se întrebă tânăra femeie în timp ce bărbatul încerca s-o farmece pe același ton:

– M-am gândit că după prima săptămână ca redactor-șef, v-ar plăcea să vă destindeți puțin.

De ce nu? își zise Tulley, fără să fie prea entuziasmată. Cu Cass totul s-a sfârșit, doar nu se va călugări din cauza asta.

– Ce propuneți? îl întrebă.

– Ei bine, am putea lua cina la clubul meu din Raleigh.... Oare v-am spus că au acolo o orchestră bună? Dar, dacă vreți, am putea merge la spectacol sau....

– Nu, o cină dansantă îmi convine perfect, răspunse Tulley, străduindu-se să fie amabilă. La ce oră?

Închizând, Tulley își spunea că această ieșire era exact ce-i trebuia. Avea nevoie să vadă oameni care nu-l cunoscuseră nici pe Cass și nici familia lui, de la începuturile ei. Poate că Drummond nu era chiar pe gustul ei, dar asta era.... Mergând spre scară ca să urce în dormitor, observă pe masa din bucătărie supiera uitată. În mod ciudat, parcă era un fel de reproș în felul în care era așezată acolo, în penumbră, pe suprafața lustruită și goală.

Capitolul 10

Fără nicio îndoială, Leo Drummond era unul dintre cei mai eleganți bărbați pe care-i fusese dat să-i întâlnească, trebui să admită Tulley în seara următoare la Prometheus Club din Raleigh. Figura lui trufașă, cu trăsături regulate, ochi sumbri, puțin neliniștitori, farmecul incontestabil se potriveau perfect cu decorul ușor retro care-i înconjura; bărbatul era strălucitor, monden și mai ales un bun dansator.

În acest club luxos, cu lambriuri din lemn prețios și lacuri de China, unde mâncărurile erau atât de rafinate și de succulente, ambianța plăcută, fără zgomote, muzica de calitate, în compania acestui cavaler prevenitor și distins, de ce se plictisea Tulley?

Răspunsul era simplu, gândul îi era în altă parte. Și nu se putea împiedica să facă tot felul de comparații; dansând cu Drummond, care nu făcea niciodată un pas greșit, regreta stângăciile lui Cass, dezinvoltura cu care nu se sinchisea de ritm! În ceea ce privește mirosurile delicate care se degajau din platourile de argint, ar fi vrut să le schimbe imediat și cu mare bucurie cu acelea mai rustice ale faimoasei "jambalaya" a mătușii Vinie, pe care o împărțise cu Cas.....

Drummond avea darul de a îmbogăți conversația cea mai banală cu vorbe care flatau și aluzii care nu lăsau niciun dubiu asupra intențiilor lui.

În timp ce-și beau cafeaua, la terminarea mesei, Tulley își propusese să invoce o migrenă ca să scape de dansul următor. Ura astfel de subterfugii și-i era rușine că este tentată să recurgă la ele.

– Presupun că toți bărbații vă spun că sunteți foarte frumoasă, îi spuse Drummond pe un ton afectat pe care obișnuia să-l folosească foarte des. Poate nu știți, dar mă interesați enorm, dar nu numai pentru că sunteți fermecătoare.

Parcă ar fi declamat, constată Tulley. Când îi acoperi mâna cu o mână moale și perfect îngrijită, Tulley își aminti palma puțin aspră a lui Cass, care știa atât de bine să-i trezească simțurile mângâind-o. În adâncul ei se strâmbă, dezgustată de această atingere care semăna foarte mult cu

un semnal. Nu, Drummond nu se va mulțumi în această seară doar să cineze și să danseze cu ea, era foarte sigură acum. Va trebui deci să fie atentă, să-l țină la distanță fără să provoace un conflict.

Își consultă ceasul ostentativ, dar el păru a nu-și da seama.

– Dacă nu aveți nimic împotriva, aș vrea să plecăm. Am foarte multe de făcut mâine.

– Dar mâine e duminică, se miră el.

– Tocmai, voi putea lucra liniștită la ziar, nu mă va deranja nimic. Dacă vreau să fac niște schimbări la Herald, va trebui o vreme să lucrez și duminica.

Îi mângâie cu vârful degetelor mâna, progresând cu viclenie în încercarea de a se apropia tot mai mult. Tulley hotărî că era timpul să-l respingă, dar îi văzu privirea absentă. Ce era oare în capul lui? se întrebă ea. Un lucru era clar, nu încerca s-o seducă. Îi lăasă mâna brusc și chemă șeful de sală. După ce achită nota, ieșiră din club ca să găsească mașina lui Drummond în fața intrării, cu portiera deschisă păzită de unul din băieții de la parcare clubului.

Un bărbat ca el n-avea decât genul acesta de bolid de lux, își spunea Tulley, în timp ce rulau cu toată viteza spre Hilby.

La un moment dat, Drummond îi luă din nou mâna. Apoi se întoarse spre ea, zâmbindu-i în felul lui seducător, dar tânăra observă că ochii lui nu reflectau aceeași sensibilitate.

– Aveți niște mâini adorabile, îi murmură la fel de teatral.

Și se concentrează din nou asupra drumului. Unde vroia de fapt să ajungă? se întreabă Tulley. Ce-i pregătea acum?

– Vorbeați de schimbări imediate, continuă el, după câteva minute de tăcere. Nu mi-o luați în nume de rău dacă vă sugerez, mai ales în calitate de prieten și admirator vechi al unchiului vostru, să nu schimbați nimic la Herald, cel puțin în viitorul apropiat.

Prieten.... admirator...?

Nu reținu decât aceste două cuvinte și nu-i venea să creadă.

– Au ponegrit memoria unchiului dumneavoastră, declară el pompos. Eu consider că orașul a pierdut un om foarte perspicace în ziua în care el a murit. Era un om al progresului care ar fi făcut lucruri mari pentru orașul lui, dacă ar mai fi trăit. Gândiți-vă la acest lucru când îl murdăresc detractorii lui!

– Sunt o minoritate în Hilby, îi răspunse ea cu calm.

– Mulți oameni încearcă să-l compromită.

Tonul amabil pe care Leo Drummond îl folosisese toată seara era înlocuit acum cu o intonație plină de asprime, care nu avea nimic plăcut.

– Ca prietenul dumneavoastră Sam Matthews, continuă el, care dorește ca orașul să rămână o așezare înapoiată. Așadar, aveți grijă ca ei să nu profite de tinerețea și de lipsa

dumneavoastră de experiență și să folosească ziarul ca să-și atingă scopurile!

Tulley începu să-și piardă răbdarea. Eliberându-și brusc mâna, fără ca Drummond care era absorbit de conversația sa să observe, replică dur:

– Sunt ziaristă de mult prea multă vreme ca "să-mi lipsească experiența", cum spuneți! În afară de asta, împlinesc în curând treizeci de ani, așa că nu vă neliniștiți de "tinerețea" mea. În ceea ce privește restul, vă asigur că nimeni, nici eu, nici nimeni altcineva, nu se va servi de Herald ca să-și exercite vreo putere oarecare!

– Pentru un cvadragenar ca mine, sunteți delicios de tânără și.... inocentă, murmură Drummond, redevenind lingușitor, ca la începutul întâlnirii lor.

Cu toate acestea, Tulley, care era foarte atentă, sesiză o notă de duritate în inflexiunile mângâietoare ale tonului lui.

– De fapt, aș vrea să vă avertizez în privința anumitor capcane.

– Capcane?

– Fără îndoială, veți fi surprinsă să aflați, dar aveam o colaborare foarte serioasă cu unchiul dumneavoastră. Înțelesese că noi amândoi, dacă ne uneam eforturile, puteam să evităm toate aceste capcane. Este deci în interesul dumneavoastră, ca și al meu, să știți care sunt aceste piedici și cum să luptați împotriva lor.

– Ei bine, care sunt acestea?

– Această afacere McReady pe care ați publicat-o, de exemplu, menționează el cu răceală. Dacă ați fi fost bine sfătuită, n-ați fi comis o astfel de greșeală.

– Mi-ar plăcea să am o astfel de aprobare unanimă la toate greșelile mele! Cititorii mei au adorat acest articol!

– Ah, da, cititorii! Uitați-i! Povestea aceasta a ridiculizat ziarul. Lamarr știuse despre ce vorbea când a publicat ceea ce McReady consideră o calomnie! Eu cunosc faptele care au stat la baza articolelor lui.

– Faptele? Vorbiți-mi despre aceste fapte, Leo, îl îndemnă Tulley, încordată.

Drummond tăcu câteva clipe, în timp ce Tulley aștepta neliniștită să afle ce-i putea dezvălui, dar și temându-se de ceea ce risca să afle. Și dacă faptele pe care urma să i le dezvăluie vor fi condamnabile pentru Cass? Oh, Dumnezeule! Și apoi, teama îi dispăru la fel de repede cum apăruse. Cass era nevinovat, era sigură. Se întoarse către Drummond, care fixa lumina farurilor pe șosea. Acest bărbat cu masca lui de nepătruns nu-i va spune ceea ce avea nevoie să afle.

– Ei bine... începu el, rupând în sfârșit tăcerea, ca să fiu sincer, nu cunosc faptele cu adevărat.... Lamarr mi-a declarat că avea probe în ceea ce-l privește pe McReady și, cunoscându-l bine pe unchiul dumneavoastră, nu m-am

îndoit nicio clipă.

Era la curent, sau mințea? Sau poate era stânjenit că, după ce a fost provocat, trebuia să admită că nu știe nimic precis? Dezamăgită, Tulley îl ascultă în continuare, distrată.

– Nu dați impresia că ați înțeles, Tulley, că nu este în interesul nostru să-l favorizăm pe Cass McReady.

– Interesul "nostru" repetă Tulley, cu o imperceptibilă tresărire.

– Da, al dumneavoastră, al ziarului.... al nostru. În calitate de moștenitoare a lui Lamarr, riscați să pierdeți mulți bani dacă McReady va influența consiliul municipal așa cum a influențat și comisia de sistematizare în legătură cu un teren pe care noi aveam în vedere să-l exploatăm.

– Explicați-mi acest..... "noi", îl rugă tânăra. Din întâmplare, asta înseamnă că unchiul meu era, într-un anumit fel, asociat cu dumneavoastră?

– Să zicem că eram un sponsor. După părerea dumneavoastră, de unde credeți că au venit fondurile care au dotat ziarul cu material informatic? Precis nu din publicitate sau din abonamente!

– Sam Matthews mi-a spus că ziarul se găsește într-o situație critică, îi mărturisi Tulley ezitând. De altfel, când am văzut toate acele calculatoare de ultimă generație, am rămas perplexă....

– Acum, o să înțelegeți, îi spuse fără ocolișuri. Lamarr

scotea din încurcătură casieria Heraldului datorită afacerilor imobiliare. Era foarte talentat la acest gen de afaceri, dar vă rog să mă credeți, celălalt proiect va fi și mai fructuos, pe lângă care afacerile anterioare ale lui Lamarr vor părea neînsemnate.

-Sam Matthews a menționat într-adevăr niște bunuri imobile, dar n-am avut încă timp să examinăm această parte a succesiunii.

– Singura proprietate importantă este un lot de teren, în vestul orașului, doar cu câteva case păărăginite, niște grădini prost întreținute și un vechi supermarket gol. Lamarr și cu mine l-am cumpărat ca să construim blocuri în jurul unui centru comercial. Mai mulți negustori și firme fast-food ne-au dat deja un acord scris. Dacă n-ar fi intervenit McReady, buldozerele ar fi fost deja la lucru!

– Ce legătură are Cass?

– N-are nicio legătură, de fapt! Dar asta nu l-a împiedicat să se ducă la membrii comisiei de sistematizare și să-i determine să refuze autorizația de construcție!

– Nu înțeleg prea bine.

– Zona aceasta este rezervă unor imobile de tipul case individuale, în consecință dacă vrei să construiești acolo ceva, trebuie să obții autorizație de la comisia de sistematizare municipală. Este o simplă formalitate care de obicei nu pune niciun fel de probleme. Doar când nu se

amestecă McReady!

Tulley sesiză răutate în tonul lui.

– De ce a acționat astfel? îl întreabă ea.

– Nu contează motivele, rezultatul este același! Am făcut contestație la consiliul municipal, asta contează acum, pentru că, dacă vom ști cum să acționăm, consiliul va anula decizia comisiei și ne va da faimosul permis!

– "Dacă vom ști cum să acționăm", spuneți.... ce înțelegeți prin asta?

Acest "noi" devenise intolerabil pentru Tulley.

– Aici, aveți dumneavoastră un rol de jucat, răspunse Drummond. Stați liniștită câtă vreme nu am primit încă autorizația. Articolul pe care l-ați publicat zilele trecute a fost o greșală, bine că măcar nu l-a absolvit pe McReady de bănuielele care planează asupra lui. Câtă vreme nu este disculpat complet, intervențiile lui împotriva noastră nu vor avea nicio greutate.

– Eu.... n-am înțeles bine.... se bâlbâi Tulley. Cine vă credeți....

– Haide, Tulley, este timpul să te maturizezi! Sunteți moștenitoarea unchiului dumneavoastră și este de datoria dumneavoastră să-i îndepliniți dorințele! Și apoi, nu uitați că vă veți umple buzunarele cu mulți, foarte mulți bani, dacă veți face ce vi se va spune!

Cât cinism! Tulley își regăsi imediat sângele-rece.

– Vă înșelați dacă vă închipuiți că am angajamente față de defunctul meu unchi. Și mă mir că nu sunteți la curent.... moștenesc ab intestat.

– Ab intestat?

A M.

– A murit fără să lase testament, iar eu s-a întâmplat să fiu singurul membru al familiei în viață. Ce ironie a sortii, nu-i așa? Acest ziar pe care i l-a smuls tatălui meu, a sfârșit prin a-mi reveni mie....! N-am nicio datorie față de Lamarr, niciuna, vă asigur! Dar față de tatăl meu da, și față de strămoșii mei, cei care au fondat "Hilby Herald" Lor le datorez să redau ziarului imaginea de onestitate și de integritate pe care o avea înainte de sosirea lui Lamarr!

– Aveți o figură de înger și o limbă de viperă, o persiflă Drummond. Să nu aveți încredere, consiliul municipal n-a votat încă autorizația de construcție. Unde veți găsi bani ca să finanțați ziarul, acum, când Lamarr nu mai e aici cu tranzațiile lui imobiliare?

– La cei care vor da anunțuri publicitare și la abonații pe care Lamarr i-a pierdut în ultimii douăzeci de ani, ripostă Tulley. Când vor vedea că ziarul și-a recâștigat integritatea de altădată, vor reveni. Epoca lui Lamarr s-a dus, și odată cu ea și vremea eșecurilor lui "Hilby Herald"! Nu contați pe mine ca să continuați afacerile pe care le tratați cu unchiul meu.

A doua zi dimineață, soneria telefonului o smulse pe

Tulley dintr-un somn extrem de agitat. Cu deliciosul ei accent melodios, Caroline Matthews își trezea tânăra prietenă ca s-o invite la micul dejun.

– Bună dimineată, micuț! Sper că nu dormeai? Tocmai am făcut o tavă de briose tare reușite. Te întrebăm dacă nu ți-ar plăcea să ne ajuți să le mâncăm.

Un sfert de oră mai târziu, după un duș revigorant, Tulley era la ușa familiei Matthews. Se îmbrăcase într-un pulover larg, roșu și niște blugi decolorați pe care-i avea de mult. Destinsă la masa celor doi Matthews, se răsfeță cu cârnăciori fripți, cartofi cu unt și briose pufoase, flecărind cu gazdele ei despre ultimele noutăți din Hilby și din comitat. În timp ce savura a doua ceașcă cu cafea, se hotărî să-l întrebe pe Sam Matthews despre cele aflate în ajun.

– Ce știți exact despre o eventuală asociere între Lamarr și Leo Drummond.

Sam o privi uluit.

– Absolut nimic. De unde ai aflat că ar putea exista o astfel de asociere?

– Am cinat cu Drummond aseară. Și le povesti pe scurt esențialul din conversația lor pe drumul de întoarcere de la club.

Caroline se întoarse către soțul ei.

– Amintește-ți, Sam, prima dată când l-am întâlnit pe acest bărbat, l-am găsit îngrozitor de antipatic, îi declară ea

strâmbându-se dezgustată.

– N-am găsit nimic în hârțiile lui Lamarr care să demonstreze că Leo Drummond este amestecat în afacerile lui. Dar în sfârșit, poate să fie vorba de un fel de asociere de sponsorizare. În orice caz, Lamarr era prea prudent ca să se mulțumească doar cu un acord verbal, așa că presupun că există pe undeva vreun contract sau o probă scrisă asemănătoare.

– Poate că Leo Drummond mi-a spus minciuni, presupuse Tulley.

Notarul negă din cap.

– Mă îndoiesc, precis este ceva adevărat în tot ce ți-a spus.

– Dar de ce atât mister, Sam? se miră Tulley.

– E simplu. Lamarr se folosea de jurnal ca să convingă publicul să-l sprijine pentru obținerea acestei autorizații de construcție. Ori, nu voia să se știe că avea interese în exploatarea aceluia cartier. Ar fi compromis totul.

– După părerea lui Drummond, această renovare ar putea fi benefică întregului oraș. Sincer, Sam, el chiar a greșit? întrebă Tulley. Un centru comercial și blocuri rezidențiale ar putea fi profitabile pentru economia locală, ar crea locuri de muncă. N-ar fi un progres imens modernizarea acestei zone?

– Nu m-am opus progresului, Tulley, dar în ultimii

douăzeci de ani, populația din Hilby a crescut foarte mult, de două ori și ceva, o informă Sam. N-am încetat să creștem capacitățile noastre de apă, electricitate, am întins la maximum rețeaua electrică și a utilităților casnice. Am construit școli, am mărit efectivele pompierilor și ale poliției municipale. Atunci când un Drummond, în numele modernismului vrea să construiască imobile ca să găzduiască sute de familii, când vrea să transforme Hilby în zona rezidențială a capitalei, situată la patruzeci și cinci kilometri, este important ca unul dintre noi să se ridice și să-i strige: "Hei! Mai ușor!"

Tulley îl privi îndelung pe notar, gânditoare.

– Și Cass a fost cel care s-a ridicat ca să-l invite la moderație, presupun.....

– A fost purtătorul nostru de cuvânt. Toți cei care consideră că nu e normal să înlocuiești pavilioane izolate și bine construite cu niște blocuri de proastă calitate care vor deveni adevărate cocioabe în câțiva ani. În afară de asta, familiile care locuiesc în aceste case individuale au venituri foarte mici, grădinile lor mici le sunt absolut necesare ca să cultive acolo legume pentru tot anul.

– Lamarr a hotărât, așadar, să-l discrediteze pe Cass ca să se poată proteja în momentul în care primăria i-ar fi acordat autorizația de construcție, comentă Tulley. Acesta este un motiv mai plauzibil decât niște certuri vechi de familie

invocate de Cass.

Tulley remarcă privirea schimbată între cei doi soți, întrebându-se unul pe altul despre ce-ar fi vorba.

– N-am auzit vorbindu-se despre certuri, interveni Caroline, foarte surprinsă. Tu, Sam? Da, evident, îmi imaginez că Lamarr a fost nervos când tatăl lui Cass s-a căsătorit cu fata pe care el o curta, dar nu cred că-l ura și pe Cass din această cauză.... Știi mai multe despre asta, Sam?

– Absolut deloc, răspunse soțul ei. Nu este un secret pentru nimeni, bunicul lui Cass nu-l prea avea la suflet pe al vostru, Tulley, dar toată lumea știe că pe vremea aceea, bătrânul judecător începuse să se senilizeze. De altfel, toată familia McReady i-a fost foarte recunoscătoare lui Ross Calhoun că a făcut campanie în Herald ca să împiedice alegerea bătrânului și să evite astfel ca acesta din urmă să comită acte nesăbuite care ar fi putut aduce prejudicii întregii comunități.

– Cu siguranță este vorba de altceva, sunt obsedată de asta, zise Tulley, care ezită o secundă înainte de a continua, puțin jenată. Cass nu mi-a ascuns că.... familia McReady n-ar accepta o prietenie între el și mine... o prietenie mai strânsă....

Prietenii ei arborară o expresie atât de stupefiată, încât Tulley se simți și mai stânjenită. Schiță un surâs chinuit și se ridică de la masă.

– Dacă îl vedeți vreodată pe Cass, le spuse, comunicați-i cele afirmate de Drummond. E timpul să afle care este adevăratul dușman! Și să-i fie teamă, cel care-i vrea răul e cât se poate de viu!

– Ar trebui să-i spui chiar tu, sugeră Sam.

În ciuda eforturilor pe care le făcea, nu reuși să-și ascundă suferința.

Întoarsă la ea, Tulley căută printre lucrurile pe care le adusese de la New York ceva cu care să înveselească sinistrul birou al lui Lamarr în care se instalase deja. Trebuia neapărat să aducă o tușă personală acestui loc, își spunea în drum spre ziar, ca să șteargă atmosfera lăsată de unchiul ei.

Camera căpătă într-adevăr un alt aspect după ce Tulley împodobi pereții cu afișe, postere hazlii și fotografii, și când umplu etajerele triste și goale cu cărți de-ale ei.

Apoi deschise pe birou un Herald din ajun, examinând cu atenție prima pagină, până când observă un anunț în josul unei coloane; în ziua precedentă când a citit ziarul îl

văzuse, dar fără să sesizeze sensul lui real. Acum îl citi în cunoștință de cauză: "Licitații" era titrat, explicând că licitațiile erau deschise pentru construirea noului spital.

Cass McReady nu mai avea nicio clipă de pierdut, își spuse Tulley luând cartea de telefon.

Pentru că n-o să mai aștepte ca Sam Matthews să-i comunice tot ce aflate ea de la Drummond, el trebuia să afle imediat că necazurile lui nu s-au terminat odată cu moartea lui Lamarr.

– Bună ziua, Vinie la telefon.... îi răspunse o voce de femeie când Tulley formă numărul lui Cass.

Cuprinsă brusc de panică, Tulley era cât pe ce să închidă.

– Bună ziua, doamnă.... sunt Tulley Calhoun, de la "Hilby Herald", reuși, totuși să articuleze destul de clar.

Pentru o clipă, se așteptă să audă un clic care i-ar fi semnalat că partenera ei de conversație a închis de îndată ce și-a declinat identitatea.

– Aș putea vorbi cu Cass, vă rog? întrebă Tulley la noroc.

– Oh, îmi pare sincer rău, domnișoară Calhoun! A plecat vineri seara, fără să-mi spună când se întoarce.

– Ați vrea să aveți amabilitatea să-l rugați să mă caute de îndată ce se va întoarce.... sau să-l sune pe Sam Matthews.

Lui Tulley îi fu foarte greu să-și ascundă nedumerirea.

– Îi voi transmite cu mare plăcere mesajul, domnișoară Calhoun.

Cel puțin numele ei de familie nu alterase politețea deosebită a oamenilor din sud, precum Vinie McReady, își spuse Tulley după ce se sfârși convorbirea telefonică.

Răsucindu-se cu scaunul, privi pe fereastră, fără să vadă arborii care mărgineau strada pustie. De ce părăsise Cass orașul, după meciul de fotbal? Și unde se dusesese? Cât de ciudat era totul...

Zece minute mai târziu, când Charlie Kettleman își parca mașina în fața ferestrei ei, Tulley era deja pierdută în gânduri, contemplând absentă norii aducători de ploaie care se plimbau pe cer. Îl observă pe Charlie care tocmai ieșea din mașină și-i făcea un semn amical cu mâna; îi răspunse surâzând.

Își adună gândurile, se întoarse către masa de lucru și când Charlie intră în biroul ei, era deja în priză și ocupată să trieze notițele.

– Nu vreau să vă deranjez, îi spuse el, am trecut doar ca să vă spun bună ziua. Am și eu o grămadă de lucru.

– Sunt pe punctul de a pregăti o nouă imagine ziarului, îi declară, mințind puțin pentru că nici nu începuse încă. Aș vrea să discutăm despre asta, dumneavoastră Ed și cu mine, peste câteva zile.

– Când veți dori, fu de acord Charlie Kettleman. Și acum, vă rog să mă scuzați....

Deodată, Tulley nu mai vru să rămână singură, pradă

gândurilor care n-o duceau nicăieri.

– Așteptați un moment, Charlie.... Știți, Scott a fost formidabil, vineri seara. Nu numai că i-a fost de un real ajutor lui Ed, dar a și scris câteva rânduri foarte comice despre un șoricel care se strecurase sub maieul extremei stângi.... Are un umor teribil!

– A fost weekendul vieții lui! remarcă Charlie, al cărui larg surâs trăda o reală mândrie paternă. Închipuiți-vă, să-și vadă publicate primele lui rânduri.... Da, un weekend faimos... adăugă el, deodată ușor îngrijorat, când a descoperit și fetele.... În sfârșit, mai degrabă fetele l-au descoperit, el....

Tulley izbucni în râs.

– Este doar o coincidență, presupun....

– Aici vă înșelați, Tulley. Este aici un foarte clar raport de la cauză la efect.... Adolescenții visează să fie eroi, ori un băiat de vârsta lor, cam pipernicit și plin de pistrui n-are nimic eroic.... poate doar pentru mama lui! Asta era existența lui Scotty până în clipa în care Ed Dawes i-a înfipt ecusonul presei pe pulover.... Brusc, a devenit un reporter sportiv perfect în ochii celor de vârsta lui, care veniseră să-și susțină echipa favorită. De atunci, în casa noastră telefonul sună neîncetat....

● – Asta e adolescența, ce vreți.....

– Da, presupun, zise Charlie masându-și gânditor ceafa,

totul e să te obișnuiești cu asta! Invitațiile se succed, a ieșit aseară și era pregătit s-o ia de la capăt și în seara asta, dar noi n-am fost de acord. Acum se supără când îi pretindem să se întoarcă până la ora unsprezece și mama lui și cu mine îi părem niște călai pentru că nu-l lăsăm să se distreze în ajunul cursurilor.

– Bietul Charlie! îl compătimi în glumă Tulley. O să treacă.

După ce el urcă în biroul lui, Tulley începu să lucreze serios. Își consultă însemnările pe care le făcuse pe măsură ce-i veniseră în minte ideile pentru transformarea ziarului, apoi făcu o triere, alegându-le într-o anumită ordine pe acelea care vor constitui baza discuțiilor pe care intenționa să le aibă zilele care urmează cu Charlie, Ed și alți angajați.

În tot acest timp, cât a rămas cufundată în activitatea migăloasă de compilație și de reflecție, se strădui să nu asculte glăsciorul acela interior care încerca să-i distragă atenția, întrebând-o la intervale regulate:

– Și Cass? Ce o să faci în legătură cu el....?

Ce putea să facă? se întrebă până la urmă. Pentru moment, nimic, hotărî ea. Cel mai bine ar fi să se concentreze asupra problemelor ziarului.

Spre sfârșitul după-amiezii, Charlie Kettleman veni să-și ia rămas-bun și-i sugeră să-i urmeze exemplul, adică să se ducă să se odihnească. Dar Tulley nu-l ascultă, continuă

să-și claseze informațiile ca și cum ar fi fost constrânsă s-o facă. De altfel, într-un anumit sens, chiar era constrânsă s-o facă.... doar ca să nu se gândească la altceva, ceea ce s-ar întâmpla dacă ar ieși din birou....

Până la urmă dosarul fu gata să fie prezentat echipei sale în dimineața următoare. Era deja întuneric afară când Tulley se ridică, amortită și cu capul greu. În plus, micul dejun pe care-l luase la familia Matthews era foarte departe și o pândea un început de amețală. Trebuia să înghită neapărat ceva, înainte de a se urca la volan. Un suc de portocale și-ar face foarte bine treaba, o să găsească unul în automatul de pe culoar, își spuse luându-și geanta.

Scoțând portofelul, răsturnă neîndemânatică cea mai mare parte a conținutului genții. Cheile, stilourile și alte obiecte se împrăștiară în toate direcțiile pe linoleumul uzat.

– Fir-ar să fie! bombăni ea.

Acest incident minor declanșă furia care se acumulase în ea și începu să bombăne mâniaoasă, culegându-și rujul și carnetul de cecuri:

– Cass! Unde te-ai dus....? Dumnezeule, Cass..... ce-o să facem....?

În genunchi, sub birou, în căutarea lucrurilor din geantă, se lovi cu capul de ceva tare și gemu de durere. Își frecă locul lovit, apoi încercă să descopere cu lanterna de la portchei locul de care se lovise atât de tare.

Se uita atent, la început fără să înțeleagă, la un mic dispozitiv metalic, întrebându-se la ce-ar putea servi.

Până la urmă înțelise despre ce era vorba. Un microfon! Lamarr avea ascuns sub birou un microfon! Legea interzicea ascultările clandestine, dar lui nu-i pășase. De ce avusese nevoie patronul unui mic ziar de provincie să recurgă la acest viclesug blamabil? se întrebă uluită Tulley. Cu siguranță, unchiul ei fusese un individ foarte curios!

Când se ridică, avea niște ameteți atât de mari, încât luă o monedă din portmoneu și se îndreptă spre automat. Cumpără și un pachet cu fructe uscate pe care le ronțai bându-și oranjada.

Își termină gustarea, când îi veni o idee. Poate exista o înregistrare compromițătoare pe undeva? O casetă care ar indica pe ce se baza Lamarr pentru a-l calomnia pe Cass. Era un început, își zise, acum știa în sfârșit de unde să înceapă....

Capitolul 11

Pe coastă, la sud de Nags Head, printre colinele de nisip care mărgineau litoralul, bunicul lui Cass McReady își construise o căsuță cu trei camere pe care o botezase afectuos "cabană". Situată într-o scobitură, ghemuită sub acoperișul ei din paie, căsuța dădea spre canalul de la Pamlico, bine protejată în spate de dune, veritabile fortificații între pământuri și zgomotul Oceanului Atlantic.

Cass a început să vină des în aceste locuri, de îndată ce și-a luat permisul de conducere și prima lui mașină. La vârsta primelor iubiri venea aici singur, ca să se gândească la decepțiile de atunci mai târziu, când, afacerea familiei s-a prăbușit, ca să-și facă planuri de viitor. Iar în această vineri, când, după meciul de fotbal a întâlnit-o pe Tulley, s-a grăbit

să părăsească Hilby și să se întoarcă la vechiul lui refugiu. Nu-i păsa că este un McReady, îi spusese în ultima lor seară petrecută împreună în pavilion. Ce frumoasă dovadă de încredere. Ar fi meritat să facă și el, la rândul lui, ceva asemănător, își repeta de atunci întruna. Toată săptămâna, în timp ce era absorbit de stadiul planurilor, contractelor cu furnizorii, de cifrele licitațiilor, auzise vocea lui Tulley amintindu-i de sute de ori că numele lui nu conta. Iar lui, oare îi mai păsa că era o Calhoun? Nu mai era foarte sigur de asta.

În afară de asta, își dăduse seama că vorbise despre vechile certuri între familiile lor, mai mult din instinct decât în cunoștință de cauză. De acum înainte, aceste vechi certuri nu-l mai priveau deloc. Iar dacă restul familiei McReady se va mai ocupa de ele, nu va mai fi problema lui.

Ba da, oricum era problema lui! obiectă el. Mama sa și mătușa Vinie vor mai fi probabil un pic reticente, dar va fi suficient s-o cunoască pe Tulley ca să-și uite imediat resentimentele față de cei din familia Calhoun.

Toată săptămâna a fost frământat de aceste gânduri, dar n-a avut curajul să meargă s-o întâlnească pe Tulley. Pentru că nu era suficient că a înțeles că Tulley era mai importantă decât originile lui. N-avea nicio rațiune, e adevărat, dar era obsedat de bunicul lui. Dacă ar mai fi fost încă în viață, bătrânul judecător ar fi considerat alianța cu o Calhoun o

trădare. Iată ce-l ținuse departe de Tulley, zile întregi.

Dar vineri seara, când o descoperise ghemuită pe bancheta din spate a mașinii lui Kettleman, cu gulerul mantoului ridicat până la urechi, a trebuit să facă eforturi mari ca să n-o ia în brațe.... Era imposibil să continue astfel, își spusese atunci, tocmai traversase o perioadă penibilă pe care refuza s-o mai prelungească.

După ce se oprise la familia Kettleman cât să mănânce o tartă cu nuci și să bea două cești cu cafea, a dat o fugă până acasă ca să-și ia câteva lucruri, printre care cizmele de cauciuc și un impermeabil, apoi a scris în grabă câteva cuvinte pentru mătușa lui:

"Draga mea, Vinie, mă duc la cabană, știi cum să mă găsești, la nevoie. Nu știu când mă întorc. Te îmbrățișez, Cass"

Era trecut de miezul nopții când s-a așezat la volan, după ce și-a pus lucrurile în portbagaj.

Către ora două noaptea, înghițise o cafea la Tarboro și se oprise puțin mai târziu la Nags Head, unde i s-a servit un mic dejun copios. În ciuda răcorii din zori, parcursese ultima parte a drumului cu geamul coborât. Aerul marin îi făcea bine, iar strigătele pescărușilor păreau a-i ura bun venit.

Petrecuse veri minunate în această regiune, vacanțe cu bunicul lui, care fuseseră perioadele cele mai frumoase din

viața lui. Drumul îngust care ducea la cabană era mai degrabă o potecă bătută de vânturi și Cass știa că trebuie să conducă atent, ca să nu riște să se împotmolească în nisipurile de pe margine. Lăsa în bucătărie cumpărăturile făcute pe drum, apoi aprinse focul în soba mare din cabană, ca să se mai încălzească și, mai ales, ca să scape de umezeala din casă.

Era epuizat de drum, dar refuza să se ducă la culcare. Doar n-a bătut atâta drum ca să meargă să doarmă, își spunea, a venit mai întâi ca să-și regăsească bunicul. Sau ca să-și ia definitiv rămas-bun de la el? Încă nu știa foarte bine de ce. În vârful dunelor care coborau pe mai mult de o sută de metri până la plajă, Cass admira Atlanticul pe care-l cerceta, copil fiind, cu binoclul de marinar al bunicului. Își amintea și acum bucuria pe care o simțea când la orizont apărea dintr-o dată un vapor, îl vedea atât de apropiat încât își închipuia că-l va putea atinge dacă întinde brațele. Aceste întinderi imense de nisip, băltoacele unde pescuia creveți în timpul refluxului, Pamlico unde observa păsările, toate aceste locuri superbe fuseseră regatul lui. Un regat unde era doar prințul, monarhul absolut rămânea bunicul. De altfel, pe vremea aceea, Cass îl considera mai mult decât un rege, i se întâmpla chiar să-l identifice cu Dumnezeu....

Furtuna îl surprinse nu departe de casă, întârziind lângă carcasa ruginită a unei bărci vechi. Câte ieșiri în larg

făcuseră la bordul acestei ambarcațiuni! Cass avea impresia că-și simte stomacul strângându-se sub efectul tiganjului și i se părea că aude clipocitul valurilor care se spărgeau de coca bărcii.

Alergă să se adăpostească în cabană, își schimbă hainele și mai puse lemne pe foc. De ce oare nu-l poate simți pe bunicul aici, unde totul îi amintea de el? Până la urmă, era atât de demoralizant!

Se legănă ușor în balansoarul judecătorului, savurând căldura reconfortantă din cameră și sfârși prin a ațipi. Când se trezi, câteva minute mai târziu, crezu că aude glasul plin de ură al bunicului blestemându-i pe cei din familia Calhoun. Ca să scape de această amintire, închise ochii din nou și adormi imediat.

Ziua se scurse în acest fel, în timp ce afară furtuna făcea ravagii; spre seară, Cass se trezi și, uitându-se în jur, se întrebă de ce venise. Fusesse atât de naiv încât să-și închipuie că va găsi aici o oarecare rezolvare? Dacă umbra bătrânului McReady se afla încă în aceste locuri, oare ce-ar fi putut să facă pentru el acum, după un sfert de secol?

Dar știa de ce ținuse să facă acest drum. Pentru că, în toată cariera lui, bunicul avusese o reputație de om înțelept, fusese un magistrat foarte respectat pentru simțul justiției de care dăduse întotdeauna dovadă.

Cass venise să se consulte tocmai cu acest bărbat, nu cu

bătrânul irascibil în care se transformase spre sfârșitul vieții. Nu cu cel care vorbea furios în fața nepotului său despre trădare. Cum să facă pace, se întreba cu tristețe Cass, cu acest bărbat bolnav care, în ultimul an al existenței lui, nu avusese decât o singură pasiune, care devenise idee fixă, ura împotriva celor din familia Calhoun?

Și Cass înțelese brusc că vizita la cabană era de fapt o vizită de adio. Doar vremea rea și lipsa serioasă de somn din ultimele douăzeci și patru de ore îl împiedicară să plece imediat.

Cu tot focul puternic din sobă, i se făcu deodată frig, fără îndoială pentru că avea moralul atât de scăzut. Merse în bucătărie unde își turnă o porție zdravănă de whisky, dar când se pregătea să se întoarcă la fotoliul lui, descoperi pe jos un obiect care-i atrase atenția. Îl luă, suflă praful de pe el și surâse recunoscându-și muzicuța pe care o primise cadou de la bunicul lui. Precis mai era una răătăcită pe undeva, pentru că aveau amândoi câte una.

Cass lăsă paharul și încercă să cânte ceva. Rezultatul n-a fost cu nimic mai strălucit ca altădată! constată el, strâmbându-se amuzat. În liniștea care domnea în cabană răsunară tot felul de sunete ciudate, în timp ce își amintea talentul bătrânului când ducea la buze acest instrument. Își aminti de asemenea lungile seri de vară când cântau balade din folclorul irlandez, cântece marinărești și chiar cuplete

de trubadur.

Acesta era bărbatul pe care venise să-l caute, își spunea Cass. Un om cu înțelepciunea și bucuria lui de a trăi, nu străinul care devenise înainte de a se stinge. Dumnezeu, de ce se înșelase atât? Cum putuse oare să acorde credit vocii pline de ură care înlocuise glasul înțelept, rațional și plin de căldură pe care-l auzise în copilărie?

Acum, când îl regăsise, va pleca la Tulley chiar mâine dimineață, fie că se va opri sau nu furtuna.....

Înapoi la pavilion, Tulley ciuguli ceva și-și reluă gândurile neplăcute. Când a plecat, Shelby Haynes a golit atât de bine biroul lui Lamarr, încât lui Tulley nu i-a trebuit prea mult ca să observe că nu exista nicio casetă ascunsă pe undeva. Dacă nu cumva Haynes i-a luat-o înainte și și-a însușit înregistrările, singurul loc unde ar putea fi ascunse era casa lui Lamarr. Va trebui, deci, să se ducă și să scormonească în dezordinea de nedescris care domnea la domiciliul unchiului ei, își spuse Tulley, pe care n-o încânta

deloc această perspectivă.

– Oh, Cass.... Cass.... șopti, fără să-și dea seama. Unde ești, Cass....?

Puțin mai târziu, în pat, își aminti ziua în care l-a văzut prima dată, din balconul anexei palatului de justiție. În clipa aceea, între ei s-a întâmplat ceva unic și nu poate uita asta vreodată. Deodată, îi atrase atenția un zgomot de afară; ciuli urechea și-i trebuiă câteva secunde ca să recunoască un sunet pe care nu-l mai auzise de mulți ani. Oare cine cânta la muzicuță sub fereastra ei....?

Coborî din pat și traversă camera fără să aprindă lumina. Se opri pentru câteva secunde, surprinsă să distingă în amalgamul de note ezitante, primele măsuri din "Poveste din Cartierul de vest" Muzicianul nocturn interpreta neîncetat același pasaj, iar Tulley, după această tentativă laborioasă, se grăbi să se uite în grădină. După ce aruncă o privire pe geam, scoase o exclamație de bucurie.

El era acolo, luminat de felinarul de la garaj, într-o scurtă impermeabilă, cu gluga pe cap, scoțând cu muzicuța lui niște sunete îngrozitor de false, dar cu siguranța unui virtuoz!

Cuprinsă de un râs nebun, deschise ușor fereastra balconului, gest care-l reduse la tăcere pe muzician. Dar liniștea care se așternuse fu brusc întreruptă de vocea caldă a lui Cass.

– Raspunzel! Frumoasă Raspunzel Calhoun.... despletește-ți părul....!

– Cass, aiurit ce ești! izbucni Tulley în râs.

El se înclină galant și duse din nou muzicuța la gură.

– Nu, Cass! șopti Tulley, implorator, fără să-și ascundă veselia. Nu mai cânta, te rog..... E foarte drăguț, dar..... Vino, cobor să-ți deschid înaintea ca Sam Matthews să cheme poliția.

Se repezi pe scări fără să se preocupe de ținuta ei, o simplă cămașă de noapte din voal transparent; când își aminti cum era îmbrăcată, urcă rapid și luă un capot pe care-l înfășură în jurul taliei. În grabă, uită să se încalțe așa că alergă desculță. Când îl văzu în prag, se simți dintr-o dată foarte timidă. De ce venise? se întrebă neliniștită.

Cu picături de brumă strălucindu-i în păr, bărbatul întinse mâna și o mângâie pe obraz, ca și cum ar fi vrut să se asigure că era cu adevărat în fața lui. Iar Tulley înțelese că motivele pentru care venise la ușa ei n-aveau nicio importanță. Un singur lucru conta: se întorsese ca un Romeo, sub fereastra ei.....

El înaintă și o luă în brațe, strângând-o tare, iar scurta lui udă mirosea atât de bine a sare și apă de mare! Cu inima bătându-i mai repede de bucurie, Tulley se lipi de el și-și strecură degetele în părul lui ud. Apoi își ridică fața către a lui și-i simți bărbia aspră arzându-i obrazul. Cât de

delicioasă era această mângâiere, în ciuda unei bărbi de două zile!

El o sărută mai întâi pe frunte, pe pleoape, pe vârful nasului, înainte să-i atingă ușor, seducător, colțul buzelor. Când în sfârșit buzele lor se uniră într-un sărut plin de ardoare și de pasiune, Tulley se lăsă în voia focului care o devora și lipindu-și corpul fierbinte de cel al lui Cass, nu mai avu decât o singură dorință: să formeze cu el o singură ființă.... și să uite o dată pentru totdeauna ce-i separa.

Primul care opri această îmbrățișare a fost Cass.

– Fir-ar să fie! bombăni el încercând să-și descheie scurta, al cărei fermoar se înțepenise.

Ca într-un vis din care nu dorea să se trezească, Tulley îl auzi rugându-se:

– Vrei să mă ajuți, te rog? Nu văd ce fac, fermoarul ăsta blestemat s-a înțepenit la guler!

Tulley își scutură ușor capul, ca să-și revină. Îi deschise fermoarul, iar Cass își scoase scurta, în timp ce ea se duse în celălalt capăt al livingului. Focul pasiunii se mai domolise și când Cass se apropie, deși dorea să știe de ce se întorsese, Tulley fu foarte mirată să se audă întrebându-l pe un ton acuzator:

– Unde ai fost?

– Nu acum, Tulley, o să-ți explic puțin mai târziu. Mai întâi, vreau să-ți spun că ai dreptate, este important doar ce

simțim unul pentru altul. Nimic nu trebuie să ne separe, nu suntem decât noi doi, tu și cu mine.

Tulley își simți inima accelerându-și bătăile.

– Ești pe punctul să mă anunți că familia McReady face pace cu familia Calhoun?

– Cel care se află în această clipă în fața ta, da.

Și cum el venise mai aproape, Tulley îl ținu la distanță cu un gest al mâinii.

– O clipă, Cass.... Ce spune familia ta?

– Nu contează, Tulley, după cum ai mai spus, nu este problema mea. O să vorbesc cu mătușa Vinie, ea îi va avertiza pe ceilalți, dar este un amănunt ne semnificativ.

– Nu știi cum vor reacționa.

– Nu-mi pasă, Tulley, important este ce simt eu. Dar tu, Tulley? o întrebă el gânditor. Să presupunem că familia mea opune o oarecare.... ei bine.... o oarecare rezistență.... asta ar schimba ceva în ceea ce te privește?

Tulley ezită o clipă.

– Poate, zise până la urmă. Totul depinde.... de tine.

– Tulley, draga mea, repet, n-are nicio importanță pentru mine. Te îndoiești de asta?

– Asta simți acum, te cred, dar cum poți fi sigur, înainte de a vedea cum o să reacționeze familia ta?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Tulley! N-o să fiu adus în fața unui consiliu de familie, te asigur! exclamă el râzând.

Și chiar nu-mi pasă absolut deloc ce vor crede verii mei, răspândiți în cele patru colțuri ale comitatului! Cu atât mai mult cu cât nu-i văd aproape deloc.

– Da, dar apropiații tăi.... mătușa, de exemplu.... Părerea ei contează pentru tine, evident, insistă Tulley.

Își dorea atât de mult să-l creadă, să fie sigură că o scenă din partea lui Vinie nu i-ar schimba sentimentele!

– Am nevoie de o certitudine... șopti ea.

– Tulley! exclamă Cass. Fii rezonabilă.... este aproape miezul nopții! Știi prea bine că n-o voi vedea pe mătușa mea decât mâine dimineață.

– Nu mă așteptam să discuți această problemă în seara asta.

Bărbatul își puse mâinile pe umerii ei și o privi insistent. La rândul ei, Tulley nu-și coborî ochii, nici măcar nu clipi.

– Te temi că familia mea o să mă facă să-mi schimb părerea, suspină el.

Cum ea nu nega, o trase la pieptul lui, îi lipi capul de umărul său și-și îngropă fața în părul ei.

– Nu-ți pot spune altceva, Tulley.... decât noapte bună, zise el, descurajat.

Tulley își ridică repede capul.

– Pleci deja? se miră ea. Dar nici măcar n-am discutat....

– Nu-mi cere prea mult, iubirea mea.... Mă voi întoarce după ce o voi vedea pe Vinie. Pentru moment, nu sunt sigur

că pot.... doar să vorbesc.... îi răspunse cu tristețe în glas.

Merse să-și ia scurta din cuierul de la intrare, în timp ce Tulley îl urmă, cu impresia că avea ceva foarte important să-i spună, fără să reușească totuși să-și amintească despre ce era vorba. Oricum, trebuia s-o facă înainte ca el să plece.

Când o îmbrățișă din nou, în timp ce încerca disperată să-și amintească, se simți invadată de dorință, de plăcere.

– Oh, Cass... te rog...

Nu reușea să-și amintească și în tot acest timp pasiunea sporea, necontrolată, irațională. După o lungă și arzătoare îmbrățișare, Cass se îndepărtă ușor, dar își păstră un braț în jurul taliei ei.

– Plec acum, o anunță cu o voce puțin voalată. Dar mă voi întoarce foarte curând și o să-ți cer permisiunea să dorm în vechiul meu pat..... Gândește-te bine înainte să-mi răspunzi, Tulley, pentru că jur, vorbesc foarte serios. Când vom urca această scară împreună, nu va fi doar pentru o aventură de-o noapte.

Bucuria ei era atât de mare, încât rămase fără grai, deși îl văzu pe Cass îndepărtându-se, ajungând la ușă și deschizând-o. Dar o închise imediat, pentru că pe hol pătrunse o rafală de vânt și de ploaie, iar el fu obligat să-și încheie scurta. În timp ce se pregătea să-și pună gluga pe cap, Tulley căuta cu disperare un mijloc de a-l reține. Și, brusc, își aminti ce avea să-i spună.

– Cass, așteaptă... Chiar trebuie să-ți vorbesc!

Femeia își ascundea cu greu tremurul care o cuprinsese din clipa în care se sărutaseră. Totuși, se strădui să adopte un ton ferm, fără echivoc.

– Așază-te, nu va dura prea mult, începu ea, în timp ce bărbatul își descheie din nou scurta, privind-o uluit.

– Am făcut unele descoperiri în perioada în care ai lipsit, continuă Tulley. Trebuie să afli despre ce este vorba.

Tulley se așază lângă Cass și-și strânse picioarele goale sub ea, ca să nu-i mai fie frig.

– Am avut dreptate, continuă. Lamarr nu te-a calomniat fără să aibă un scop anume, a fost vorba de altceva.

– I-auzi! remarcă, vizibil sceptic, Cass. Te ascult. Despre ce este vorba?

– Dacă aș ști! Este atât de încurcat! Iată de ce am nevoie de ajutorul tău.

Îi povesti despre întâlnirea ei cu Drummond și despre discuția pe care o avuseseră în mașină, la întoarcerea de la Raleigh. Și avu în sfârșit satisfacția să constate interesul tot mai mare cu care o urmărea Cass.

– Așadar, Drummond este amestecat în această afacere! zise el gânditor, când Tulley termină povestea. Și totuși, aceasta nu este o dovadă că Lamarr n-a inventat totul.

– Eu cred că da. Drummond este convins că Lamarr și-a fondat afirmațiile pe ceva ce a descoperit, insistă Tulley. Și

sunt convinsă că spune adevărul. Poate m-a mințit că nu știe pe ce fapte își fondase Lamarr insinuările.

– Ceea ce nu ne face să avansăm deloc, bombăni Cass. În orice caz, de la Drummond nu vom obține nicio informație, asta este foarte clar!

– Atunci, înregistrările ne vor fi foarte prețioase, declară Tulley, satisfăcută să producă un oarecare efect.

– Înregistrările?

Tulley îi comunică atunci că descoperise un microfon sub biroul unchiului ei.

– Dacă au fost exprimate acuzații împotriva ta în biroul lui, ele sunt înregistrate cu siguranță pe o casetă, pe undeva.... mai ales dacă Lamarr nu avusese încredere în acuzator.

Cass dădu din cap.

– Foarte adevărat, aprobă el. Dacă această persoană a vrut mai târziu să retracteze, Lamarr a putut să-i fluture în față o bandă înregistrată.

– Cred că ești pe o pistă bună, Agatha Christie! exclamă vesel.

– Măsoară-ți cuvintele, dragul meu.... nu sunt chiar atât de bătrână! se prefăcu ea ofensată.

– Nu, dar la fel de isteată.

Se ridică și o antrenă și pe Tulley cu el.

– O să căutăm aceste înregistrări, îi spuse.

– O muncă teribil de grea! gemu Tulley. Cred că se află undeva în casa lui Lamarr, adică într-o dezordine înspăimântătoare!

Îmbrățișați, dar absorbiți acum de alte gânduri decât atracția reciprocă, ajunseră la ușă și Cass o sărută pe frunte înainte de a ieși. Era deja în vestibul când ea îl strigă din nou:

– O clipă, Cass....

Mirat că n-o vede în prag când s-a întors, Cass o așteaptă și ea reapăru cu supiera în brațe.

– Ce-ar fi să-i duci mătușii acest obiect de familie? Înainte să aibă un motiv în plus să mă urască....

Apoi, Tulley își strivi gura de cea a lui Cass, împinsă de pasiune....

Capitolul 12

A doua zi dimineată, când rotativa porni să imprime ediția zilnică a ziarului, Tulley se întoarse în biroul ei. Îi telefonă lui Sam Matthews care, intrigat să afle că sub biroul lui Lamarr se ascundea un microfon, acceptă s-o însoțească la domiciliul defunctului la ora șaisprezece.

Stăpânindu-se cu greu, se duse apoi să discute cu Ed Dawes propunerile de schimbare pe care le elaborase în lunga ei duminică de muncă.

Când reveni la masa de lucru era tot nerăbdătoare și nu încetă să se gândească la Cass. De ce n-o suna? Precis discutase cu mătușa lui. Lucrurile merseseră atât de rău, încât nu avea curajul s-o sune?

Ca să-și uite puțin neliniștea, îi ceru lui Charlie

Kettleman să-i acorde câteva minute și urcă la el.

– Ați remarcat, Charlie, că Herald nu dă atenție școlilor din Hilby decât cu ocazia manifestărilor sportive la care participă? Ar trebui să remediem asta cât mai repede, în special pentru că majoritatea acestor tineri sunt viitori abonați.

– Într-adevăr, fu de acord Charlie. Dacă se obișnuiesc să citească ziarul în anii de liceu, se poate presupune că vor continua să-l cumpere și când vor deveni adulți. Aveți un proiect în acest sens?

– Da, dar am nevoie de ajutorul vostru, Charlie. De fapt, trebuie să mă autorizați să solicit asistență fiului vostru.

– Scotty? Va spune da, de două ori, nu odată, după cum îl cunosc! Dar cum ar putea să vă fie de folos?

– Ne trebuie cineva care să vadă lucrurile din punctul de vedere al copiilor.

– Nu știu ce să spun, Tulley.... răspunse gânditor Charlie. Este în plină adolescență, crede că le știe pe toate, dar nu știe nimic despre meseria de reporter, singurele lui cunoștințe le are din jurnalele televizate.

– Dar în același timp este foarte curios, foarte dornic să învețe și foarte inteligent, plin de energie, observă Tulley. Ceea ce a scris pentru Ed acum câteva zile, demonstrează o mare originalitate. În afară de asta, nu este de neglijat nici faptul că nu face greșeli de ortografie și respectă punctuația!

– Ce i-ați da să facă?

– Ne-ar ajuta să realizăm o pagină săptămânală destinată tinerilor. Cu noutăți din școli, articole despre personalitățile și diversele subiecte de care sunt interesați tinerii de azi, de exemplu. Scotty ar putea fi reporterul nostru, mai mult, am putea să-i încredințăm ecourile săptămânii, o coloană doar a lui pentru bârfe și anecdote.

– Și pe cine ați numi șeful rubricii?

– Ed și cu mine, îl liniști Tulley. Emily și dumneavoastră credeți că Scotty are prea multe distracții.... Ei bine, credeți-mă, cu noi va avea cu ce să se ocupe!

Charlie își îndepărtă scaunul și se ridică.

– Nu-mi înțelegeți greșit reticențele, Tulley, vă apreciez sincer sugestiile, dar mă tem că generozitatea dumneavoastră este cam riscantă. Să presupunem că Scotty nu va face față?

– Neîncrezătorule! îl tachină ea. De ce n-ar putea? Mai întâi, va fi foarte bine susținut atât de Ed cât și de mine, până când va înțelege ce așteptăm de la el. Voi lucra cu el la început, apoi va face parte din echipa lui Ed Dawes, care-l va supraveghea permanent, ca și pe ceilalți ziariști ai lui.

– Cum va accepta Ed această responsabilitate în plus? se neliniști Charlie.

– I-am vorbit deja, de altfel este atât ideea mea cât și a lui, și este de acord.

– În această seară voi discuta cu Emily, promise el. Dacă va fi de acord, presupun că va fi un da.

– Foarte bine! Am să vă rog să-mi comunicați decizia voastră, dar, dacă nu aveți nimic împotrivă, vă rog să nu-i spuneți încă lui Scott. Ed și cu mine mai avem de pus la punct formatul și să mai examinăm anumite detalii. Și în afară de asta, propunerea va părea mai oficială dacă va veni de la mine decât de la tatăl lui.

Coborând din nou în biroul său, Tulley formă numărul mamei ei, în Connecticut. Trebuia să-i ceară iertare că n-a sunat-o în weekend, cum făcea de obicei. Dar doamna Calhoun era foarte sensibilă la cele mai mici nuanțe din glasul fiicei ei și Tulley vrusese s-o ferească de griji simțind-o abătută și descurajată. Astăzi nu se mai temea de nimic, își regăsise buna dispoziție după vizita lui Cass.

– Tulley, draga mea! În dimineața asta ești veselă ca un cintezo! Asta înseamnă că în sud totul merge bine!

– Nici că se putea mai bine, mamă.... totul e minunat!

Ca întotdeauna, Tulley se bucura când auzea vocea tonică și spontană a mamei de la celălalt capăt al firului. Erau cele mai bune prietene din lume, așa că avură o discuție afectuoasă și animată, fiecare povestindu-i celeilalte noutățile săptămânii trecute. Esențialul fiind spus, Tulley o întrebă brusc:

– Apropo, mamă, când tata și cu tine locuiați în Hilby,

cunoșteți familia McReady?

– Numele nu-mi este necunoscut, răspunse doamna Calhoun. Fără îndoială, este numele unei vechi familii din ținut, dar pe drept cuvânt, Tul, n-am întâlnit prea multă lume în cei doi ani și jumătate pe care i-am petrecut acolo. În timpul războiului, când tatăl tău era pe front, Lamarr a făcut atât de mult rău ziarului, doar știi, iar eu, în loc să caut să cunosc oameni care ar fi putut sări în ajutorul Heraldului, m-am ascuns într-un colț. Și am rămas acolo și după aceea.

– Dar nu ți se potrivește, mamă, se miră Tulley.

– Ai dreptate, admise mama ei. Dar vezi tu, după aceea te așteptam, a fost o sarcină dificilă, iar bietul tău tată trăia un adevărat infern cu Lamarr! Nici el și nici eu n-aveam chef de mondenități și n-am frecventat pe nimeni până nu ne-am mutat aici, cândi tu aveai doi ani. De ce îmi vorbești de această familie, dragă?

– Oh, pentru nimic. În sfârșit.... ba da.... există un McReady....

– care te interesează, continuă ideea mama ei. Ei bine, povestește-mi, dragălașo, povestește tot!

Tulley izbucni în râs, puțin emoționată.

– Îl găsesc foarte interesant....

– Da? insistă doamna Calhoun.

– Punct și atât, curioasa mea mămică! Totul se oprește aici.

– Elizabeth Tulley Calhoun!

– Îți promit că vei afla prima, dacă va fi altceva! oftă Tulley.

Ca să încheie convorbirea, recurse la ritualul care dura de mulți ani, declarându-i cu tandrețe:

– Te sărut mamă, te iubesc mult.

– Și eu, scumpa mea, te iubesc mult, răspunse de la sute de kilometri, din nord, glasul mamei sale iubite.

Tulley își relua munca, fiind din ce în ce mai neliniștită. Se temea din ce în ce mai mult că explicația dintre Cass și mătușa lui a fost furtunoasă. Către prânz, se întreabă dacă n-ar fi mai bine să nu se ducă la masă și să păzească telefonul. Sau ar fi fost preferabil să meargă și să mănânce ceva, cum o făcuse în fiecare zi până acum, într-unul din numeroasele restaurante cu braserii din centrul orașului? Unii din obișnuiții localului îi deveniseră aproape prieteni și o invitau să se așeze la masa lor. Până la urmă, hotărî să nu se miște din biroul ei. Ed Dawes ieșind să-și cumpere un sandwich îi ceru să-i aducă și ei unul.

– De care veți dori, Ed, îi zise, cu un pahar de lapte, vă rog.

Când el se întoarse, îl invită să se așeze, se săturase să rămână singură și să aștepte în incertitudine. Vorbiră despre ziar, bineînțeles, și Tulley reuși pentru moment să uite apelul ipotetic pe care-l pândea de la prima oră.

Și soneria răsună, în sfârșit! Cu inima bătându-i nebunește, Tulley nu răspunse imediat și, când o făcu, se miră că mâna nu-i tremura.

– Alo? Aici Tulley Calhoun, răspunse pe un ton calm, în contradicție totală cu tumultul ei interior.

– Te iubesc, Tulley Calhoun, murmură un glas cald care o tulbura.

Luată pe neașteptate de această declarație de dragoste, Tulley îl fixă încremenită pe Ed Dawes care, așezat pe scaunul din fața ei, se pregătea să-și mănânce feliile de pâine de secară umplute cu brânză.

– Tulley? Mai ești acolo? Întrebă Cass de la celălalt capăt al firului.

– Da, da.... sunt aici.... reuși să articuleze.

– M-ai auzit? Te iubesc!

– Am auzit.

– Mă crezi....

– Da.... Nu știu de ce. Ai vorbit cu....?

– Cu mătușa mea Vinie? Da.

– Cass! Așadar? Spune-mi! exclamă ea uitând de Ed, care-și ridicase capul auzind acest nume.

Amintindu-și brusc de prezența redactorului, redeveni mai formală și-i propuse lui Cass:

– Poate preferi să discutăm mai târziu?

– Nu ești singură, nu-i așa?

– Nu.

– Poți să mă primești la pavilion, într-un sfert de oră?

Tulley ezită, dintr-o dată speriată de ce-ar putea să afle de la el. Dar nu era mai important ceea ce tocmai îi mărturisise? El o iubea! Dragostea.... Dragostea lui Cass, nu se gândise niciodată la asta, avea nevoie de puțin timp să se gândească, să se asigure că și ea era pregătită să spună aceleași cuvinte....

– Imposibil, regret, îi răspunse, în sfârșit. Am multe de făcut până la ora șaisprezece. Atunci, trebuie să merg acasă la Lamarr, cu Sam Matthews.

– Pot să vă însoțesc?

– Dacă vrei. Nu sunt sigură că....

– Din cauza discuției mele cu Vinie? E foarte mult de povestit, dar o să-ți spun când vom fi singuri și vom avea timp. În orice caz, îți repet, toate astea n-au nicio importanță pentru mine. Ceea ce contează, este că te iubesc.

– Oh, Cass....

– Te văd la orele șaisprezece, de acord?

– De acord.

– Și apoi... Tulley...

– Da?

– Te iubesc....

Și închise.

După ce o părăsise pe Tulley în ajun, Cass adormise cu greu, extenuat de emoțiile și frământările din weekend. Când s-a trezit, numele ei i-a venit imediat pe buze, ca și cum tocmai o ținuse în brațe cu puțin timp în urmă.

Apoi s-a trezit de-a binelea și realitatea i-a alungat visul. O privire aruncată ceasului de pe noptieră i-a arătat că era deja ora opt.

Mătușa lui nefiind dispusă să discute decât după a treia ceașcă cu cafea, Cass aștepta să se facă ora zece, ca să meargă să-i vorbească. În acest timp, după ce și-a făcut toaleta, studie din nou proiectul cu spitalul, examinând fiecare detaliu, în vederea licitației.

Când a coborât la bucătărie, mătușa lui era pe punctul de a tria corespondența.

– Bună, Cass, când te-ai întors? zise ea veselă, întinzându-i obrazul. Uite, o scrisoare de la mama ta! Ai luat micul dejun? Citește ce spune, ard de nerăbdare să știu când se întoarce!

Cass avu un șoc, uitase complet de mama lui, atât de fragilă! Vinie era puternică, ea chiar dacă ar fi contrariată că nepotul ei are o legătură cu Tulley, nu s-ar îmbolnăvi. În timp ce mama lui....

Își petrecuse toată tinerețea protejând-o pe femeia aceasta pe care o afecta până și cea mai neînsemnată neplăcere; o să fie iar doborâtă de depresie, tocmai acum

când și-a sfârșit lunga convalescență?

Fără să mai aștepte răspunsuri la întrebările pe care i le pusese, Vinie trebăluia între frigider și mașina de gătit. În aer se răspândise mirosul șuncii prăjite, dar în dimineața asta Cass era insensibil la aromele acestea, atât de tentante altădată. Până nu vor sta de vorbă, nu va avea nici cea mai mică poftă de mâncare!

— Lasă-le la cald, Vinie, vreau să-ți vorbesc. Dar, aș vrea niște cafea, dacă mai ai....

Tonul lui era atât de straniu, atât de sec, încât Vinie îi aruncă o privire neliniștită.

— Ce s-a întâmplat, Cass? S-a întâmplat ceva la cabană, spune-mi, te rog? se alarmă ea în timp ce umplea cu cafea două căni din porțelan fin și pe care Cass i le luă din mână și le așeză pe masă.

Apoi o invită să se așeze și luă loc în fața ei.

— A fost o vreme foarte urâtă, doar atât, începu el. Vinie, adăugă fără nicio introducere, cum ai reacționa dacă te-aș anunța că mă interesează nepoata lui Lamarr Calhoun?

— Vorbești serios, Cass?

— Nu ți-aș fi pus întrebarea dacă n-aș fi cât se poate de serios.

— Nu mi-ai cerut niciodată până acum părerea când îți plăcea o domnișoară, oricine ar fi fost ea, se miră mătușa lui.

– Îți cer părerea, asta-i tot. Ce-ar crede restul familiei?

– Dacă nu aștepti o aprobare, Cass, la ce bun să mă mai întrebi?

– Este important pentru ea.

– Dacă ține la tine, de ce este preocupată de părerea noastră?

Demersul părea mult mai dificil decât presupusese, își spunea Cass reținându-și nemulțumirea, și continuă:

– Este complicat, dar te asigur că pentru ea este foarte important. Să zicem că vrea să știe cine va fi ostil dacă ne întâlnim.

Vinnie păru căzută din nori.

– Ostil? repetă, sincer mirată. N-am întâlnit-o pe această tânără și, crede-mă, îmi pare rău. Din cauza unui guturai urât n-am putut participa la reuniunea Clubului de grădinărit în ziua în care a invitat-o acolo Caroline. Mi s-au spus despre ea numai lucruri frumoase.

– Le merită, confirmă Cass. Dar, de fapt, eu vorbeam despre cine este ea.

– Nepoata lui Lamarr. Bun, Lamarr era un zgârcit, nu e un secret pentru nimeni. Dar, în sfârșit, Cass, nu pot reproșa avariția lui Lamarr unei tinere care n-are niciun amestec! Aparent, se străduiește acum să repare prejudiciile pe care el ți le-a provocat. Ar fi deci lipsit de omenie să fie acuzată pentru răutățile lui Lamarr.

– Să-l lăsăm pe Lamarr, vrei? Și să ne interesăm mai degrabă de restul familiei Calhoun. Lamarr n-a fost singurul care a vrut să distrugă un McReady, Vinie! Mai e cazul să-ți aduc aminte că aceste două familii au fost dintotdeauna în război? Nu voi uita niciodată....

– Haide, Cass.... îl întrerupse Vinie. De unde ai mai scos-o?

– Am crescut cu această idee. Ca noi toți, nu-i așa? În cazul bunicului meu, de exemplu....

– Oh, aproape uitasem! tresări mătușa lui. După părerea mea, ai petrecut prea mult timp cu bietul meu tată când erai prea tânăr ca să înțelegi. În vremea aceea era un bătrân bolnav și, până la venirea lui Lamarr, ostilitatea dintre familiile McReady și Calhoun nu era decât fructul imaginației lui. Nu mi-am dat niciodată seama că tu n-ai știut cum stau lucrurile în realitate.

După treizeci de ani, Cass află din gura mătușii lui Vinie că bunicul lui pierduse alegerile nu din cauza lui Calhoun, ci din cauza unei stări avansate de senilitate. Mai mult, o auzi pe Vinie dezvăluindu-i că anturajul bătrânului, în special propriul tată al lui Cass, îl susținuse pe bunicul lui Tulley, care făcea în Herald campanie pentru celălalt candidat.

– De ce nu mi s-a spus niciodată că vorbele lui erau o invenție a imaginației lui bolnave? întrebă Cass dezorientat,

când Vinie termină ce avusese de spus. Aveam dreptul să știu.

– Nu erai decât un băiețel, Cass, și îți adorai bunicul care te iubea la fel de mult. Noi am vrut să te protejăm și, în același timp, să-i lăsăm bucuria să te păstreze lângă el. Poate ne-am închipuit că n-ai putea înțelege. Pe scurt, nimeni nu s-a gândit să-ți explice ce-ar fi fost de spus și, mai târziu, mi se pare că fiecare dintre noi își dorea să uite această perioadă penibilă când văzusem cum se deteriora iremediabil o inteligență excepțională..... Noi vorbeam cât mai puțin posibil despre asta. Dar, apropo, nu-mi amintesc să te fi auzit punând vreo întrebare despre acest subiect.

– Ce întrebare? Și de ce? L-am crezut pe bunicul când afirma că toți McReady îi ura pe Calhouni și mi-am închipuit că este un subiect blestemat despre care nu se vorbește niciodată! Și nu mi-a fost greu să-l cred, pentru că Lamarr era singurul Calhoun din comitat... până la sosirea lui Tulley.

Apoi Cass deveni gânditor, pierdut în amintirile lui. Astăzi, înțelegea de ce în ultimul an părinții lui nu-i mai permiteau să-l însoțească pe bătrânul judecător pe coastă, când se ducea acolo singur. Cât protestase atunci! Într-o zi, bunicul încercase chiar să-l ia pe ascuns, dar poliția îl oprise la ieșirea din oraș și-l adusese pe copil acasă.

– Cineva ar fi trebuit totuși să-l împiedice să plece la

drum singur, când se hotăra să se ducă la cabană! zise, pe un ton de reproș.

Își amintea durerea lui când afluase că bătrânul avusese, în drum spre mare, un accident de mașină și că murise.

– Când îi intra o idee în cap nu-l putea nimeni reține, replică, nu fără mândrie, Vinie.

Cu puțin noroc, Cass va sosi mai devreme la domiciliul lui Lamarr, spera Tulley în timp ce-și parca mașina în fața casei, înainte de ora stabilită. Ar profita câteva minute de intimitate, ca să poată vorbi. Tocmai ieșea din mașină când zări mașina lui Cass apropiindu-se. Tulley se grăbi, cu inima bătând, dar se opri imediat. Sam Matthews apăruse și el, la volanul Studebakerului.

Așteptând ca Sam să coboare din mașină, Cass se spropie de tână femeie. Ea observă că ochii lui erau și mai albaștri în lumina cenușie și rece a acestui început de iarnă. Privindu-l, avea impresia că se pierde într-un cer de vară inundat de soare. Cass părea vesel, dar și întristat, în același timp.

Ce se petrecuse, oare, în timpul discuției cu mătușa lui? Să se fi întâmplat ceva care-i da acum aerul unui bărbat care tocmai s-a eliberat din lanțurile familiei din dragoste pentru o femeie? Inima i se strânse, n-ar fi vrut pentru nimic în lume să-i smulgă rădăcinile, să-l îndepărteze de familia care făcuse din el omul care era acum!

– Cass, spune repede, îl grăbi ea, în șoaptă. Și mătușa ta?

– E imposibil de povestit în grabă, va trebui să aștepti până când vom fi singuri. Dar nu te îngrijora, totul e bine. Te iubesc!

Sam Matthews ajunsese în preajma lor, cu un set de chei în mână, așa că nu mai putură vorbi.

În ciuda harababurii care transforma vechea locuință a lui Lamarr într-un fel de văgăună care ar fi provocat coșmaruri și celui mai extravagant negustor de vechituri, căutările lor nu durară prea mult. Până la urmă, existau relativ puține locuri în care ar fi putut ascunde niște înregistrări. Sam Matthews începu să caute în biroul imens, căruia îi goli metodic fiecare sertar; Cass, la rândul lui, explora toate rafturile bibliotecii și etajerele, mutând fiecare carte din loc; inspectă apoi și două dulăpioare din stejar în care Lamarr clasase tot felul de documente, în timp ce Tulley, controlă fiecare mobilă, fiecare colțișor din celelalte camere, fără să uite baia și bucătăria.

După trei ore, cum nu descoperiseră nimic, Tulley începu să bombăne, descurajată și prost dispusă:

– Cred că o să renunț curând. De altfel, poate nici nu există înregistrări!

Cass îi aruncă o privire și scoase din buzunar o pungă cu alune sărate.

– Prinde.... îi zise, aruncându-i-o. Mănâncă.... o să fie mai

bine după aceea!

Tulley o deschise și-l privi bănuitoare.

– Te plimbi mereu cu astfel de bunătați în buzunare?

– Doar de când te-am cunoscut mai bine, îi răspunse cu un surâs dezarmat.

Ascunzându-și emoția, Tulley începu să ronțăie, apoi întinse punga notarului.

– Serviți-vă, Sam. Cass crede că ar trebui să gustăm ceva, ca să nu leșinăm și să-i lăsăm lui toată treaba!

– Eu cred că Sam ar trebui să meargă acasă, unde îl așteaptă soția la cină, interveni Cass. Tu și cu mine, Tulley, am putea merge la un hamburger la Bowling, apoi ne vom putea relua cercetările, până vom descoperi înregistrările alea blestemate.

Caroline Matthews ajunse la timp ca să rezolve această problemă. Îmbrăcată într-un costum sport elegant, coafată impecabil ca de obicei, aducea un coș mare pe care i-l întinse imediat lui Cass.

– Sunt sigură că vei găsi un loc unde să-l pui, copile, îi zise ea înainte să se adreseze lui Tulley; Sam mi-a recomandat să vin cu provizii dacă nu se întoarce până la ora șapte.

Se așezară toți patru în jurul mesei din bucătăria lui Lamarr și, după un pahar cu whisky, se delectară cu pui fript și diverse prăjituri de casă. Caroline, care nu uita niciodată

nimic, adusesese și câte ceva care să facă picnicul mai rafinat. Întinsese deci o minunată față de masă din pânză bleu pe care așezase patru farfurii din porțelan, patru pahare din cristal și patru tacâmuri vechi marcate cu un "H", amintire de la o mătușă care fusese pe vremuri căsătorită cu un Hilby. Luându-și timp să savureze o cafea căreia termosul îi păstrase temperatura potrivită și o dată terminată delicioasa tartă cu lămâie a Carolinei, discutară despre eventualele ascunzători pe care nu le exploraseră încă. În timp ce Caroline se ducea să arunce o privire în living, lui Tulley îi veni o idee.

– V-ați gândit la mașina lui? întrebă ea.

În acest moment, Caroline Matthews strigă din camera vecină:

– Sam? Biroul lui Lamarr seamănă perfect cu cel al bunicului meu!

– Aha.... răspunse soțul, absent.

– Pariez că aici a ascuns benzile, continuă ea. Eu, în locul lui....

– Tu, poate, dar tu nu ești Lamarr, zise Sam, împăciuitor. Am golit complet această mobilă, în zadar.

– Ești sigur, Sam? Biroul bunicului avea un....

Tulley, care stătea în pragul ușii văzu mâna îngrijită a Carolinei, plină de inele și cu unghiile lăcuite perfect, strecurându-se în adâncimea cilindrului.

– O să te murdărești, Caroline, și tot degeaba, o preveni Sam. Îți repet că am răscolit peste tot!

Brusc, sub degetele Carolinei, un panou începu să alunece și Sam Matthews scoase o exclamație de surpriză.

– Eram sigură! triumfă Caroline. Iată sertarul secret! Bunicul a dat biroul unui negustor, îmi aduc acum aminte, probabil că Lamarr l-a cumpărat de la el.

Și Caroline scoase din ascunzătoare un obiect plat, îmbrăcat în plastic, pe care Tulley îl recunoscuse imediat ca fiind o casetă.

– Asta căutai, Sam?

Căută din nou și scoase încă treisprezece casete pe care le dădu pe rând soțului ei.

– Iată, nu mai sunt altele! anunță ea pipăind în fundul ascunzătorii, după ce adusese la lumină ultima înregistrare. În sfârșit... așteptați...

De data aceasta descoperi un plic alb, pe care i-l dădu lui Sam.

Acesta îl deschise și examină foaia care se afla înăuntru, înainte de a murmura satisfăcut:

– Exact ce căutam! zise, întinzându-i foaia lui Tulley. Acordul secret care făcea din Lamarr finanțatorul proiectului de amenajare al lui Drummond...

Capitolul 13

Părăsiră bucuroși sinistru locuință a lui Lamarr ca să meargă cu prada lor la pavilionul din fundul grădinii familiei Matthews. În timp ce Caroline se ducea la o reuniune a consiliului de administrație al spitalului, Tulley, Sam și Cass se instalează în jurul șemineului în care ardea un foc bun, ca să asculte înregistrările.

După cea de-a șasea, își dădură seama că majoritatea conțineau schimburi verbale mai degrabă morocănoase între Shelby Haynes și Lamarr, ca și bârfe răspândite de același Haynes sau dorințe ale unor reclamanti care-i mărturiseau lui Lamarr răul pe care le-ar fi plăcut să-l facă apropiaților.

— Sper că n-a folosit acest material în ziar, zise Tulley în

timp ce instalau a șaptea casetă.

– Ba da, o bună parte, răspunse cu amărăciune în glas Sam. În orice caz, am impresia că lui Lamarr îi plăcea mai mult decât orice pe lume să-i audă pe oameni criticându-și semenii.

– Fir-ar să fie.... murmură Cass, ciulind urechile. Ascultați! cunosc această voce.

– atunci i-am zis că dacă voia să-și umple buzunarele folosind fire mai subțiri în locul celor plătite de primărie, putea să caute pe altcineva.....

Interveni o a doua voce, iar Sam o recunoscuse și anunță că era a lui Lamarr.

– Și ce-a răspuns Cass McReady? întrebă Lamarr.

– "Contați pe mine, voi căuta pe altcineva", iată ce a răspuns.

Cass își reținu o înjurătură.

– Ai descoperit de cine e vorba, Cass? îl întrebă Sam.

Cass avu doar timp să dea din cap afirmativ, negru de supărare; deja intervenea o a treia voce:

– Dacă veți reuși, dragul meu Lamarr, să-i faceți pe oameni să creadă că McReady a propus un intermediar ca să înșele administrația comitatului în privința instalației electrice a anexei, va fi compromis la primărie. Atunci voi interveni eu și vom câștiga.

– Leo Drummond! exclamă Tulley.

Prima voce continuă, speriată de data aceasta:

– Ascultați... nu vreau ca numele meu să fie amestecat!
Mi-ați promis, Drummond!

– Cred că vă putem proteja anonimatul, Swiftt, declară Lamarr. Leo, aveți grijă ca în cincisprezece zile zvonurile să se răspândească treptat în oraș, apoi vom vorbi despre asta în ziar. În clipa aceea ne va fi ușor să cităm "surse care preferă să-și păstreze anonimatul de teama represaliilor"

– Și calomnia? replică Drummond. Dacă McReady n-a trișat, ar putea să depună plângere.

– Nu vreau să știu dacă a trișat sau nu! răspunse Lamarr. Important este să avem destule elemente care să ne permită să facem să se creadă că a trișat! A căuta probe ar însemna să alertăm Comisia de inspectare a construcțiilor și s-ar putea descoperi colaboratorul care a efectuat instalația electrică. E prea riscant. Ne-am trezi cu o comisie de anchetare pe cap. Ori, noi nu vrem decât să-l împiedicăm pe McReady să acționeze.

– Cum puteți fi sigur că McReady nu vă va da în judecată pentru calomnie? întrebă Drummond.

– Nu vă agitați, îl calmă Lamarr. M-am gândit la toate. Îl cunosc bine, va cere să public o retractare, iar eu voi întârzia până se va pronunța consiliul. Să depună plângere! Vom obține ceea ce vrem, înainte ca el să ajungă la tribunal. Ce putere voi avea, Dumnezeu, îndată ce voi avea autorizația

în buzunar. Îi voi spune că public retractarea dacă își retrage plângerea.

Conversația se termina aici, iar banda reda în continuare lamentările unui soț care dădea detalii despre aventura soției lui cu un vecin. Cass opri magnetofonul și Tulley oftă adânc.

– Dumnezeuule! exclamă Sam, ai zice că e o haită care latră după un animal încolțit!

– "Animalul", cum îi spuneți, dragul meu Sam, se va lansa în urmărirea lor și-i va goni! zise Cass, cu umor. Acest Swift, Jack Swift, este un atreprenor în electricitate cu care am lucrat la primul meu contract important. Apoi și-a oferit serviciile pentru instalația electrică de la anexă, iar propunerea de care m-a acuzat pe mine, el mi-a făcut-o!

Tulley îi sări de gât, nebună de bucurie. Matthews îi privea gânditor și sumbru.

– Nu aveți intenția să publicați așa ceva, nu-i așa Tulley? se îngrijoră el după puțin timp.

Deloc descurajată de tonul sumbru al notarului, Tulley își strecură un braț sub cel al lui Cass și replică vag:

– Nu știu, Sam.... Să publici așa ceva despre subiectul nostru ar fi o mare plăcere! Totuși, nu cred că avem ce ne trebuie.....

– Această casetă demonstrează că toți trei complotau ca să-l compromită pe Cass, dar dezvăluind totul acum, într-un

articol, ar provoca mai mult rău decât bine prietenului nostru, cel puțin așa mi se pare.

Tulley reflectă puțin, apoi îi dădu dreptate.

– Bun, păcat că nu pot face totul public acum, zise ea cu regret. Important este să avem dovada că s-au unit contra lui Cass, nu-i așa? Acum știm sigur cine vrea să-l distrugă și din ce cauză. Până acum, nu știam nici măcar de unde să începem să căutăm.

– Tulley are dreptate, declară Cass. Dacă legăm conversația cu Drummond și această casetă, complotul este foarte clar.

– Dumnezeuule! exclamă Tulley. Nu m-ați fi crezut fără această înregistrare!

Cass nu-i răspunse, era prea absorbit de propriile lui idei.

– Mi-ar plăcea să aflu mai multe despre activitățile lui Drummond înainte de a veni în Hilby, mormăi el. Și cum l-a cunoscut pe Jack Swift? Și combinația asta cu Lamarr? Lamarr care a vrut, în mod evident, să păstreze dovezile acestei legături, ca să se asigure, presupun, că Swift nu se va dezice până la urmă.

– Aparent, unchiul meu voia să se răzbune mai degrabă pe acest Swift, nu se putu împiedica Tulley să sublinieze.

– E posibil, admise Cass. Nu l-am prea menajat când a lucrat la anexă. Nu e de mirare că vrea să mă scoată din

afaceri! Este de aici, dar a petrecut mai bine de zece ani departe de Hilby, iar eu nu-l cunosc decât de când s-a întors, acum trei ani. L-am angajat pentru lucrările de la supermarket, ca să ajut un concetățean să pornească o afacere în orașul lui natal.

– Și uite cum a început! comentă Tulley cu dispreț.

Sam Matthews își părăsi fotoliul cu un suspin obosit.

– E târziu, presupun că soția mea e deja acasă, le zise surâzând. Mă veți scuza, deci, dacă o să plec, adăugă, oprindu-și discret un căscat. În orice caz, voi doi știți ce aveți de făcut și nu cred că aveți nevoie de mine pentru ce o să hotărâți.

– E absolut necesar să ascultăm și celelalte casete, dar eu personal nu prea am curaj, îi mărturisi Tulley în timp ce-l conducea până la ușă.

– Dați-mi-le mie, îi propuse Sam, o s-o fac eu în locul vostru, de îndată ce voi fi mai liber.

Tulley îi dădu deci magnetofonul și înregistrările, îi mulțumi călduros și-l urmări din priviri în timp ce cobora pe alee și traversa peluza în direcția casei lui. Era o seară cu lună plină, cerul era senin, furtuna din ajun purificase atmosfera și adusese frigul.

Pentru că Tulley tremura, Cass o luă după umeri și, închizând ușa, o antrenă către scară. După prima treaptă, tânăra se încordă și rămase pe loc. Cass o privi întrebător.

Tulley nu-și plecă ochii, parcă era hipnotizată.

Ar fi fost atât de ușor să-i cedeze! Își spunea ea. Atât de ușor, în patul acela mare de sus, ghemuită în brațele lui Cass și să asculte ce avea să-i spună!

– Înainte de toate avem de vorbit, declară ea, ridicându-și, cu un aer hotărât bărbia. Trebuie să știu dacă familia McReady te-a muștrat din cauza mea, Cass, înainte de.....

– Ți-am spus că totul e bine și că te iubesc, nu-i așa? o întrerupse el. Dacă aceasta este singura ta grijă, am putea vorbi despre altceva.

Doborâtă brusc de incertitudinile care o tulburaseră în ultimele douăzeci și patru de ore, simți că e gata să izbucnească în plâns.

– Ajunge, Cass! explodează ea. Destul! N-am chef să glumesc, jur! Este... este atât de... atât de important pentru mine!

Împotriva voinței ei, vocea i se stinse și Cass o trase spre el, acoperind-o cu sărutări și murmurându-i cuvinte tandre.

Tulley se lăsa destul de rar copleșită de lacrimi, dar blândețea lui Cass, confuzia pe care o citi în ochii lui când își ridicase privirea, îi înfrânseseră ultimele forțe. Totuși, lupta cu ea și reuși să se stăpânească, să nu se lase cuprinsă de o tristețe incontrollabilă.

Cass îi mângâie obrajii, îi șterse două lacrimi discrete și-i

șopti:

– Te iubesc, Tulley, nu mă crezi?

– Eu.... da, te cred....

– Atunci, de ce....

– Ce-ar trebui să cred când îmi spui că totul e bine, Cass? Cum poate fi totul bine dacă... dacă familia ta este nefericită să.... să te știe cu mine?

– Tulley.... Oh, Dumnezeu, nu m-am făcut înțeles în această privință? Totul e bine, înseamnă pentru mine că familia McReady nu disprețuiește familia Calhoun și că n-a fost niciodată ură între ei!

– Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, Cass, de ce nu mi-ai spus asta mai devreme? De ce ai tăcut toată dimineața?

– Dar nu puteam să-ți povestesc la telefon, era prea mult de spus! Toate astea au durat mai bine de treizeci de ani!

Tăcu, dar ea aștepta. Părea să aștepte un singur cuvânt care să amâne această discuție pentru mai târziu. Dar Tulley, în ciuda dorinței arzătoare pe care o citea în ochii lui, știa că această explicație nu putea fi amânată.

Cass înțelese că ea nu va ceda și oftă.

– Sperasem că am putea.... Nu? Bun.....

Întorcând spatele scării, își conduse partenera într-un colț al salonului.

– Fără îndoială ai dreptate, Tulley, zise el cu regret, e mai bine să scapi de această povară acum, pentru ca apoi.....

când vom fi sus, nu vreau să ne gândim decât la un singur lucru.... noi...și dragostea noastră...!

Pentru că Tulley se așezase deja pe canapeaua din fața șemineului, Cass mai puse o buturugă în vatră și focul care se stingea se aprinse din nou. Apoi stinse lumina și strălucirea flăcărilor se răspândi în toată camera. Când veni să se așeze, Tulley se cuibări lângă el.

– Mai întâi trebuie să vorbesc despre bunicul meu, începu el. Altfel, restul nu va însemna nimic pentru tine.

Pe măsură ce-i povestea, Tulley vedea conturându-se imaginea băiețelului care fusese Cass. Copil unic într-o casă plină cu adulți, un copil care era iubit cu siguranță și căruia nu-i lipsea nimic, dar pe care toți vârstnicii îl neglijau puțin; toți cu excepția bătrânului înțelept, minunatul judecător McReady.

Tulley observă căldura cu care Cass evoca anii de fericire când mergea la cabană cu bunicul, când plecau împreună la pescuit. Ochii lui deveneau mult mai albaștri, mai luminoși, când vorbea despre cântecele, despre cărțile și muzicuța pe care le împărțise cu bunicul lui, ca și despre toate întrebările puse, niciodată rămase fără răspuns, ca și despre veselia care era mereu prezentă și care făcea nenorocirea suportabilă.

Înțelegea că-l venerase pe acest bărbat loial, integru și curajos și vedea acum de la cine moștenise Cass calitățile pe

care le iubea atât la el. Acum, ascultându-l, simțea și o profundă tristețe pentru acest bătrân generos. De aici venea și mâhnirea ei când Cass îi vorbea despre sfârșitul vieții lui, încăpățânarea senilă care-l împinsese la drum noaptea și care-i provocase moartea.

Cu obrajii șiroind de lacrimi, Tulley mângâie fața lui Cass, luminată de strălucirea jucăușă a focului.

– Cass.... șopti ea cu vocea pierită de durere. Oh, Cass... dragul meu...!

– Nu fi tristă... îi răspunse el încet. Mi-a dat atâtea bucurii câtă vreme a putut! Niciun puști nu putea visa la mai mult!

Îi șterse cu batista lui ochii și-i murmură luând-o în brațe:

– Tulley.... minunată Tulley.... Te iubesc.

Acum, pentru prima dată, ea era sigură că poate să-i răspundă la fel.

– Și eu.... eu.... te iubesc.

Acestei dulci mărturisiri îi urmă un sărut care dură o delicioasă eternitate și care o lăsă pe Tulley fremătând de dorință când se termină.

Tulley aștepta altceva care nu veni, totuși Cass o strânse mai tare în brațe și-și strecură mâna sub puloverul ei. Dar gestul lui se opri aici, își lipi palma de pielea ei și-și continuă liniștit povestea:

– Vinie n-a putut participa la ședința de săptămâna trecută a Clubului pentru grădinărit, dar mi-a spus că le-ai

impresionat mult pe toate doamnele care au participat. Mă rugat să te duc acasă, pentru că dorește să te cunoască.

Acum are chef de vorbă! îşi zise Tulley, plină de dorinţă.

— Cu plăcere, îi răspunse politicos. Aş fi încântată s-o întâlnesc, pentru că acum ştiu că n-are nimic împotriva mea. Şi mama ta, când trebuie să se întoarcă?

— De Crăciun, dacă e să mă iau după ultima ei scrisoare, sosită azi-dimineaţă. Se simte că i-a făcut bine şederea în Mallorca.

— Presupun că nu ştie nimic despre problemele tale?

— Despre calomnii?

— Nu va avea o recădere aflând ce s-a scris despre tine, nu-i aşa?

— Dumnezeu! Sper că nu! Dar cu mama, nu se ştie niciodată... Uneori ai impresia că se prăbuşeşte, dar ea rezistă cu o forţă neaşteptată.

— Şi mătuşa?

— Tare ca piatra! Întotdeauna a fost, contrar mamei. Ah, le ador pe amândouă! Vinie este o McReady, mama este o Hilby.... sunt cele mai bune prietene din lume, încă din leagăn!

Vorbind, începuse s-o mângâie pe sub bluză; acum încerca să-i descheie nasturele blugilor şi chiar reuşi.

— Vinie e foarte vorbăreată, îi explică, în timp ce îi lăsa în jos fermoarul pantalonilor. Femeia tresări de plăcere când

degetele lui coborâra ușor și începură să-i exploreze zonele sensibile. Cass dădea impresia că se gândește la altceva și continuă să vorbească.

– Dar mama, din contră, este mai puțin vorbăreată... Ea....

Tulley tresări puternic în clipa în care Cass își accentua mângâierile intime.

– Dumnezeu, Tulley...! exclamă el cu glas tremurat, o să vorbesc toată noaptea? N-am așteptat destul...?

Uluită de senzațiile pe care i le trezise bărbatul, Tulley își dădea totuși seama că el nu mai aștepta decât o invitație din partea ei. Așa că, după câteva secunde, se ridică și-i spuse cu glas răgușit:

– Nu uita să pui paravanul în fața șemineului și.... nu pleca, mă întorc imediat!

Bărbatul o privi îndepărtându-se, cu silueta ei armonioasă și irezistibilă, atât de feminină! Făcu un efort să se stăpânească și să nu se repeadă asupra ei, ca pe vremea când civilizația nu împlânzise moravurile....

În timp ce se gândea la profunzimea dragostei pe care o simțea pentru ea, o dragoste despre care nici măcar nu-și imaginase că poate exista, îi auzi glasul chemându-l:

– Cass.....?

Când se întoarse, salonul era foarte slab luminat de jeraticul din vatră. Scara era scăldată de o lumină argintie ce

se răspândea prin ușa deschisă a camerei de la etaj.

Tulley era acolo, asemenea unei prințese din vis, fără voaluri, aureolată de superbul ei păr, nemișcată pe ultima treaptă. Atâta frumusețe îl ameți pe Cass, care se grăbi să urce spre ea.

– Rapunzel.... Rapunzel.... șopti, luându-i în mâini talia fină.

Îmbătat de parfumurile pe care corpul ei de un alb strălucitor le emana, bărbatul începu să-i acopere cu sărutări un sân pe care îl înfiora cu buzele. Sărutarea era atât de delicioasă, încât Tulley tremură și gemu de plăcere când Cass o lipi de el ca să-i strivească buzele cu gura lui nerăbdătoare.

Înfierbântat, bărbatul se strădui să se calmeze, nu voia să grăbească lucrurile, această clipă pe care o așteptaseră amândoi atât de mult, trebuia să fie un moment de împlinire care să le satisfacă dorințele în același ritm.

Intrară în cameră îmbrățișați, iar Tulley se îndepărtă o clipă de Cass, cât să-i permită să îndepărteze barierele care-i separa încă. Se contemplară cu o bucurie evidentă mult timp, fiecare admirând perfecțiunea celuilalt, fiecare devorând din priviri corpul gol care trezea dorința.

Se sărutară mai întâi cu timiditate, ca minunați să se afle în sfârșit unul în fața celuilalt, apoi focul pasiunii crescuse, gesturile lor deveniră mai precise, mai curajoase, mâinile și

buzele lor urmând rafinatele drumuri ale celei mai secrete intimități. Voluptatea îi transporta către o dezlănțuire de cuvinte tandre și de îmbrățișări fierbinți.

– Oh, Cass..... da.... strigă dintr-o dată Tulley, arcuită, invitându-l pe Cass s-o facă a lui.

Ajunseră împreună la extaz, pe șuvoiul furtunos al pasiunii și al fericirii împărtășite strigându-și bucuria de a fi o singură ființă, beată de dragoste....

Capitolul 14

Pe Tulley o treziră treptat niște sunete stranii. Mai întâi o voce ciudată, care rostea niște cuvinte de neînțeles pentru ea, apoi un urlat o trezi de tot. Când îl simți pe Cass coborând ușor din pat, încercă să-l rețină, dar era deja în picioare.

– Ce se întâmplă, Cass? îl întrebă nelineștită.

– Culcă-te la loc, e doar un incendiu. Sirena îi anunță pe pompierii voluntari...

– Și tu ești.... începu ea, înțelegând dintr-o dată.

– Unul dintre ei.

Cass bâjbâi în întuneric și scăpă o înjurătură.

– Fir-ar să fie, nu mai găsesc semnalizatorul ăsta blestemat....!

Tulley aprinse veioza și, clipind din ochi, îl privi pe Cass adunându-și hainele și scoțând dintr-un buzunar un mic dreptunghi din plastic gri. Se făcu brusc liniște și Tulley își dădu seama că vocea auzită ceva mai devreme venise din acel aparat.

– Unde e focul, Cass? îl întrebă.

Cass puse aparatul pe marginea patului, în timp ce se îmbrăca.

– În celălalt capăt al orașului, îi răspunse, în supermarketul pe care l-am construit. Este gol de când rețeaua de magazine care-l închiriasse a părăsit orașul. Un loc perfect pentru piromani.....

– Cass, n-ai un echipament special?

– Ba da, în portbagajul mașinii.

Era laconic, se grăbea și Tulley tăcu. Dându-se jos din pat, îl văzu îmbrăcându-și puloverul gros, irlandez și luându-și jacheta de pe scaun, preocupat și puțin absent, de parcă plecase deja. În timpul reportajelor ei, asistase la adevărate drame în care pompierii erau răniți. Așa că se stăpâni cu greu să nu-l împiedice să se ducă. Coborî, cu curaj scările odată cu el. Se îmbrățișară în pragul ușii, iar Tulley își mască neliniștea care o tortura cu un surâs.

– Draga mea, regret atât de mult că am scurtat astfel noaptea noastră, îi spuse Cass, trăgând-o la piept.

– Vei reveni când incendiul va fi stins, Cass.

El izbucni în râs.

– Ah! Nu știi cum arăt după....

O îmbrățișă din nou și se îndepărtă bombănind:

– Bun, o iau din loc.... trebuia să fiu plecat de cinci minute...!

În timp ce alergia spre mașină, Tulley îi strigă:

– Unde se află acest supermarket? O să-l sun pe Ed ca să mă asigur că a trimis pe cineva ca să relateze evenimentul! se simți obligată să-i explice.

– Piața Beaumont, colț cu strada 10.... Dar e inutil să telefonezi, o asigură el demarând. Ed este precis deja acolo, ca de obicei.

După plecarea lui, Tulley se grăbi să intre și se îmbracă rapid; după ce depăși primul moment de panică, aprecie că este de datoria ei de redactor-șef al ziarului local să fie la fața locului.

În timp ce întorcea pe Bulevardul Beaumont, la câteva case de locul sinistrului, un polițist în uniformă îi făcu semn să oprească. Pe cele două părți ale străzii erau parcate multe mașini și curioșii se adunaseră deja, ca să vadă ce se întâmplă.

– Regret, doamnă, nu puteți merge mai departe, o informă agentul de poliție.

– Sunt Tulley Calhoun, de la Herald, îi zise ea amabilă, în timp ce-i arăta legitimația de ziarist.

– Ed Dawes și fotografii sunt deja aici, o informă el.

În timp ce agentul se îndrepta spre mulțimea care nu înceta să apară, Tulley se gândi să-și lase mașina și să continue drumul pe jos. Înțelese dintr-o dată că nu venise aici din motive profesionale, avea multă încredere în Ed în astfel de situații. Nu, era neliniștită pentru Cass. Când a ieșit din pavilion, i s-a părut că vede în el un cavaler eroic al vremurilor moderne plecând nu la cucerirea gloriei, ci acolo unde îl chema datoria, zbura în ajutorul orașului său, oraș pe care strămoșii lui îl fondaseră, iar el avea obligația să facă tot posibilul să-l salveze!

Ce mândră era de el! Și cât de teamă îi era... constată Tulley, căreia i se înmuiaseră picioarele. Frica o împinsese să vină aici. Ca și cum, prin simpla ei prezență, l-ar fi putut proteja.

În depărtare, pe strada 9, Tulley zărea siluetele soldaților luptându-se cu flăcările din jurul lor. Pe fațada aprinsă a clădirii fu ridicată o scară și femeia se întrebă cine era bărbatul care o lua cu asalt cu agilitatea unei maimuțe. Oare era Cass? Coborând din mașină ca să vadă mai bine, avu surpriza să-l vadă pe agentul de poliție care se îndrepta spre ea cu o cască de motociclist în mână.

– Pofitiți, domnișoară Tulley, ca să vă protejați, îi zise el, întinzându-i-o. Astfel, veți putea să vă apropiați. Luați-o de-a lungul trotuarului până la intersecție, nu vă aventurați

mai departe.

Apoi, fără să aștepte, plecă să-și ajute colegii care încercau să țină la distanță mulțimea curioșilor.

Tulley își puse casca și alergă spre intersecție. Din locul unde se afla, avea o imagine de ansamblu asupra clădirii mari din mijlocul parcurii. O echipă de pompieri îndrepta un imens jet de apă către acoperișul din care izbucneau flăcări uriașe. Furtunul șerpuia pe asfalt ca un piton monstruos, manipulat cu o remarcabilă îndemânare de pompieri. Tulley le admira priceperea, economia gesturilor și, dacă împrejurările ar fi fost mai puțin dramatice, ar fi fost încântată să asiste la un balet minunat regizat.

Dar cum să-l recunoască pe Cass? se întrebă, speriată. Toți erau îmbrăcați în aceleași salopete din material ignifug, aveau pe capete aceleași căști și fețele protejate de un fel de hublouri. Într-un fel, se simțea ușurată că nu poate să-l recunoască printre colegii lui. În orice caz, cum ar putea fi și ea de folos? Să-ți închipui că fusese atât de nebună încât să creadă că doar simpla ei prezență doar la câțiva metri l-ar putea ajuta!

Din cauza căldurii, geamurile mari ale clădirii zburau producând un zgomot de explozie care, asociată vacarmului trombelor de apă și urletelor flăcărilor, creau în jur o atmosferă terifiantă. Se ghicea un adevărat infern, în spatele pereților groși din beton care dădeau clădirii o alură de

fortăreață.

Tulley tremura, regretând că nu-l ascultase pe Cass, care a sfătuit-o să rămână acasă. Se întoarse acolo unde-și lăsase mașina; dădu înapoi casca polițistului care, sprijinit de mașină, bea un păhărel cu cafea, în timp ce unul dintre colegii lui îl înlocuise și supraveghea mulțimea.

– Numele meu este Pinkey, domnișoară Tulley, îi spuse în timp ce ea îi mulțumea. Faceți o treabă bună la Herald. Ziarul se îmbunătățește de la o zi la alta de când îl conduceți.

– Mulțumesc, domnule agent, cuvintele dumneavoastră m-au impresionat și voi avea grijă să continuăm să merităm astfel de laude.

Întoarsă acasă, se vâri în pat și încercă să adoarmă. În zadar.... De ce nu-i ceruse lui Cass s-o sune imediat ce ajunge acasă? Măcar ar fi știut că e bine. Cum să poată adormi cu o nouă grijă pe cap? Reuși să ațipească, dar se trezea brusc, speriată, destul de des. La ora șase se sculă de tot, făcu un duș și se îmbracă să plece la redacție. Înainte de a ieși, se forță se înghită un suc de portocale, câteva cereale și o ceașcă de nes.

În mai puțin de o oră deschidea ușa principală la Herald și se duse imediat să-l caute pe Ed Dawes, care punea deja în pagină reportajul despre incendiu.

– Ați venit deja, Tulley? se miră el surâzând.

– Ed.... sunt victime? îl întrebă ea fără măcar să-i spună bună dimineța.

Dawes o privi atent.

– Clădirea era goală, era o suprafață mare neocupată, o liniști el.

– Și pompierii?

– Au făcut o treabă extraordinară. Fiți fără grijă, Tulley, nimeni n-a fost rănit.

Tulley suspină, ușurată.

– Și pagubele sunt mari? îl întrebă când glasul nu-i mai tremura.

– Totul a fost practic distrus, clădirea a fost golită ca un ou căruia nu i-a mai rămas decât cochilia din beton.

– A fost un incendiu provocat, Ed?

– Nu părea. Am vorbit cu căpitanul pompierilor, după părerea lui, a ars mocnit un timp și apoi a izbucnit pe o rază mare. După cum a afirmat el, nu sunt semne de provocare.

– Ed... care este părerea lor... a pompierilor?

– Căpitanul bănuiește un scurtcircuit, după opinia lui, totul demonstrează acest lucru.

Era deja ora unsprezece dimineața, dar Cass nu voia să se trezească. În zori, soldații cedaseră locul unei alte echipe care trebuia să supravegheze cenușa care încă mai fumega prin unele locuri. Întors acasă, își cufundase corpul extenuat într-o baie caldă, apoi căzuse pur și simplu în pat, ca un automat, incapabil să gândească.

Acest foc, aparent banal ca toate celelalte pe care le stinsese până acum, contase pentru el mai mult decât celelalte. Infernul fusese la fel, nevoia viscerală de a se proteja la fel, totuși, după ce ultima flacără a fost stinsă, când Cass a privit ruinele din jurul lor, i s-a părut că un nou infern urma să se abată asupra lui. Într-o cutie de racorduri pe jumătate arsă, observă un cablu electric fără înveliș și, îngrozit, a văzut aluminiu acolo unde ar fi trebuit să vadă doar cupru....

La început a crezut că are o halucinație din cauza căldurii, a fumului și a epuizării, dar privind mai de aproape, recunoscuse micile bule din metal de culoarea argintului, care semănau cu mercurul înghețat. Nu, nu avea viziuni, își zise atunci, avea în fața ochilor rezultatul unui incendiu provocat de o instalație electrică prost făcută...

Fusese atât de mândru de prima lui realizare! Era o construcție de calitate, solidă și cinstită, cel puțin așa crezuse. Și iată că fusese sabotată chiar de la început! Cass se înfurie foarte tare și își jură să-l găsească pe vinovat.

În clipa aceea, după mai multe ore de la descoperirea lui îngrozitoare, refuza să revină la realitate cu toate întrebările care i se înghesuiau în cap. Mai întâi, ce s-a întâmplat cu firele de cupru? Cine le-a înlocuit cu aluminiu? Se strădui să nu se mai gândească la numele care-l bântuia, încerca să adoarmă din nou, dar numele reapăru, obligându-l să deschidă în sfârșit ochii.

– Jack Swift.... bombăni el.

Pentru că doar electricianul-șef, adică Jack Swift, ar fi putut înlocui cuprul cu aluminiu. Dar cum ar fi putut să facă schimbarea fără ca antreprenorul să afle? Ori, antreprenorul era el, Cass McReady.

Tânăr și plin de zel, nu-și pierduse prima lucrare din ochi nici măcar o clipă. Ajungea dimineata pe șantier înaintea muncitorilor și nu pleca de acolo decât seara, foarte târziu, după ce toată lumea plecase deja. Nu lipsise nici măcar o zi, nici măcar.....

– Oh, Dumnezeu...!

Îi apăru în minte o altă imagine: un spital din Arizona, unde fuseseră transportați părinții lui, după accident. Aflând vestea, sărise în primul avion și nu se întorsese decât după moartea tatălui lui, când își adusese mama acasă.

În tot acest timp construirea supermarketului își urmase cursul, Cass avusese încredere în inginerii lui care continuaseră fără el. De altfel, când plecase fusese convins

că nu va sta departe de Hilby mai mult de trei zile. Dar tatăl lui fusese în comă mai mult de trei săptămâni....

Instalația electrică începuse la trei zile după plecarea lui și la întoarcerea lui era terminată, inspectorul în construcții o verificase și apoi toate firele fuseseră îngropate în ziduri.

Acest Jack Swift realizase un câștig frumos! Își spunea Cass, furios. În afară de asta, munca lui lăsase mult de dorit, pentru că aluminiul n-ar fi putut provoca un scurtcircuit dacă instalația ar fi fost corect făcută.

Și ar fi vrut să facă același lucru și la anexă! Dar de data aceasta planul lui eșuase, cu atât mai mult cu cât Cass nu avusese niciun motiv să părăsească șantierul. Ca să compenseze, nu putuse decât să-l acuze de tentativă de corupție.....

Oh, cât de mult îi lipsea Tulley în clipa asta! Cât de mult i-ar fi plăcut să uite totul și să-și amintească doar orele minunate pe care le petrecuse cu ea, clipa prețioasă când ea i se dăruise!

Iar acum trebuia să înfrunte o zi îngrozitoare, își spunea scoțându-și carnetul de adrese din sertarul noptierei. Aflând cauzele incendiului, tot orașul ar vedea că acuzațiile lui Lamarr nu fuseseră nefondate! Cum ar apărea el, atunci? Bineînțeles că ar putea furniza proba că Swift a schimbat firele din cupru cu fire din aluminiu, dar asta n-ar însemna că este mai puțin implicat, pentru că antreprenorul trebuia

să vegheze să nu se poată produce nicio fraudă de acest gen. Nefiind prezent când Swift a făcut instalația electrică, a devenit complice fără voia lui.... În afară de asta, cum ar fi putut să nu aibă încredere în Swift, a cărui familie era onorabilă? Familia McReady îi cunoștea de mult și nu avuseseră de ce să se plângă de ei.

Cass găsi în sfârșit numărul de telefon al ziarului "Hilby Herald" și o sună pe Tulley.

– Tulley, scumpa mea, sunt Cass.... Am ceva să-ți spun, îi zise fără altă introducere. Dar, înainte de toate, știi că te iubesc, nu-i așa? Vreau să fiu sigur că știi!

– Da, știu Cass, îi răspunse femeia de la celălalt capăt al firului, cu o intonație atât de senzuală, că-l tultură profund. Și eu te iubesc. Slavă Domnului că te aud! Am fost neliniștită, atât de neliniștită pentru tine! Vocea ta mă liniștește!

Cass râse, dar fără bucurie.

– Da, sunt teafăr și, paradoxal, nu m-am simțit niciodată atât de rău!

– Nu e de mirare, după noaptea pe care ai trăit-o! Culcă-te la loc, o să ne vedem când îți vei reveni, îi sugera ea.

– Nu.... e în regulă, dat fiind ce-am descoperit și care m-a demoralizat complet....

– Ce anume?

– Unchiul tău nu era departe de adevăr lăsând să se înțeleagă că am construit o clădire ai cărei pereți ascundeau materiale de proastă calitate. Avea dreptate, dar nu în ceea ce privește clădirea în sine.

– Ce vrei să spui, Cass?

Stăpânindu-și amărăciunea, îi explică succint ce descoperise.

– Lamarr s-a înșelat asupra unui singur aspect, zise în concluzie, n-a ars anexa, ci vechiul supermarket. Procesul de calomnie devine așadar un șiretlic, o să-mi retrag chiar astăzi plângerea.

– Sub nicio formă! strigă cu vehemență Tulley. Vom avea destul timp să ne gândim la asta după ce-l vom obliga pe Jack Swift să se demaște!

Cass respiră ușurat. Slavă Domnului, îl credea!

– Aflând că instalația electrică a fost prost făcută, oamenii vor trage concluzia că Lamarr a avut dreptate și că antreprenorul Cass McReady este un escroc! insistă el. De ce să mai așteptăm? Situația aceasta va scăpa Heraldul din neazuri.

– Destul, Cass! Dacă vei retrage acum plângerea, va însemna că îți recunoști vina. Liniștește-te puțin, imediat ce vom cunoaște toată povestea, o vom publica. Odată ce adevărul va ieși la iveală, nu va avea nimeni ce să-ți reproșeze!

– Bun, vom vedea. O să mă duc la Sam, este notarul nostru de foarte mulți ani, trebuie să-i vorbesc despre ce-am descoperit, deși mă îndoiesc că va putea să mă ajute, fiindcă tot el este notarul însărcinat să regleze succesiunea lui Lamarr.

– Știi cine este noul proprietar al localului care a ars? întrebă brusc Tulley.

– Da.... uitasem! exclamă el. Leo Drummond! Clădirea asta face parte din blestematul lui proiect de sistematizare.

– Jack Swift și Leo Drummond... caseta... incendiul... Există cu siguranță o legătură...

– Nu văd ce fel de legătură, ripostă Cass, care nu era de aceeași părere. Te las, îi telefonez acum lui Sam, ca să-i anunț vizita.

– Când ne vedem?

– Draga mea, eu nu... Te sun după ce vorbesc cu Sam...

Oare aceasta era figura unei femei coplesite, care își petrecuse o bună parte din noapte în brațele bărbatului pe

care-l iubea? se întrebă Tulley examinându-se, câteva ore mai târziu, în oglinda de la toaletă. Bineînțeles, după momentele acelea de fericire intensă, se confruntase cu o spaimă teribilă, iar în ziua care a urmat nu s-a odihnit deloc, ceea ce explica paloarea și cearcănele din jurul ochilor ei.

Da, a fost o zi grea, își spunea, dându-și un pic de roz pe obraji ca să-și mai învioreze tenul, și încă nu s-a terminat. Dar, în sfârșit, la ce bine să te aștepti când totul începuse cu un incendiu care amenința să-i facă mari necazuri lui Cass? Nici întrevederea pe care a avut-o în cursul după-amiezii cu Scott Kettleman nu fusese satisfăcătoare. Totuși, Scotty se arătase foarte entuziasmat cu câteva zile în urmă, când îi vorbise despre proiectul ei și de a realiza o rubrică destinată tinerilor. De ce astăzi fusese atât de timorat, declarându-i că nu este sigur că-i poate accepta oferta de a deveni redactorul acestei pagini; căuta pretexte, era evident. Apoi, înainte de a pleca, îi ceruse lui Tulley cu un aer implorator și din ce în ce mai derutat, să nu angajeze pe altcineva în locul lui, să-i acorde puțin timp ca să se gândească, poate după aceea ar fi în măsură să spună da. Ultimele lui cuvinte fuseseră mai mult bâlbâite și se năpustise afară din cameră de parcă ar fi fost urmărit de un monstru invizibil.

Oare se înșelase asupra acestui băiat? se întrebă Tulley. Devenise atât de ciudat! Unde era adolescentul sigur pe el, energic și descurcăreț care-i plăcuse atât de mult chiar din

prima zi?

Și al doilea telefon al lui Cass o contrariase și mai mult!

– Sam m-a sfătuit să nu mă arăt cu tine câtă vreme nu pot demonstra că n-am fost înțeles cu Jack Swift când a înlocuit materialul electric, o anunță Cass. El consideră așadar că ar fi mai bine să nu ne mai vedem...

– Dar ne iubim, Cass! protestă Tulley. El nu știe asta, evident!

– Știe că îmi doresc să mă căsătoresc cu tine de îndată ce se vor termina problemele, știe pentru că i-am spus-o.

În timp ce Tulley se gândea la această veste, el continuă:

– Sam are dreptate, Tulley, dacă se va bănuși că avem o relație, Herald va pierde, din nou credibilitatea în fața publicului, iar eforturile ziarului de a mă susține vor părea suspecte. După părerea lui Sam, Swift și Drummond sunt hotărâți să-mi facă neazuri și eu cred același lucru. De altfel, cei doi sunt capabili să ne urmărească, atât pe mine, cât și pe tine.

Cu moartea în suflet, Tulley sfârși prin a accepta compromisul sugerat de Cass, cu aprobarea lui Sam: pentru moment, se vor întâlni doar la pavilion, noaptea târziu, doar când Cass poate ajunge fără să fie văzut. Acest aranjament nu se potrivea cu firea sinceră și deschisă a lui Tulley, dar avea, oare de ales?

O ultimă privire posomorâtă în oglindă și părăsi toaleta

pentru a se întoarce în birou, ca să-și reia activitatea. Își dorea să se amestece în mulțimea care la această oră se plimba pe Main Street; spicuiind la întâmplase frânturi de conversații de ici și colo, și-ar fi făcut o imagine despre ce gândeau oamenii acestui oraș în legătură cu incendiul din noaptea trecută.

Înainte de a pleca, trecu pe la Ed ca să-i relateze întâlnirea decepționantă pe care o avusese cu Scotty, apoi ieși chiar în clipa în care se aprindeau felinarele pe străzi.

Tulley se opri la o cafenea din colțul străzii și se așează pe unul din scaunele înalte de la bar, alături de alți doi consumatori care sporovăiau pașnic în fața unei cafele. Comandă un espresso și savura prima înghițitură când un alt client, Leo Drummond, cu o licărire agresivă în ochi, se așează pe scaunul liber de lângă ea.

– Permiteți? o întrebă, după ce se instalase.

Pentru că Tulley îi răspunse printr-un simplu gest indiferent, el continuă glumeț:

– Ce foc de artificii am avut noaptea trecută! Dumneavoastră, care sunteți o ziaristă bine informată, ați aflat deja cauza, n-am nicio îndoială în această privință.

Ziaristă! Termenul avea ceva peiorativ în gura lui Leo Drummond, dar Tulley își ascunse indignarea. De ce oare avea impresia că Drummond îi întindea o capcană?

– După cunoștința mea, n-a fost încă stabilită, îi replică

sec.

Drummond ridică din sprâncene cu un aer condescendent.

– Ei bine, sunt în măsură să vă furnizez un pont pentru reporterul dumneavoastră Dawes! Știu ce a declanșat incendiul.

Cei doi vecini ai lui Tulley se pregăteau să plece din bar când Drummond începu să vorbească mai tare, ca să fie sigur că ei nu vor pierde niciun cuvânt din ceea ce va spune.

– Antreprenorul a folosit fire din aluminiu; când instalația este prost făcută, de ce să te miri că ia foc?

Tulley îi observă cu coada ochiului pe cei doi clienți care rămăseseră pe loc și ascultau.

– Chiar nu știți cine este antreprenorul? continuă s-o asalteze Drummond. Cass McReady! Se pare că unchiul dumneavoastră nu s-a înșelat prea mult, nu-i așa....?

– Cum de știți despre aceste fire de aluminiu? îl întreabă ea calm. În cazul în care căpitanul pompierilor ar fi făcut o declarație oficială, Ed Dawes ar fi știut și m-ar fi informat imediat.

Drummond păru derutat.

– Sunt bine informat, ripostă el, laconic.

– Pentru un om care tocmai și-a văzut una dintre proprietăți făcută scrum, luați totul surprinzător de ușor, remarcă Tulley ca să-l enerveze.

El ezită o fracțiune de secundă, apoi fu de acord:

– Într-adevăr, dar ce vreți, e mai puțin grav decât să dai faliment. Chiar dacă, evident, nu-mi place deloc să-mi pierd bunurile.

– Să sperăm că asiguratorul dumneavoastră se va arăta la fel de optimist, domnule Drummond! îl provocă Tulley, ridicând glasul.

Și văzu imediat o licărire ostilă în ochii închiși la culoare ai lui Drummond.

– Această clădire a fost asigurată, desigur, declară el cu asprime. În sfârșit, asigurată sub valoarea ei reală, aş zice, pentru că nu te aștepti să-ți ia casa foc!

Tulley avea sentimentul că marcase un punct, dar nu putea suporta prea mult timp compania acestui individ atât de plin de el. Aruncă pe teighea câțiva bani, coborî de pe scaun și plecă.

Cu inima strânsă, se întreba în drum spre casă cum ar putea să lupte împotriva bârfelor pe care le va împrăști Drummond în toate locurile publice din Hilby. În seara aceasta, cel puțin trei sferturi din oraș au aflat deja că Lamarr Calhoun avusese dreptate, Cass McReady trișase, îi înșelase pe toți...

Cum va putea să le demonstreze contrariul.....?

Capitolul 15

În seara aceea, Tulley începu să-l aștepte pe Cass de îndată ce ajunse în pavilion. Începu prin a se schimba, înlocuind costumul taior de oraș cu un pulover larg și niște blugi confortabili. Apoi făcu un grătar din costițe de miel și puse la cuptor o baghetă umplută cu mazăre congelată și făcu o salată verde.

În timp ce mânca privi jurnalul televizat, apoi făcu ordine în bucătărie și reveni în fața televizorului ca să revadă un serial pe care-l știa aproape pe de rost.

Odată ce programul s-a terminat, urcă în camera ei și, ca să piardă timpul, își făcu unghiile.

Dar unde putea fi Cass? se neliniști ea, părându-i-se că timpul se scurgea prea încet. Câtă vreme o să mai dureze

situația asta îngrozitoare? Măcar se va putea obișnui cu ea? În ajun, totul era atât de simplu, puteau să aibă o legătură fără să se ascundă și brusc, sunt obligați să intre în clandestinitate!

Cass era obligat să vină s-o vadă ca un hoț, dar cu condiția să nu aibă un detectiv pe urmele lui....

Cu un oftat resemnat, se așează pe covor ca să-și lăcuiască unghiile de la picioare. Când termină, avea pe buze un surâs amuzat. Încă din cele mai vechi timpuri, femeile s-au făcut frumoase ca să-și întâmpine amanții și ea, în seara aceasta, își dorea să respecte tradiția....

Îi încolți în cap o idee nebună.... De când o cunoscuse, Cass n-o văzuse decât în ținuta de stradă, în general destul de strictă și profesională, cum cerea profesiunea ei, sau în blugi și un pulover gros și foarte larg, ca acela pe care-l purtase de exemplu în ajun. Dintr-o dată, își dorea să-i apară diferit îmbrăcată, își dorea să-l uluiască fiind.... exotică, arborând o toaletă cu o tentă erotică! Într-un cuvânt, își dorea să-l înnebunească în această seară, să-l facă să uite o zi care fusese fără nicio îndoială mult mai grea pentru el decât pentru ea.

Da, dar să vedem.... avea cu ce să-l surprindă? Garderoba ei era compusă din haine elegante și de bun-gust, pe de o parte, dar și lejere, pe de altă parte! Apoi își aminti de o pijama de lux din satin brodat pe care i-o oferise o creatoare

de modă, după un reportaj pe care-l făcuse despre creațiile ei și-l publicase într-un magazin prestigios pentru femei. Stilista fusese entuziasmată de articolul tinerei jurnaliste și, ca să-și arate recunoștința, i-a făcut acest somptuos cadou care trebuie să fi costat o mică avere. Jacheta era brodată cu fulgi multicolori de păun pe un fond lucios bleu-vernil, care se mula pe piept și se lărgea ușor pe șaolduri, fluiditatea ei acordându-se perfect cu linia suplă a pantalonului. Compleul îi punea silueta în valoare la fiecare pas, la fiecare gest. Un singur nasture mic și foarte discret închidea partea de sus, la baza gâtului, lăsând cele două părți să cadă liber până-n talie. Tulley nu purtase niciodată ceva atât de sofisticat și, înainte de a inaugura această lenjerie de vis, se hotărî să se destindă într-o baie caldă. A rămas un lung moment în apa pe care o parfumase cu câteva picături de ulei, ca să dea pielii o gingășie de mătase.

Pânza moale și suplă îi aluneca pe corpul cald ca o mângâiere și Tulley își simți sâniî întărindu-i-se la atingerea ei, sfârcurile i se ridicară și o străbătu un frison de pură senzualitate. Această podoabă nu seducea doar amantul, ci și pe aceea care o purta, constată ea, visând la clipa delicioasă în care bărbatul pe care-l iubea o va dezbrăca....

Depuse câte o picătură de parfum în spatele fiecărei urechi și alta între sâni, apoi își pieptănă îndelung părul, înainte de a coborî în salon, în picioarele goale, ca să se

ghemuiască într-unul din fotoliile de lângă șemineu. La sfatul lui Sam, nu aprinse lumina de afară, ca să nu semnaleze eventualilor observatori că aștepta o vizită. În casă era o liniște desăvârșită, iar Tulley pândea cel mai mic zgomot de motor sau de pași pe alee.

Și deodată, un răcâit ușor pe lemnul ușii, o avertiză de prezența lui Cass.

– Rapunzel....? Ești aici....? șopti el în spatele panoului din lemn.

Zece secunde mai târziu era în brațele lui, dar îmbrățișarea fu scurtă, Cass îndepărtându-se aproape imediat și îndreptându-se către bucătărie.

– Ei bine, unde te duci așa hotărât? Fără să mă săruți....! îl acuză ea.

Atunci, observă că avea un pachet în mână.

– Am adus niște înghețată cu cafea, o anunță punând pe masă o cutie din carton.

Apoi se întoarse spre ea și adăugă:

– Cred că trebuie.....

Bărbatul se întrerupse uluit, fluieră admirativ, apoi suspină încântat.

– Tulley....! Ești superbă!

Așezată pe canapea, îl văzu scoțându-și în grabă hanoracul matlasat și se apropie de ea, în blugi și cămașă de bumbac. O contempla cu o feroare care dădea o nouă

strălucire ochilor lui de culoarea florilor de nu-mă-uita, iar Tulley își ținu respirația când Cass întinse mâna să-i mângâie sânii delicați pe care satenul se mula într-un fel atât de sugestiv.

– Oh, Tulley... ești... ești atât.... Dar de ce nu mi-ai spus.... eu... m-aș fi îmbrăcat altfel..... bâigui el, cu vocea deja mai răgușită. Tu ești... îmi lipsesc cuvintele... ești încântătoare.... am impresia că sunt un... un om de rând în fața unei... prințese orientale! Mi-e frică să.... să te ating.....

Bărbatul descoperi spațiul dintre cele două părți ale bluzei și își strecură pe acolo mâna care-i cuprinse imediat unul din sânii care palpitau, umflați de dorință.

– Oh.... Cass, dragul meu.... șopti Tulley când el îi dezveli pieptul ca s-o mângâie mai bine.

– Mă intimidezi.... ești atât de frumoasă... și eu, într-o ținută atât de modestă....

– Asta-i tot ce te deranjează? îl tachină, în timp ce râsul ei răsună cristalin în cameră. O să remediem asta.... adăugă, începând să-și descheie cămașa.

Cass o luă brusc în brațe și o purtă spre cameră, urcând scara din patru în patru trepte. După ce ajunseră, pijamaua din saten ateriză la picioarele patului, alături de hainele lui Cass.

– Cass... șopti Tulley, lăsându-se în voia focului pasiunii cu aceeași frenezie ca partenerul ei.

Erau înfometate unul de altul de parcă ar fi fost despărțiți o eternitate, aceeași ardoare îi purta spre culmile plăcerii unde îi aștepta extazul, mai divin încă decât în ajun. Când ultimele tresăriri ale voluptății se stinseră, reveniră împreună, fericiți și gâfâind, într-o realitate care nu le lăsa măcar timp să savureze dulcea moleșală după ce au făcut dragoste.

Cass se îmbracă foarte repede și Tulley, în halat, îl însoțește la ușă, tristă, fără să găsească altceva să-i spună decât un lamentabil:

— Ce-o să ne facem, Cass?

Și totuși, poate ar fi trebuit să vorbească despre incendiu, sau despre ce au de făcut în legătură cu Swift și Drummond; dar Tulley era derutată, nu știa de unde să înceapă, mai mult, confuzia ei se reflecta și în ochii lui Cass, când îi răspunse cu jumătate de glas:

— Nu știu, Tulley, foarte sincer, nu știu nimic...

O luă în brațe și rămaseră mult timp îmbrățișați pe prag, apoi Cass se desprinse cu regret și dispăru în noapte. Tulley închise ușa, se sprijini de perete și, cu ochii închiși, își spunea că tocmai petrecuse clipe de pasiune de neuitat. Cu cât în ajun reușiseră să se descopere în tihnă și s-au lăsat purtați de dorință pe treptele încântătoare ale voluptății, cu atât în seara asta simțurile lor se declanșaseră de la primul sărut, conducându-i direct spre extaz. Tulley regreta puțin

că totul s-a petrecut atât de repede, dar Cass a fost obligat să plece imediat după aceea. Ei îi plăcea atât de mult atmosfera tandră și dulceă oboseală de după dragoste!

Când se trezi a doua zi dimineată, era tot nemulțumită, îi era ciudă și pe pijamaua ei din saten brodat care-i dăduse o alură de prințesă orientală. Fără nicio îndoială, era de vină pentru tot! Din cauza ei își pierduse Cass capul, din cauza implicațiilor erotice, așa că Tulley hotărî să n-o mai poarte.

Când intră în bucătărie, spectacolul care i se oferea nu-i ridică deloc moralul, dimpotrivă: înghețata cu cafea se topise lamentabil în ambalajul ei de carton și se răspândise pe masă.....

În seara aceea, când Cass veni să zgârie la ușă, Tulley purta blugi și un tricou verde pe care era o inscripție: "Nu sunt o prințesă", îl cumpărase în cursul după-amiezii de la un butic din oraș. Când îl văzu pe Cass arborând un smoching impecabil, exclamă impresionată și amuzată, în același timp:

– Ești superb!

Privind neîncrezătoare cutia pe care o avea în mână, adăugă:

– Știu ce e.... și cred că ar trebui s-o mâncăm imediat!

– Da, îmi pare rău pentru cea de aseară.... răspunse el, cu un surâs rușinat.

• În timp ce-și savurau înghețata cu cafea, discutară despre

problemele care le dăduseră viața peste cap. Cass vorbise cu doi dintre electricienii care făcuseră parte din echipa lui Jack Swift când construiseră supermarketul. Ei nu știuseră, i-au declarat, că trebuia să pună fire din cupru și au precizat că Jack Swift acordase o atenție deosebită instalației. Inspectorul de construcții, în care Cass avea o mare încredere, îi confirmase și el. Instalația n-avea niciun defect și focul fusese provocat de altcineva.

Puțin mai târziu, în patul mare cu baldachin, îmbrățișarea lor a fost mai puțin rapidă, dar la fel de plină de pasiune ca în ajun. Dar Tulley presimți în ea un fel de adio. Bănuia deja ce avea să-i spună Cass, când, încă îmbrățișați, trăiau tihna aceea unică și plină de farmec ce se așternuse după jocurile năvalnice ale dragostei.

– Nu mai pot, Tulley.... începu el. Detest să mă strecor noaptea la tine ca și cum aş comite un act rușinos! Este degradant, atât pentru tine cât și pentru mine.... Nu vreau să continuăm astfel, Tulley.... Îți voi telefona, dar nu voi mai veni să te văd până nu se vor rezolva toate problemele astea, o să urmez sfatul lui Sam.

– Cât va dura, Cass?

– Până când voi putea aduce probe ale nevinovăției mele.

Neputând să doarmă după plecarea lui, Tulley își făcu un plan de bătaie: o să publice înregistrarea lui Lamarr.

Dezvăluirile ei nu vor fi suficiente ca să-l disculpe pe Cass, cu siguranță, dar cel puțin vor arăta locuitorilor din Hilby că este victima unui complot.

– Vreau să vă informez imediat despre proiectele mele, patroane.

A doua zi dimineață, Tulley lua micul dejun la familia Matthews.

Notarul își ridică spre ea o privire perplexă și o întrebă:

– De ce mă numiți "patron"?

– Pentru că sunteți, nu-i așa, până ce va fi omologată succesiunea.

Caroline își îndepărtă scaunul ca să se ridice de la masă.

– Dacă aveți de vorbit afaceri, o să merg să-mi termin cafeaua în salon și, în același timp, să urmăresc știrile de la televizor, le zise.

– Nu, Caroline, rămâneți, vă rog! spuse Tulley. Vreau să discut și cu dumneavoastră. Dar îmi pare nespus de rău că dau astfel năvală....

– Deloc, e în regulă, o liniști Caroline.

– Așadar, despre ce este vorba, Tulley? o întrebă Sam.

– Am hotărât să-i dau lui Ed Dawes caseta, chiar în această dimineață cum ajung la ziar, începu ea, intrând direct în subiect. Vreau să redacteze un articol în care să anunțe că această înregistrare a fost găsită printre lucrurile lui Lamarr, să citeze textual pasajele care demonstrează

complotul celor trei bărbați împotriva lui Cass. Nu vom da niciun nume, nu vom demasca pe nimeni, vom spune că vocile n-au fost identificate oficial și că am dat caseta autorităților competente. Ceea ce vom face, de altfel, înainte ca ziarul să fie scos pe piață. Deși nu-l vom putea disculpa pe Cass, vom atrage măcar atenția asupra....

– O clipă, Tulley, o clipă, o întrerupse Sam, care părea extrem de agitat, spre marea uimire a lui Tulley. Nu puteți.

– Nu? De ce?

– Mi-e greu să vă explic, Tulley.... Nu, așteptați.... insistă el, ferm. Iată.... nu este foarte sigur că ziarul vă.... vă aparține, odată ce succesiunea va fi reglată....

Tulley rămăsese fără grai și-l privi stupefiată.

– Aseară, în timp ce căutam, am descoperit un testament scris de Lamarr – cel puțin mi s-a părut scris de mâna lui. N-am spus niciun cuvânt pe moment, considerând că nu e cazul să vă necăjesc mai mult, câtă vreme nu e nimic sigur.... Unul dintre adjuncții șerifului, care se pricepe puțin la grafologie, crede că e scris de mâna lui.

– Era prea frumos ca să fie adevărat.... am simțit-o încă de la început.... murmură Tulley după câteva secunde.

– Nu vă dați bătută atât de repede. Nici măcar nu știți numele beneficiarului.

– Nu-mi pasă! Acum, contează un singur lucru: unde o să mă duc acum?

– Nicăieri, cel puțin nu imediat. În afară de noi doi, nu știe nimeni nimic și n-am de gând să fac nimic public până nu autentific testamentul.

– De ce? Vă temeți că este vorba de un fals? întrebă absentă Tulley.

Era încă sub influența celor aflate și-i era destul de greu să se concentreze asupra discuției.

– Nu-mi vine să cred că Lamarr l-a desemnat pe Shelby Haynes drept moștenitor, murmură Sam.

– Shelby Haynes? repetă Tulley. Oh, Dumnezeuule! Sam, va pleca tot personalul! Herald o să moară!

– Și eu cred același lucru, fu el de acord, iată de ce vreau să examinez totul îndeaproape. E ceva în afacerea asta care mă deranjează....

– Ce anume?

– Ei bine, mai întâi sunt gata să jur că în biroul lui Lamarr nu era niciun testament în ziua în care eu chiar am căutat unul! Și sincer, nu mi-ar fi scăpat, pentru că era la vedere, toată lumea putea să-l vadă.

– Dar, atunci, cum.....

– E foarte simplu.... Shelby avea precis o cheie a casei, dar asta nu explică totul. Adjunctul șerifului mi-a spus că e nevoie de timp ca să imiți un scris, mai ales o semnătură. Și apoi, Lamarr nu i-ar fi lăsat nimic lui Shelby Haynes, nici măcar un ac! Toată lumea din Hilby știe foarte bine că se

detestau!

– Și atunci, de ce-l păstra la ziar?

– S-ar părea că se șantajau reciproc, fuseseră amestecați într-o poveste urâtă de fraudă electorală. De altfel, Prentiss, tatăl dumneavoastră, știa despre ce e vorba, am impresia că în acea perioadă a plecat în Nord cu soția și copilul.

– De ce nu i-a denunțat tata? se revoltă Tulley.

– N-ar fi vrut să-și trimită propriul frate la închisoare! Ce dezonoare pentru familia Calhoun!

Tulley înțelegea reproșul din tonul lui Sam. De când sosise aici, înțelesese cât de important era pentru ei simțul onoarei familiale.

– Ce-ar trebui să fac, Sam?

– Cât timp eu voi efectua câteva cercetări, continuați să vă ocupați de ziar fără să schimbați nimic, purtați-vă ca și cum n-ați ști nimic. Dar, mai ales, renunțați să dezvăluiți conținutul acestei casete! I-ați face mai mult rău decât bine lui Cass.

– De acord, Sam, suspină ea. Încercam doar să-l ajut.... Mă simt atât de neputincioasă! Mi se pare mult mai util să acționez cumva decât să aștept să se facă ceva.....

În timp ce se pregătea să plece, adăugă, ezitând puțin:

– Cass mi-a spus că azi urmează să ia prânzul la dumneavoastră, Sam.... N-ați vrea să-i vorbiți despre acest testament?

– N-ai vrea s-o faceți chiar dumneavoastră? se miră Sam.

– Nu știu.... când ne vom întâlni. Noi.... ei bine.... am decis să urmăm sfaturile notarului nostru.

– Bravo! o felicită Sam, în timp ce soția lui, Caroline, o strângea în brațe pe tânăra lor prietenă.

– E greu, îmi imaginez, mica mea Tulley, îi spuse ea cu compasiune în glas, dar faceți foarte bine că îl ascultați pe Sam. El are dreptate, știți, acest Drummond e în stare de orice....

Puțin mai târziu, chiar înainte de prânz, domnișoara Clover îl introducea pe Cass în biroul lui Sam Matthews. Acesta din urmă, întors către fereastră și prost dispus, privea cerul înnorat.

– Uite, citește asta, îi zise el vizitatorului întinzându-i o foaie de hârtie pe care o luă de pe birou.

Cass privi cele câteva cuvinte scrise cu cerneală neagră și cu litere mari, înclinate, apoi le citi, neîncrezător, cu voce tare:

"Subsemnatul Lamarr Calhoun, las tot ceea ce posed lui Shelby Haynes...

– Dumnezeule mare....! exclamă el, doborât. Tulley știe?

Cum notarul aprobă dând din cap, Cass simți o mare durere pentru iubita lui, victimă a unei crude nedreptăți. Ea, care era atât de curajoasă, de cinstită, iat-o acum deposedată de tot ce i se cuvenea de drept, de către un om

de nimic pe care până și Lamarr Calhoun îl disprețuia! Cass avea dintr-o dată impresia că nu poate să facă nimic pentru repararea acestei nedreptăți și se simțea îngrozitor.

– Și ziarul, Sam? Îl pierde și pe el?

– Nu, dacă voi putea să evit acest lucru, răspunse Sam.

Și începu să-i vorbească despre bănuielile lui, pe care Tulley le aflase mai devreme.

– Spuneți-mi, Sam, adjunctul șerifului se pricepe cu adevărat la grafologie? îl întrebă gânditor, Sam.

– Cred că da, de două sau de trei ori pe an ei se confruntă cu falsuri și alte contrafaceri pe care el le rezolvă.

– Ați accepta să-mi încredințați această hârtie pentru patruzeci și opt de ore?

– În principiu, n-am dreptul, Cass, știi că am o anumită responsabilitate în calitate de....

– Da, știu, îl întrerupse Cass, e împotriva eticii dumneavoastră profesionale, dar promit să vi-l înapoiez în două zile.

– Ce vrei să faci cu el, Cass? se neliniști puțin notarul. În sfârșit, nu-mi răspunde, prefer să nu știu nimic. Ai grijă de el, atâta tot. Îți permit să-l iei doar pentru că am încredere în tine ca în propriul meu fiu. Bun și acum.... să mergem la masă!

Folosiră mașina lui Cass ca să se ducă la un mic restaurant preferat de amândoi; era situat la ieșirea din oraș

și se serveau mâncăruri tradiționale într-o atmosferă simplă și intimă. În timpul prânzului n-au discutat deloc despre succesiunea lui Lamarr. Cass îl conduse pe notar înapoi la birou și-l rugă să aibă grijă de Tulley câtă vreme el va lipsi din oraș.

— Am înțeles, băiete, îl asigură Sam, care adăugă cu un surâs viclean: dacă nu te-aș cunoaște bine, m-aș întreba dacă nu cumva te eschivezi....

— Să mă eschivez? Ce vreți să spuneți?

— Ca să nu fii aici când căpitanul pompierilor va face public raportul despre incendiu....

— Nici pomeneală, Sam.... Ieri, chiar eu l-am avertizat despre fraudă! Remarcaseră și ei firele din aluminiu dar, după părerea lui, nu aceasta este cauza incendiului și ei își continuă cercetările. Probabil nu va apărea nicio declarație oficială prea curând.

— În calitate de notar al tău, te sfătuiesc să fii în oraș, ca să faci față eventualelor acuzații.

— Imposibil, Sam! N-o să stau cu mâinile în sân când Tulley riscă să-și piardă ziarul! Cunosoc pe cineva care ne-ar putea ajuta. Și dacă tot orașul va crede că am fugit, ei bine, cu atât mai rău!

— Să nu uiți că ai și tu probleme!

— Vor trebui să aștepte! În clipa asta prioritățile mele sunt problemele lui Tulley, răspunse Cass, demarând. Când

mă voi întoarce mă voi gândi și la celelalte...

— Vroiam să vin să te văd, dar Sam mi-a interzis, îi spunea Cass de la celălalt capăt al firului.

Tulley închise ochii; vorbeau de câteva minute, Cass îi mărturisi că era la curent cu testamentul lui Lamarr și Tulley se simțea părăsită. Ce n-ar fi dat să fie, în clipa asta, în brațele lui!

— Uneori regret că trebuie să-l ascultăm mereu pe Sam! bombăni ea. De altfel, ce mai contează părerea oamenilor, dacă Herald trebuie să-i revină lui Shelby Haynes!

— Nu uita că, până la noi ordine, ziarul îți aparține, așa că trebuie să fii prudentă.

Tulley cedă, însă o așteptă un nou șoc.

— O să plec câteva zile pentru afaceri, draga mea, dar te voi suna în fiecare seară.

I se păru că alunecă într-o prăpastie neagră și asculta distrată cuvintele de dragoste pe care Cass i le murmură de la distanță, în timp ce-și lua rămas-bun. Când închise, rămase mult timp gânditoare și tristă, cu mâna pe telefon. Apoi se strădui să se consoleze, spunându-și că depărtarea nu va însemna o mare diferență, chiar dacă ar fi rămas în Hilby, ei ar fi comunicat tot prin telefon... Dumnezeu, unde se ducea? A fost atât de tulburată de vestea că pleca, încât a uitat să-l întrebe unde se ducea!

Chiar în acel moment, în pragul biroului ei își făcu

aparitiia Ed Dawes.

– Tocmai m-a sunat căpitanul pompierilor, o anunță, mi-a făcut o confidență: încep să creadă că incendiul ar putea avea o origine criminală. Dar ei nu cred că este opera unui piroman obișnuit, iată de ce preferă să nu vorbim încă despre asta, dacă veți fi de acord. *A. M.*

– De ce v-a spus, dacă nu vrea să fie publicat? se neliniști Tulley. Și în afară de asta, nu e bine, după opinia mea, ca un jurnalist să adune "confidențe"

– Sunt într-un tot de acord, Tulley, și în general nu le provoc. Dar se întâmplă ca acest căpitan să fie un vechi prieten, nu redactorului de la Herald i s-a confesat, ci prietenului din copilărie. Ca și el, consider că e inutil să ne grăbim să publicăm acest fapt nou în ziarul nostru, am risca să compromitem bunul mers al anchetei.

– Vă rog să mă scuzați, Ed, murmură Tulley surâzând cu un aer vinovat. Aveți perfectă dreptate și vă susțin. Dacă măcar aș putea fi de folos....! suspină ea.

Puțin mai târziu, după ce Ed se întorsese în sala de redactare, îl rechemă.

– Poate prietenul dumneavoastră ar accepta să ne spună când au observat că firele erau din aluminiu.

Ed puse imediat mâna pe telefon și obținu îndată informația.

– În timpul incendiului, îi spuse el lui Tulley după ce

termină convorbirea. Au remarcat toți pompierii, dar n-au dat prea mare atenție că, aparent, nu aceasta era cauza sinistrului. Totuși.... adăugă intrigat, căpitanului i s-a părut ciudat să vadă contoarul deschis, ceea ce pare neobișnuit în cazul localurilor neocupate. Proprietarului nu-i păsa de chitanțele de electricitate.

– Proprietarul e Leo Drummond, îi informă Tulley.

– Drummond? Ia te uită! Poate dorea să lumineze clădirea crezând că astfel eventualii locatari o vor vedea mai bine!

– Poate. El a venit din Florida, nu-i așa? De unde exact, știți, Ed?

– Ei... da, cred că-mi amintesc. Când i s-a refuzat autorizația de construcție, l-am auzit mormăind că nu se aștepta să aibă aceleași neplăceri ca în Fountain Beach.

– Fountain Beach? Se vedem în care parte a statului se găsește această localitate, zise Tulley, mergând să se uite pe un atlas de pe etajeră. Fo... Fountain... Fountain Beach! Iată.... este pe coastă, la sud de Daytona Beach! Mulțumesc pentru informație, Ed.

Când rămase din nou singură, îi telefonă lui Stanley Rice, vechiul ei coleg de la New York. După ce au schimbat formulele de politete, l-a întrebat dacă ziarul lui are corespondent la Daytona Beach.

– Da, este Dick Brown, acoperă toată zona pentru noi,

evident, dacă evenimentul este prea important, pleacă de la ziar și un trimis special ca să-l ajute, îi explică Stanley.

– Ai putea să-i încredințezi o anchetă despre un oarecare Leo Drummond, un întreprinzător care ar fi inițiat o parcelare la Fountain Beach? Acest Drummond este în Hilby de opt sau nouă luni. Precizează-i prietenului tău Brown că va fi bine renumerat.

– De acord, Tulley, te sun de îndată ce am vești. Sau, mai bine... ca să câștigăm timp, te va suna chiar Dick.

Mai sporovăiră câteva minute, apoi Tulley închise, cu un aer satisfăcut pe buze. Cât de fericită fusese acolo, la cel mai mare cotidian newyorkez! Acum se afla în concediu fără plată până la reglarea succesiunii, deci nu va rămâne fără serviciu dacă s-ar întâmpla....

De fapt, își zise, omisese să-l anunțe pe Stan că nu mai era moștenitoarea unchiului și că s-ar putea întoarce în curând.

Dar cum ar putea să plece și să-l lase pe Cass? Mai ales în acest moment, când avea atâtea necazuri! Nu putea să piardă Heraldul și în același timp să plece din Hilby și să-l părăsească pe bărbatul pe care-l iubea! Trebuia să acționeze, nu să se lase cuprinsă de disperare, pentru că nu putea face nimic împotriva testamentului olograf al lui Lamarr și pentru că în curând poate nu va mai avea loc la ziar! Da, trebuia să acționeze cu orice preț!

Capitolul 16

În seara aceea Cass, o sună puțin după ora nouă. Auzind soneria telefonului, Tulley coborî în viteză scările, dar se împiedică în cordonul rochiei de casă și se dezechilibrează. Se redresă în capătul scărilor, chiar în dreptul gheridonului pe care se afla aparatul.

– Alo, Cass? găfâi ea, în timp ce, grăbindu-se să răspundă, răsturnă aparatul.

– Tulley, ce e întâmplă? se alarmă Cass de la celălalt capăt al firului. E totul bine?

– Unde ești?

– La Washington, de ce întrebi?

– Dar unde exact? În statul Washington sau în capitala federală? insistă ea.

– Nu ți-am spus? Oh, iartă-mă, eram sigur că.... îi răspunse râzând stingherit. În capitală, evident.

– Oh, Cass.... ziua asta a fost cea mai lungă! Mi-aș fi dorit să fii aici, cu mine! Dar ce naiba faci în Washington?

– Nici eu nu prea știu.... pentru moment. Nu reușesc să mă întâlnesc cu omul pe care vreau să-l văd, s-ar putea mâine...

Mai sporovăiră puțin, își șoptiră cuvinte de dragoste și se despărțiră triști. De-abia după ce închise, Tulley își dădu seama că nu-l întrebase motivul pentru care se dusesese la Washington. Omisese să-i spună și unde se cazase. Dacă ar fi știut unde era, l-ar fi sunat imediat.

A doua zi, spre sfârșitul dimineții, Tulley îl văzu pe Scott Kettleman apărând în pragul biroului ei. Mirată, îi făcu semn să intre.

– Ce surpriză! exclamă ea. Ai o zi de vacanță de la școală?

– Nu.

Pentru că el nu continua, Tulley îl privi cu atenție. De ce i se părea atât de încordat?

– Domnișoară Tulley.... reluă el după câteva secunde, munca aceea aici, la ziar.... mi-o doresc mai mult decât orice altceva, dar presupun că o să spuneți să nu mă mai gândesc la ea....

– De ce, Scotty? Ți-am propus-o deja.

– Da, dar.... eu știu ceva și n-o pot accepta fără să vă spun

ceea ce știu.... și când o să vă spun, dumneavoastră.... poate n-o să mai vreți să riscați să.... mă angajați.

– Poate eu ar trebui să decid, nu crezi, Scott? Așadar, intră și povestește-mi....

Scott se execută cu gesturi automate, apoi, după ce se instalează pe un scaun în fața ei, ridică spre Tulley o privire limpede și cinstită, dar atât de nefericită, în același timp!

– E în legătură cu incendiul, domnișoară Tulley.... În seara aceea am văzut ceva, dar în principiu n-ar fi trebuit să fiu acolo unde am văzut.... și părinții mei vor.... în sfârșit, mă întreb ce vor face....

Se opri în mijlocul frazei, cu vocea pierită.

– Dacă nu mi-ați fi oferit această rubrică.... continuă el după ce-i reveni glasul. Dar mi-a fost frică să mărturisesc și.... nu puteam să vă spun da fără să vă pun la curent.... Și apoi, am auzit oamenii spunând că focul a izbucnit din vina lui Cass McReady și atunci....

După tirada lui rămase fără suflu, așa că făcu o pauză ca să-și recapete respirația și să-și stăpânească emoția. După cele auzite, Tulley își simțea inima bătându-i mai repede. Așadar, puștiul descoperise ceva, își tot repeta ea.

– Mi-e puțin rușine, domnișoară Tulley.... reluă Scott privind-o speriat. Trebuie să vorbesc cu cineva... dar dacă nu mai vreți să mă angajați, n-o să vă port pică, știu, am promis să....

– Nu înțeleg prea bine despre ce vorbim, Scotty, îl întrerupse cât se poate de drăguț Tulley, dar crede-mă, te ascult.... hai, povestește-mi.... îl încurajă ea cu blândețe, de teamă că nu va mai spune nimic.

Așa că s-a simțit ușurată când l-a văzut că trage aer în piept, pregătit să-și continue povestea.

Pentru prima dată în viață, Scotty plecase pe furiș de acasă, chiar în seara incendiului, după ce părinții lui se culcaseră. Traversase cu bicicleta orașul, ca să asiste la o mică petrecere pe care colega lui preferată o dădea la ea acasă, în absența părinților. Au avut acolo un vin dulce și, pentru că nu era obișnuit să bea, s-a simțit la început euforic, apoi i s-a făcut rău. Urmărit de ghinion, fata care-i plăcea dispăruse cu un alt băiat, așa că Scotty plecase dezamăgit spre casă cu bicicleta.

Pe colina unde se afla supermarketul a fost obligat să se oprească, victimă a unei senzații puternice de vomă și, ascuns într-un tufiș, încerca să-și revină înainte de a urca din nou pe bicicletă.

– Îmi era încă foarte rău de la stomac, domnișoară Tulley și regretam foarte tare că nu rămăsesm acasă! Deodată, în timp ce așteptam să-mi revin, în spatele unui tufiș, am văzut sosind și parcând acolo o mașină. A coborât un bărbat și s-a îndreptat spre mine... Dacă ați ști ce frică mi-a fost! M-am ghemuit în spatele frunzișului, dar am înțeles apoi că nu era

pe urmele mele, ci doar traversa parcare ca să intre în clădire pe o ușă din spate....

Cum Scotty făcu o pauză, Tulley îl îndemnă să continue.

– Da, Scotty.... și apoi....

– În clipa aceea mă simțeam deja mai bine și aș fi putut pleca acasă, dar eram curios.... acest bărbat mi se păruse puțin.... dubios. Și apoi, încă îmi era rău de la stomac.... așa că am rămas ghemuit în scunzătoarea mea și, după câteva minute, ciudatul individ a ieșit afară, a trecut chiar pe lângă mine, dar din fericire mergea prea repede ca să mă vadă! A sărit în mașină și a plecat în grabă.

Lui Tulley i se făcuse brusc frică să-i pună întrebarea care-i ardea buzele. Totuși, își luă inima-n dinți:

– Cine era, Scotty? Îl știi....?

– Da, îi răspunse adolescentul, dar la început n-am fost sigur.... Avea o geacă groasă care-l făcea mai mare, nu-i vedeam fața din cauza glugii. Dar l-am identificat datorită mașinii, domnișoară Tulley.... Dar și pentru că i-am văzut foarte clar trăsăturile când a trecut pe lângă mine, grăbindu-se spre mașină.... Nu există decât o mașină ca a lui în tot comitatul. Acest bărbat era domnul Drummond, sunt sigur, să știți, domnișoară Tulley, cel care se îmbracă totdeauna atât de bine....

Satisfăcută de ceea ce tocmai aflate, Tulley vroia să știe mai mult.

– Și, după aceea, Scotty?

– Ei bine.... când m-am ridicat să urc pe bicicletă, m-au luat din nou amețelile și noi senzații de vomă.... mi-a fost frică să nu mi se facă mai rău și am rămas acolo, la adăpostul tufișurilor, mai mult timp. Trebuie să fi adormit, eram atât de obosit și mă simțeam atât de rău.... Îmi amintesc doar că m-am trezit după un timp din cauza fumului care ieșea din supermarket; atunci, am uitat de răul meu și m-am întors cu toată viteza acasă!

Se opri încă o dată ca să-și recapete suflul și, pentru că rămăsese cufundat în gândurile lui, Tulley îl întrebă iar:

– Da.... Și apoi?

– Atunci.... am ajuns acasă și mi-am amintit că trebuia să telefonez la pompieri....

– Ai făcut-o?

– Păi.... da, îi răspunse puțin jenat, dar mi-o luase cineva înainte.... Mă temeam să nu-i trezesc pe ai mei, așa că am început prin a-mi pune pijamaua și a face puțină dezordine în pat.... în așa fel încât dacă ai mei ar fi intrat în cameră.... În sfârșit, chiar când mă apropiasem de telefon, am auzit sirenele. Dar vă jur că doream să telefonez, domnișoară Tulley!

Tulley era atât de uluită de ceea ce aflate, încât a rămas un lung moment tăcută.

– O să le povestiți părinților mei? se alarmă Scott.

– Nu, îl liniști ea. Dar nu te va lăsa conștiința până nu le vei spune chiar tu.

Care era exact rolul ei în această situație nouă? se întreabă. Scott tocmai îi furnizase o informație capitală și considera că era de datoria ei să-i ia în serios escapada nocturnă. Ce atitudine să ia? Să se arate recunoscătoare, să-l dojenească sau.... amândouă în același timp? Sau trebuia să tacă, pur și simplu? Încă se mai gândea, când Scott fu cel care-i furniză răspunsul.

– Îmi imaginez că nu mă mai vreți la ziar, îndrăzni el, cu ochii plini de teamă.

– Nu știu, Scott, îi răspunse. Vino să mă vezi după ce vei avea o explicație cu părinții tăi în legătură cu mica ta escapadă nocturnă. Și când vei hotărî că mai vrei să sărbătorești cu vin dulce....

Figura mohorâtă a lui Scott se luminează de un surâs la fel de deschis ca de obicei.

– În ceea ce privește vinul roșu pot să vă spun de acum că nu mă voi mai atinge niciodată de așa ceva! exclamă el. Nici pentru tot aurul din lume! Doar când mă gândesc la el mi se întoarce stomacul pe dos....

După plecarea băiatului, Tulley sună compania de electricitate, ca să afle dacă supermarketul fusese alimentat tot timpul cu curent. Trebuia să repete întrebarea la trei persoane în trei departamente diferite înainte de a obține

un răspuns precis.

– Nu, doamnă, îi declară un glas politicoș de la direcția comercială, nu mai era alimentat de un an. Dar proprietarul a cerut reconectarea în urmă cu patru zile.

În prima parte a după-amiezii a sunat-o Dick Brown din Daytona Beach.

– Sper că Leo Drummond nu este unul dintre prietenii dumneavoastră, domnișoară Calhoun, începu el. A lăsat o foarte urâtă amintire în Fountain Beach, unde se instalase ca întreprinzător imobiliar. Înainte făcuse ravagii prin Texas. Extrem de bogat, a început ca specialist în instalații electrice în construcții, apoi, într-o bună zi, s-a lansat în afaceri și a început să finanțeze construcția de locuințe. A amenajat un cartier întreg în Fountain Beach, dar locuințele n-au rezistat furtunilor tropicale frecvente în această zonă. Oamenii cărora le vânduse aceste case au cerut expertize și s-au stabilit astfel niște greșeli de construcție de neiertat! Drummond era cât pe ce să fie linșat, își datorează viața fugii.... Și asociatul lui la fel.

– Asociatul? Îi știți numele?

– Swift.... Jack Swift, mai precis.

– Vă mulțumesc sincer, domnule Brown, ajutorul dumneavoastră îmi este foarte prețios. Vă fac acum legătura la contabilitate și vă rog să le comunicați costurile demersului dumneavoastră, vă voi trimite cecul chiar în

cursul acestei zile. Informațiile dumneavoastră vor rezolva multe probleme, vă asigur.

Tulley își promise în gând să adauge un bonus substanțial onorariului cerut, ca să-și demonstreze astfel recunoștința.

– Încântat să vă servesc, domnișoară Calhoun.

Fără nicio îndoială, ziua fusese plină de evenimente! Își spunea Tulley o oră mai târziu, când fata de la recepție o anunță prin interfon că domnul Jack Swift dorea s-o vadă. Jack Swift! De ce naiba solicita o întrevvedere? se întrebă Tulley când în pragul biroului ei apăru un bărbat scund și îndesat, cu o față roșie și îmbrăcat în blugi și o geacă.

– S-ar părea că sunteți nepoata lui Lamarr și dumneavoastră conduceți ziarul, declară el în loc de introducere.

Ce voce subțire! se miră tânăra. În contradicție cu silueta masivă și cu aspectul lui mai degrabă dubios.

– Într-adevăr, domnule Swift. Iar dumneavoastră

sunteți.....

– Am venit să fac o declarație și țin ca ea să fie publicată imediat!

– Ah, da? Ce declarație, domnule Swift?

– Mi se reproșează firele de aluminiu din supermarketul care a ars, zise cu glasul lui pițigăiat. Așa că am venit să precizez că am urmat instrucțiunile antreprenorului și că am făcut o treabă bună, am muncit serios. Dacă trebuie acuzat cineva, acesta este Cass McReady. El m-a obligat să înlocuiesc firele de cupru cu fire din aluminiu.

Tulley trebui să facă un efort supraomenesc ca să rămână calmă. Ridică spre el o privire glacială și-l corectă:

– Nu, domnule Swift, amândoi știm că e fals! Noi doi știm că în absența domnului McReady ați schimbat materialele și v-ați însușit diferența. Noi doi știm că ați profitat de drama care tulburase familia McReady ca să realizați un frumos beneficiu, și mai știm că i-ați făcut o înscenare cu Drummond și cu unchiul meu Lamarr, un complot prin care să faceți orașul Hilby să creadă că domnul McReady și cu dumneavoastră ați schimbat firele electrice la construcția anexei palatului de justiție! Noi știm toate astea, dumneavoastră și cu mine, nu-i așa, domnule Swift?

Stupefiat, Swift tăcea. Când în sfârșit își reveni, protestă vehement:

– Nu-i adevărat! De unde ați scos prostiile astea?

– Ba este adevărat, domnule Swift, știți la fel de bine ca mine. Dar eu știu și altceva, ceea ce dumneavoastră ignorați, domnule Swift.

Și Tulley făcu o pauză ca să adâncească misterul.

– Unchiul meu și Leo Drummond aveau de gând să vă facă țap ispășitor, la nevoie, continuă ea.

– De unde v-a venit o astfel de idee? urlă Swift.

– Pentru că am totul pe o casetă. Nu erați la curent, nu-i așa, dar unchiul meu plasase un microfon ascuns sub biroul lui. Dacă domnul McReady l-ar fi acționat în tribunal pentru calomnie, el ar fi adus drept probă această înregistrare prin care ar fi demonstrat exactitatea celor publicate.

– Lamarr mi-a promis că nu-mi va menționa numele!

– Și l-ați crezut! Unchiul meu nu era un om de onoare, domnule Swift!

Îl dăduse gata, era clar, era suficient să te uiți la el, pălise și își trosnea nervos degetele.

– Nu știți să vă alegeți prietenii, domnule Swift, pentru că și Leo Drummond este necinstit. Și el va face tot posibilul ca, în cazul în care lucrurile se vor termina rău, să cadă capul dumneavoastră, nu al lui.

– Ce vreți să spuneți?

Panica pusese vizibil stăpânire pe el, iar Tulley profita.

– Ați făcut o treabă excelentă la supermarket instalând firele de înlocuire, nu veți fi răspunzător pentru incendiu,

doar dacă....

– Doar dacă? Continuați, pentru numele lui Dumnezeu!

– Doar dacă anchetatorii nu vor avea motive serioase să creadă că ați atins acele fire în ultimul timp. S-ar părea că asta ar fi cauza dezastrului.

Tulley nu văzuse niciodată o figură atât de înfuriată.

– Derbedeul! exclamă Swift, nebun de furie. A dat foc supermarketului ca să obțină prima de asigurare și o să încerce să mă facă pe mine răspunzător!

Urla atât de tare, încât trebuie să se fi auzit și în stradă.

– Am dreptul să ascult înregistrările! răcni el.

– Va trebui să vorbiți cu Sam Matthews, notarul lui Herald. Casetele sunt la el.

Un minut mai târziu, Jack Swift se grăbea să iasă din clădire, mai nervos ca niciodată. În seara aceea, în timp ce aștepta telefonul lui Cass, Tulley se felicita pentru ziua rodnică pe care o trăise. Înainte de a se întoarce la pavilion, trecuse pe la Sam ca să-i comunice informațiile prețioase pe care le adunase. Da, își spunea, totul era perfect. Singura umbră care plana era acest jurnal pe care o să-l piardă....

Și Cass? De ce întârzia la Washington când avea nevoie de el în Hilby? Până la urmă, era vorba de lupta lui care se dădea aici! Nu se angajase în această bătălie ca s-o ducă singură. "Împreună" îi declarase într-una din seri, oare acest cuvânt mai însemna ceva pentru el?

Aceasta era starea ei de spirit când ridică receptorul, iar conversația cu Cass fu scurtă și mai dezolantă decât cea din ajun.

~ Ceea ce te reține la Washington are legătură cu incendiul, cel puțin așa sper, dacă nu, ai face bine să te întorci cât mai repede.

~ Nu, nu e cazul, crede-mă, Tulley, este foarte important. Trebuie să mai rămân, aștept informații de la cel pe care am venit să-l consult.

~ Despre ce e vorba, Cass?

~ Ai încredere în mine, Tulley, prefer să-ți vorbesc personal despre asta, draga mea. Dacă el are secrete, va avea și ea! se hotărî, puțin supărată. Ardea de nerăbdare să-i spună ce aflate de la Scott Kettleman, Dick Brown și Jack Swift, dar acum ar fi preferat să-și taie limba decât să-i mai spună ceva.....

~ Te iubesc, murmură Cass.

~ Și eu te iubesc, răspunse ea.

Apoi își urară noapte bună.

A doua zi dimineață, comitatul Hilby se trezi acoperit de zăpadă. Evenimentul era suficient de important ca să alimenteze discuțiile, deoarece de cel puțin cincisprezece ani nu căzuse nici măcar un fulg, iar "Hilby Herald" trebuia să-l comenteze pe prima pagină. De la fereastra biroului ei, Tulley contempla stratul subțire de zăpadă care acoperise asfaltul străzii, când o sună Sam Matthews.

— L-ați putea convinge pe Charlie Kettleman să se ducă să-l caute pe băiatul lui la liceu și să vină cu el la mine, să zicem pe la ora două, în această după-amiază? o întreabă notarul. Vreau să-i aud povestea.

Accentul lui era mai melodios decât de obicei și Tulley avu impresia că omul legii era mai mulțumit de el decât în mod obișnuit.

— Ce se întâmplă, Sam? îl întreabă, intrigată.

— Răbdare, Tulley, veți vedea, pentru că insist să veniți și dumneavoastră. Veniți negreșit, ați înțeles?

Nu avea obiceiul să dea ordine, iar curiozitatea tinerei femei crescuse. Și nu se atenuă deloc, pe măsură ce se apropia ora întâlnirii. Înfofolită în mantoul ei îmblănit, Tulley plecă de la ziar mult mai devreme și se îndreptă către biroul notarului, în speranța că o va informa înainte.

Se miră când Sam o conduse într-o altă cameră, mobilată cu o masă de conferințe din stejar lustruit, în jurul căreia erau dispuse opt scaune frumoase, asortate. Pe o măsuță de

lângă fereastră trona un serviciu complet de cafea.

– Așteptați lume, s-ar zice, remarcă Tulley, aruncând o privire la numărul ceștilor de cafea.

Dar Sam nu-i răspunse, se întoarse către ușă ca să-l întâmpine pe Jack Swift care sosea bombănind, cu domnișoara Clover în urma lui.

– Ce se întâmplă? mormăi el fără să salute pe cineva. Mi-ați spus că pot asculta acea înregistrare!

– Și alte persoane doresc s-o asculte, replică Sam Matthews, fără să-i dea alte explicații. Vom începe când vom fi toți.

Apoi o invită pe Tulley să se așeze alături de el, în capătul mesei, de unde, tânăra vedea în stradă și-i zări pe Charlie Kettleman și pe fiul lui pășind alături pe peronul din fața biroului.

Jack Swift se mai posomori puțin când secretara îi introduse pe rând pe Darin Hughes, căpitanul pompierilor, un bărbat jovial, cu alură de atlet, apoi un alt uriaș, cu tâmplele grizonante și privire scrutătoare. Acesta din urmă se opri în prag, să-i privească atent pe cei prezenți.

– Tulley, zise Sam, vi-l prezint pe șeriful nostru, Jimmy Ballou. Iat-o pe Tulley Calhoun, șerifule, inutil să vă precizez cine este.

Hughes, Sam și Ballou discutară o vreme diverse banalități, în timp ce ceilalți priveau într-o tăcere crispată.

Swift avea acum aerul unui animal hăituit; în ceea ce-i privea pe cei doi Kettleman, Tulley se bucură să vadă în privirile pe care le schimbau o complicitate afectuoasă. Era clar că Scott avusese o discuție cu părinții lui.

Dar surprizele nu se terminaseră pentru Tulley. Următorul sosit nu fu altul decât Ed Dawes, urmat treizeci de secunde mai târziu de Leo Drummond. Swift care, la vederea ziaristului era pe punctul de a sări din scaun, înțepeni pe loc.

Drummond se opri în prag când zări cele opt persoane așezate în jurul mesei. Schiță o mișcare de retragere, dar domnișoara Clover, care era chiar în spatele lui, îi blocă ieșirea, împiedicând orice fugă. Drummond roși la început, apoi își recăpătă imediat sângele-rece, avansă în interiorul camerei cu un surâs larg pe buze. Dar privirea lui era de gheață. Și Tulley constată că îi privea pe fiecare cu aceeași intensitate cu care îi observase și șeriful.

– Intrați, Leo, îl invită Sam. Toate scaunele sunt ocupate, îmi pare rău, dar o să găsiți un taburet, acolo în colț, vă rog să-l luați și să vă așezați lângă șerif...

– Nu mi-ați spus că este vorba de un comitet, Matthews, îi reproșă cu acrială în glas. M-ați atras aici prin mijloace necinstite!

– Vă rog, Leo, obiectă Sam cu reproș în glas. Dacă țin bine minte, v-am spus că vom discuta astăzi, la ora

paisprezece, în biroul meu, probleme privind proiectul dumneavoastră de amenajare și am adăugat că insist să-l auziți.

– De acord, Sam, răspunse Drummond, ușor condescendent. Pentru moment, accept să intru în jocul dumneavoastră, dar nu.....

Nu mai termină fraza și ocoli masa în direcția scaunului liber.

– Ați ghicit cu toții, mai mult sau mai puțin de ce v-am convocat, începu Sam.

Tulley se abținu să nu râdă. Cu siguranță, dragul de Sam adora romanele polițiste. Se exprima adesea ca detectivii lui preferați.....

– O să vorbim despre incendiul care a distrus, acum câteva seri, imobilul lui Leo, continuă el cu calm. După cum spunea Tulley, cunoașteți cauza acestui dezastru. Leo, așadar, sunt sigur că șeful pompierilor noștri v-ar fi recunoscător dacă veți face lumină în ancheta lui.

– O să repet ce i-am spus lui Tulley, ripostă furios Drummond. S-a întâmplat din cauza firelor acelea blestemate din aluminiu pe care Swift și McReady le-au folosit în locul celor din cupru!

– Hei, o clipă, Drummond! îl întrerupse Swift sărind de pe scaun, nebun de furie și mort de frică. N-o să mă faci răspunzător de acest foc! Instalația electrică era fără defect!

Darin Hughes, căpitanul pompierilor, aprobă dând din cap.

– E adevărat, zise el, după cât am putut noi vedea, instalația era corectă.

– Vorbiți-ne despre ce ați descoperit, Darin, îi sugeră Sam Matthews.

– Avem dovada că a umblat cineva la cutia cu racorduri, provocând deliberat un scurtcircuit. În consecință, afirmăm că e vorba de un act criminal.

– Ei bine, nu aveți nevoie să vă duceți prea departe ca să-l găsiți pe piroman! replică arogant Drummond. Doar Swift și McReady știau că tuburile conțineau fire din aluminiu.

– Și dumneavoastră știți, domnule Drummond, interveni Tulley. Mi-ați spus-o chiar în dimineața care a urmat incendiului.

– Mințiți! o acuză cu răceală Drummond. Mințiți ca să-l protejați pe McReady!

– Încetați să-l tot acuzați pe Cass McReady, Drummond, îl sfătui Sam. Am o înregistrare care dă o altă viziune asupra lucrurilor.

Descoperind conținutul înregistrării, Leo Drummond tresări violent, dar pe măsură ce banda se derula, teama lui dispărea, ascultând discuția dintre el însuși, Lamarr și Swift. Când caseta se sfârși, își regăsise calmul și îndrăzneala, în

timp ce Tulley era îngrozită. Sam o sfătuiise să nu divulge conținutul casetei. Vorbindu-i lui Swift despre existența acestor înregistrări, nu-și dorise decât să-l sperie.

– Asta nu demonstrează nimic, decât că McReady l-a obligat pe Swift să..... începu Drummond, luând-o înaintea lui Jack Swift care, în picioare, se pregătea să dea o explicație asemănătoare.

Dar Sam Matthews îl întrerupse, ca să anunțe pe un ton ferm:

– Tocmai ați ascultat prima bandă, iat-o acum pe cea pe care am descoperit-o aseară....

Vulpoiul bătrân! își spuse Tulley, deja mai puțin speriată. Ar fi trebuit totuși să-și închipuie că avea un plan, dacă acționa în acest fel!

Pe noua înregistrare nu erau decât două voci, ale lui Drummond și Lamarr. Acesta din urmă își exprima îndoiala în legătură cu Swift: se întreba dacă puteau să aibă încredere în el.

– Nu vă fie teamă, Lamarr, îl asigură Drummond. A lucrat cu mine în Florida. Și-a vârat mulți bani în buzunar ca să înlocuiască cuprul cu aluminiul când a construit supermarketul și-l cunosc pe cel care i l-a furnizat. Știu prea multe despre Swift, îl am la mână, nu va putea să dea înapoi.

– Cum a fost de acord McReady? întrebă Lamarr după aceea.

– Nu știa nimic, îl informă Drummond. Swift a făcut instalația electrică în timp ce McReady se afla în Arizona, lângă părinții lui care tocmai avuseseră un accident.

– Apropo de supermarket, Leo, îi zise atunci Lamarr, o să cheltuim o avere ca să-l demolăm și să recuperăm terenul când vom fi gata să construim.

– Mi-a venit o idee, îi mărturisi Drummond. Am putea să nu cheltuim nimic.... Mai mult, poate vom avea și un profit.

Caseta se opri și, încă o dată, Swift și Drummond săriră de pe scaune.

– O clipă, domnilor! le ordonă Sam Matthews. N-ați auzit încă ce are să ne povestească Scott Kettleman.

– Așezați-vă, vă rog!

Tonul șerifului Ballou era rece și categoric.

– Nu sunteți obligat să vorbiți până nu vă consultați avocații, continuă el, dar vă sfătuiesc să ascultați mai întâi ce are de spus acest băiat.

Scott întoarse către Sam Matthews o față purpurie.

– Trebuie să povestesc totul, de la început....? întrebă el cu un aer neliniștit.

– Da, Scott, îi răspunse notarul. Exact cum i-ai povestit domnișoarei Calhoun.

Când își termină povestea, Tulley se aplecă spre el și-i șopti la ureche:

– Felicitări! Ești angajat!

Iar Scott îi mulțumi cu un surâs larg, radios.

– Urmați-mă amândoi, comandă șeriful care se ridicase și se adresă acum lui Swift și Drummond. Vă arestez, domnule Drummond, sunteți bănuț de incendiere voluntară. În ceea ce vă privește, Swift, am să vă pun câteva întrebări. Vă veți putea anunța avocații din biroul meu.

– Ați putea să-l interogați pe domnul Drummond despre motivele care l-au determinat să ceară reconectarea la curentul electric a acestui supermatket neocupat cu doar câteva zile înainte dezastrului, îi sugerează Tulley șerifului.

Drummond o fulgeră din priviri, în timp ce șeriful aprobă sugestia conducându-i pe suspecti afară din cameră:

– N-o să uit, domnișoară Calhoun.

După aceea, Ed Dawes ceru permisiunea să plece, deoarece avea mult de lucru la ziar, îi anunță el; Charlie și Scott Kettleman îl urmară câteva clipe mai târziu.

Când toată lumea plecase, Tulley sări de gâtul notarului, exclamând plină de admirație:

– Sam, sunteți un campion! Cum nu întâlnești decât în romanele polițiste....!

– Ei bine....? se auzi dintr-o dată glasul lui Cass, care râdea în prag.

Tulley se desprinsese de Sam ca să se arunce în brațele lui Cass McReady.

– Tocmai ai ratat un spectacol uluitor, îl informează Sam. Ia

loc la masă, o să-ți povestesc....

– Lăsați-mă s-o liniștesc pe Tulley, mai întâi..... vreau să știe că nu mai are niciun motiv să fie neliniștită.

Testamentul lui Lamarr este un fals!

Tulley îl privi stupefiată.

– Cass, scumpul meu..... deci asta era! Ți-ai lăsat problemele ca să te ocupi de mine! Dac-ai ști că ciudă mi-era pe tine că nu ești aici, în timp ce noi ne luptam pentru tine....

– Ești sigur, Cass? Cine ți-a spus? îl întrebă Sam.

– Trei dintre cei mai buni experți grafologi din Washington. Am fost la universitate cu unul dintre ei, a expertizat documentul și a cerut încă două contraexpertize, pentru mai mare siguranță. Toți trei au fost de aceeași părere, e vorba de un fals. Dacă va fi necesar, sunt dispus să depun mărturie oficial.

Domnișoara Clover intra chiar atunci, aducând patronului ei un plic.

– A sosit prin trimis special, îi spuse. Vine de la Raleigh.

Sam examinează atent plicul, apoi scoase scrisoarea, o citi și o dădu lui Tulley și lui Cass, în timp ce el examina foița atașată scrisorii.

Provenea de la un mic atelier de fotocopiere din Raleigh.

"Maestre Matthews, era scris, se pare că a venit un client ca să facă fotocopii ale acestei hârtii și a uitat să ia originalul

care rămăsese în mașină. Îmi cer scuze că vi-l trimit atât de târziu, dar mi-a luat timp să descopăr cui ar trebui să-l expediez. Am aflat mai târziu că ați fost însărcinat cu reglarea succesiunii lui Lamarr Calhoun și presupun că această hârtie vă va fi utilă"

Urma semnătura și parafa unui anumit R.L.Thorpe, specialist în reproducerea documentelor.

– Și acum, priviți și asta, le declară Sam dându-i lui Tulley a doua foaie.

Textul testamentului era compus din cuvinte scrise pe foi diferite de hârtie și lipite pe o hârtie albă.

– Am impresia că Shelby a fabricat acest montaj, apoi l-a fotocopiat, zise Sam. Probabil băuse prea mult când s-a dus la atelierul de fotografiat, iată de ce a uitat acolo originalul, adăugă el izbucnind în râs.

– Ce-o să facem? întrebă Tulley.

– Nimic, îi răspunse Sam. Să-l lăsăm pe Shelby să tremure la ideea că a fost descoperit. Dacă vreodată va da târcoale prin apropiere, vom avea cu ce să-l reducem la tăcere. Știi, Cass, și noi am fost foarte ocupați aici, de altfel fiecare are câte ceva de povestit. Până atunci, vă rog să poftiți în biroul meu, am păstrat acolo o sticlă de whisky din cel mai bun, pentru ocazii speciale.... Iar astăzi, trebuie să recunoaștem că avem ce să sărbătorim....

Timp de o oră, cu paharul victoriei în față, Sam și Tulley

îl puseră la curent pe Cass cu evenimentele petrecute în lipsa lui.

– Dacă am uitat vreun detaliu, vei putea să-l citești în Herald, încheie veselă Tulley. Cu siguranță, Ed a și redactat articolul.

– Și Jack Swift? Întrebă Cass. Ce riscă?

– Presupun că nu mare lucru, îi răspunse Sam. Mă îndoiesc că, după atâta timp, societatea pentru care ai construit supermarketul va cere daune împotriva lui pentru că a cumpărat, cu fondurile pe care i le-a furnizat, fire de aluminiu în locul firelor de cupru care erau prevăzute în contract. Drummond va fi inculpat că a incendiat un local care-i aparținea pentru a obține asigurarea. E posibil ca Jack Swift, mânat de răzbunare, să furnizeze probe împotriva lui.

– Scuzați-ne, Sam zise Tulley, trebuie să plecăm, probabil că dezmințirea pentru Cass a fost deja redactată.....

Capitolul 17

Zăpada începuse din nou să cadă și Tulley rămase nemișcată când ieșiră din biroul lui Sam Matthews. Ce păcat că trebuia să calce pe acest superb covor! își spunea. Cass se întorsese către ea, ca atâta dragoste în ochii lui albaștri, atâtea promisiuni și atâta dorință, încât femeia se simți tulburată. Când o luă de mână ca s-o ajute să ajungă în stradă, ea murmură cu glasul schimbat de emoție.

— Sam ne-a dat permisiunea să ne arătăm împreună în public?

— Așa sper! Era și timpul! Dumnezeuule, Tulley, nu mă mai privi cu ochii ăștia atât de seducători.... dacă vei continua, nu mai răspund de faptele mele! Sunt în stare să te sărut aici, sub ferestrele lui Sam, în fața tuturor....!

– Mi-ar plăcea, îi răspunse ea. Dar.... nu vrem să-i facem necazuri dragului nostru Sam, nu-i așa? adăugă ea după ce păru că se gândește o secundă. Hai să mergem, vreau să văd cum a prezentat Ed dezmințirea mea....

– Nu te mai gândi, articolul va fi complet.

– Doar nu vrei să mă privezi de ceea ce îmi doresc de atâta vreme!

Se îndreptară spre jurnal mână în mână, lăsând urmele pașilor lor imprimare în covorul de zăpadă. Tulley era fericită și fulgii de nea care-i mângâiau obrajii aveau gingășia florilor de piersic pe care le împrăștia briza primăverii.

– Mama s-a întors joi din Mallorca, o anunță dintr-o dată Cass.

– Când ai aflat?

– A telefonat chiar în dimineața când am plecat la Washington, am uitat să-ți spun, se scuză el. Aveam atâtea lucruri la care să mă gândesc, încât am uitat de ea.

– Se pare că n-a fost singurul lucru pe care l-ai uitat, dragul meu! De ce nu mi-ai spus motivele pentru care ai plecat la Washington?

– Nu voiam să-ți faci speranțe zadarnice, dragostea mea.

Ed Dawes era în sala de montare a ziarului și ei se duseră să-l întâlnească. Era aplecat asupra suprafeței din sticlă și-l urmărea pe tehnicianul care era pe punctul de a definitiva prima pagină din numărul de a doua zi. Fără un cuvânt, se

dădu într-o parte pentru a le permite lui Tulley și lui Cass să vadă ce se întâmplă.

Un titlu mare se detașa deja: "Leo Drummond arestat și bănuیت de incendiere". Articolul era însoțit de fotografii ale dezastrului și se putea citi declarația căpitanului echipei pompierilor. În centrul paginii era rezervat un spațiu unde, pentru moment, nu se putea citi decât titlul: "Herald adresează scuze publice lui Cass McReady"

Ed le întinse hârtia pe care scrisese articolul și care se încadra în spațiul gol. Și-a închipuit că vor veni la redacție înainte de definitivarea paginii.

După ce a terminat lectura, Tulley îi mulțumi lui Ed cu un surâs radios și admirativ.

– Totul e consemnat, Ed, precisă Cass, cu excepția unui detaliu: renunț evident la procesul de calomnie. Puteți, deci, să scrieți că îmi retrag plângerea.

Când plecară din redacție, ninsoarea încetase și mantoul alb care împodobise străzile se transformase sub roțile mașinilor într-un fel de mlaștină; trotuarele nu fuseseră nici ele cruțate la ora unu a după-amiezii, când magazinele și birourile se goleau.

Când ajunseră în dreptul anexei, Tulley își rugă însoțitorul să intre să arunce o privire.

– Văzute de pe terasă, câmpurile acoperite de zăpadă trebuie să fie minunate! se entuziasmă Tulley în timp ce-l

antrena pe Cass către scară. Trebuie să ne grăbim să admirăm spectacolul până nu se topește zăpada.

— Eu sunt cel care mă topesc, când ești în preajma mea..... îi zise el, luând-o tandru de braț.

Administrația își instalase birourile îndată după inaugurarea clădirii, petrecută în timp ce Tulley se dusesse la New York. Acum, culoarele răsunau de zgomotul pașilor, pe fiecare palier se auzeau soneriile telefoanelor, într-un cuvânt, viața pătrunsese în această clădire în care Tulley se plimbase, chiar în ziua sosirii ei în Hilby.

Ieșiră pe balconul ultimului etaj, iar Tulley se cam sperie când auzi ușa închizându-se în spatele lor.

— Nu-ți fie frică, îngerul meu, o liniști Cass, am blocat zăvorul.... Nu vei fi prinsă încă o dată în capcană, adăugă el cu tandrețe.

Tulley se aruncă în brațele lui și-i murmură:

— O capcană providențială, fără care nu te-aș fi întâlnit vreodată!

— Oh, Rapunzel..... iubita mea, Rapunzel! Elizabeth Tulley Calhoun!

— Și dacă ai adăuga.... McReady? îi sugeră ea dându-și capul pe spate ca să-l poată privi.

Cass o îmbrățișă, nebun de bucurie și de dorință.

— Rapunzel McReady.... te ador! Tulley Calhoun
● McReady! Ia te uită, cele trei la un loc îmi plac la nebunie!

exclamă între două sărutări fierbinți.

Rămaseră mult timp îmbrățișați, înconjuțați de albul iernii, ca să-și șoptească toate cuvintele tandre pe care nu și le spusese încă, schimbând sărutări pe vârful nasului, pe vârful buzelor, râzând. Furtuna trecuse, nu-și mai doreau decât să râdă.

Deodată, Cass își consultă ceasul.

– Ne mai rămân douăzeci de minute, îi declară lui Tulley conducând-o spre ușă.

– Douăzeci de minute? repetă ea contrariată, deloc încântată că plecau.

– Înainte de a se închide biroul de la starea civilă, avem exact timpul să scoatem o licență de căsătorie. Am vrut să-ți spun când am ajuns la anexă, dar m-ai luat repede cu dorința de a urca pe terasă.

– Cass, dragostea mea, dacă asta este o cerere în căsătorie, precis ai învățat-o la școala de dans....

Dar Tulley era atât de emoționată, încât nu mai putea să-l tachineze.

– Tulley, vrei să fii soția mea? murmură el grav. E mai bine așa?

– Oh, Cass, te iubesc atât de mult! Nu mai contează cum o spui.... răspunsul va fi întotdeauna da!

– În acest caz, să mergem!

– Presupun că putem să luăm licența înainte de a fixa

detaliile ceremoniei. Dar, de obicei, se întâmplă invers....

– Ceremonia? repetă el cu o oarecare bănuială.

– Nu mai face mutra asta înspăimântată, dragule! pufni în râs Tulley. Mă gândesc doar la mama ta și la a mea, să le lăsăm timp să se întoarcă din Mallorca și să vină din Connecticut.

– Dacă vrei neapărat, fu de acord Cass oprindu-se în pragul ușii care dădea pe culoar și privind cu atenție fața lui Tulley. Dar mi se pare mult.... prea mult timp pentru mine!

Cuprinsă de fericire, Tulley se ridică pe vârful picioarelor și-l sărută ușor pe buze.

– Prea mult și pentru mine..... îi mărturisi ea.

– Atunci, dacă vrei, dragostea mea, să ne căsătorim mai întâi și vom face apoi și o mică petrecere în familie, când mama se va întoarce, bineînțeles, dacă vei crede că mama ta nu se va supăra.

– Este foarte independentă și înțelegătoare, îl asigură Tulley. Așadar, ce propui?

– Imediat.... De îndată ce vom avea hârtia, plecăm la Nags Head... propuse Cass.

– Nags Head.... pe coastă?

– E acolo un judecător pensionar cu care merg adesea la pescuit, ne-ar putea căsători. Ce zici de asta? Am putea locui la cabană....

Tulley își simți inima bătând mai repede. Cass îi

povestise într-o zi că bunicul lui hotărâse, cândva, să interzică accesul femeilor la cabana de pe plajă. Astăzi, Cass voia s-o ducă acolo, pe ea.

– Ce vis, Cass! șopti ea, radioasă.

– Poți să-ți iei liber de la ziar pentru câteva zile? se neliniști el brusc.

– Dă-mi o oră și vom putea să pornim la drum.... îi răspunse cu ochii plini de stele.

În timp ce coborau, mână în mână, Tulley constată în sinea ei că uitaseră complet să admire panorama orașului Hilby și câmpurile lui acoperite de zăpadă....

Sfârșit